FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 OCAK 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 1 FİYATI: 100 KURUŞ

Aşk ve Kan

Eflak Voyvodası Vilad, karşısında duran güzel Yolanda'ya şaşkınlıkla bakıyordu.. Duyduğu kelimeleri anlamamış gibi kadının ellerine yapışarak yeniden sordu.

-Ne diyorsun kız? Doğru mu söylediğin?

Genç kadının gözlerinin içi gülüyordu.. Yüzüne tatlı bir sevinç yayılmıştı.. Güzel dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı. Utangaç bir eda ile gözlerini indirerek cevap verdi.

-Evet Majeste, doğru... Çünkü kımıldamaya başladı.

-Nerede kımıldadı, nerede kımıldadı?

Voyvoda'nın metresi olan güzel Yolanda hâlâ onun şaşkınlığına bir anlam verememişti. Eliyle karnını göstererek:

-İşte burada, dedi...

Voyvoda Vilad, güçlü pençesi ile kadının bileklerini kırarçasına sıktı, gözlerinin içine öfke ile bakarak bağırdı:

-Yaaa... Orada kımıldadı demek.. Gebesin ha!... Ve sıkılmadan bu büyük günahı bana sevinçli bir haber gibi veriyorsun.. Dur hele... Erkeğinden izin almadan çocuk doğurmaya kalkan kadınlara ne yapılması gerektiğini sana göstereyim...

Voyvoda Vilad, hâlâ hiç bir şey anlamayan genç kadını tuttuğu gibi sedirin üstüne yatırdı, bir çekişte üzerindeki elbiseyi baştan aşağıya yırttı...

Genç kadın, yırtılan elbisesinden dışarı fırlayan diri göğüslerini eliyle kapamaya çalışarak inledi:

-Ne yapıyorsunuz Majeste?

Voyvoda'nın gözlerinden alev fışkırıyordu sanki. Kılıcını çekti, korkudan yüzü bembeyaz olan kadının açtığı çıplak karnına sapladı.. Yürek paralayan korkunç bir çığlık salonu inletirken, Voyvoda Vilad kahkaha ile gülüyordu.

-İşte artık gebeliğin kalmadı sevgili Yolanda. Bir daha dünyaya gelecek olursan, erkeğinden izin almadan ana olmaya kalkışma sakın. Bu sana ders olsun.

Can vermekte olan zavallı kadın bu sözleri duymadı bile. Çırpındı, titredi ve öldü...

Voyvoda Vilad, salondan çıktı, kapının önünde bekleyen nöbetçiye emretti:

-İçeri gir.. Bir ölü var, al ve bir çukura at...

Bugün Romanya Devleti'nin bulunduğu topraklar 1460 yıllarında, Eflak adı ile anılıyor, ülkeyi zalim Voyvoda Vilad yönetiyordu. Metresini öldürdükten sonra içinde kan akıtmak iştihasının volkan gibi kabardığını hissetti... Kan görmek, kan kokusu duymak istiyordu..

Kendisini selâmlayan subaylara ve askerlere bakmadan sarayın kapısından çıktı.. Öyle şeyler yapmalıydı ki, hem vahşete susayan ruhu doymalı, hem de yıllar boyu dillere destan olmalıydı...

Sarayın önünde, gözüne bir grup insan ilişti. Bunlar açlıktan kemikleri sayılacak kadar zayıflamış olan on kadar Bükreşli dilenci idi. Birer kemikten ibaret olan cılız kollarını ileriye uzatarak Voyvoda'dan bir lokma ekmek dileniyorlardı.. Halleri içler acısıydı.

Voyvoda Vilad, dilencileri görür görmez, damarlarındaki kanın kaynadığını hissetti, korkunç bir ihtirasa kapıldı, muhafızlara dönerek seslendi:

-Bu adamlar aç herhalde.. Kendilerini bir daha açıkmayacak kadar doyurmak gerek.. Şu karşıdaki kulübelere götürüp güzel bir sofra kurun, karınlarını iyice doyurun.. Tıka basa yesinler...

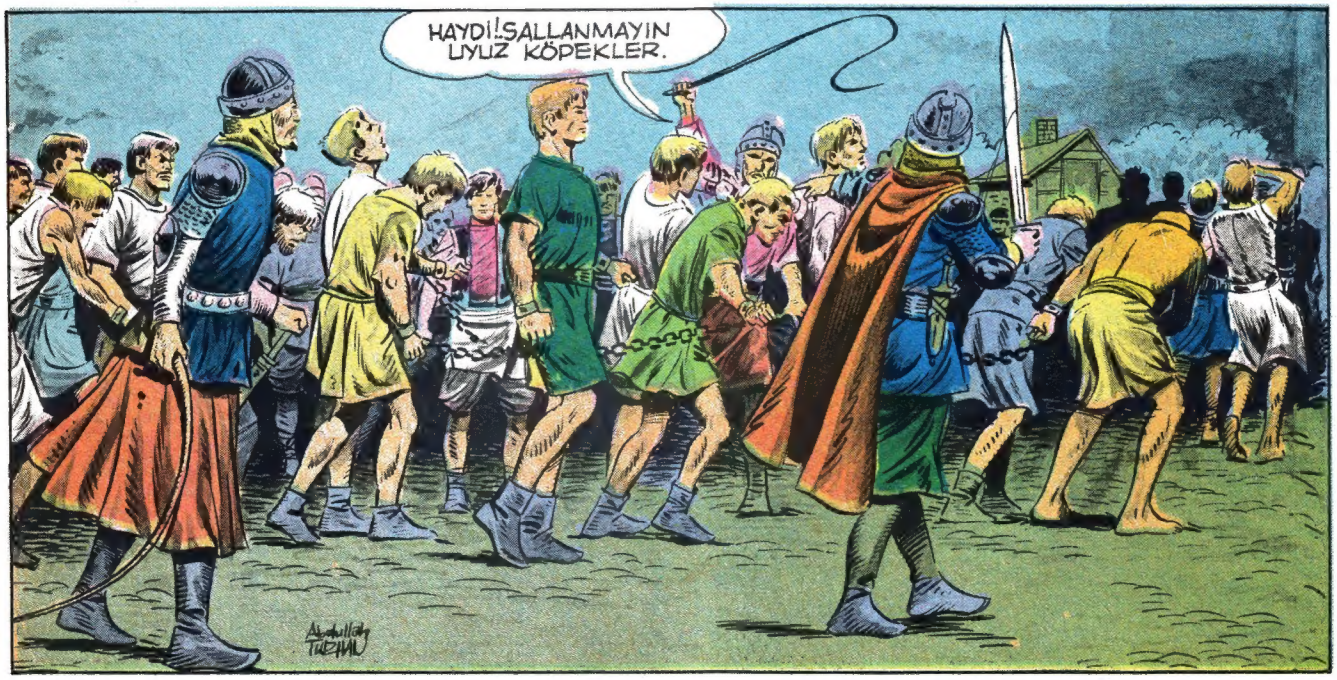

Muhafızların başı olan subay kekeledi?

-O kulübelerde Macar gençleri var asaletmeap...

-Ne arıyorlar orada?

-Emriniz üzerine zincire vurmuştuk efendimiz...

Voyvoda'nın gözlerinde vahşi ve kanlı bir pırıltı belirdi:

-Peki öyleyse onları çıkarın, kilisenin önüne getirin. Dilencileri ise o kulübelere doldurup yedirmeye başlayın.. Karınları doyunca da hemen bana bildirin..

Kısa bir süre sonra, iki yüzden çok Macar genci uzun bir dizi halinde sokaklardan geçirilip, büyük kilisenin önündeki alana getirildi... Bu gençler, Macaristan'dan öğrenim yapmak üzere Bükreş'e yollanmışlardı.. Zincire vurulmalarının sebebi ise, Voyvoda'ya karşı saygısızlık ettikleri bahanesiydi...

Voyvoda'nın yeni bir facia yaratarak eğleneceğini duyan Bükreş halkı, küme küme, alana koşuyordu.

Voyvoda Vilad, kafasında tasarladığı insanı ürperten korkunç oyunu canlandırmak için, gerekli emirleri verdi, alanın ortasına odun yığdırdı, sahne hazırlanınca askerlerine bağırdı:

-Bu saygısızları beşer beşer yakın!

Ortalıkta buz gibi bir rüzgâr esti... Meydanın çevresinde biriken halk, iliklerine kadar titredi... Ama emir kesindi.. Askerler der hal koşuştular.. Büyük bir ateş yakıldı.

Az sonra göğe doğru yükselen alevden diller arasında Macar gençleri içler acısı çığlıklarla diri diri yakılıyordu.

Askerler, subaylar, halk, herkes, içinde derin bir sızı duyuyordu ama, Voyvoda'ya kim karşı gelebilirdi.

Voyvoda Vilad, korkunç çığlıklar atarak yanan Macar gençleri-

ni seyrederken, gözleri avını yutan bir yılanınki gibi hazla parlıyordu... Zevkten bitmişti...

Bu insanlık dışı oyun akşama dek sürdü. Alanın ortasında koca bir kül yığını oluşmuş, yanık et kokusu bütün çevreyi kaplamıştı ... Halk isyan etmemek nefretini haykırmamak için dişlerini sıkıyor, içinden lânet yağdırıyordu.

Yakma işi bittikten sonra Voyvoda hain bir gülümseme ile:

-Şimdi gidip, ölüler için kilisede dua edelim, dedi.

Subaylar ve muhafızlarla birlikte kilisenin avlusuna girdi... Bir

papaz, gelen Voyvoda'ya aldırış bile etmeden arkasını dönmüş, eşeğine heybesini yüklemeye çalışıyordu. Buna içerleyen Voyvoda:

-Buraya gel aptal papaz! diye bağırdı.

Papaz, kayıtsız tavırla Voyvoda'nın önüne geldi, telaşsız bir sesle:

-Buyurun, dedi. Size bir yardımım dokunabilir mi?

-Sana bir şey soracağım...

-Benim gibi yaşlı bir papazdan öğrenmek istediğiniz nedir?

-Öbür dünyanın yolu nereden geçer?

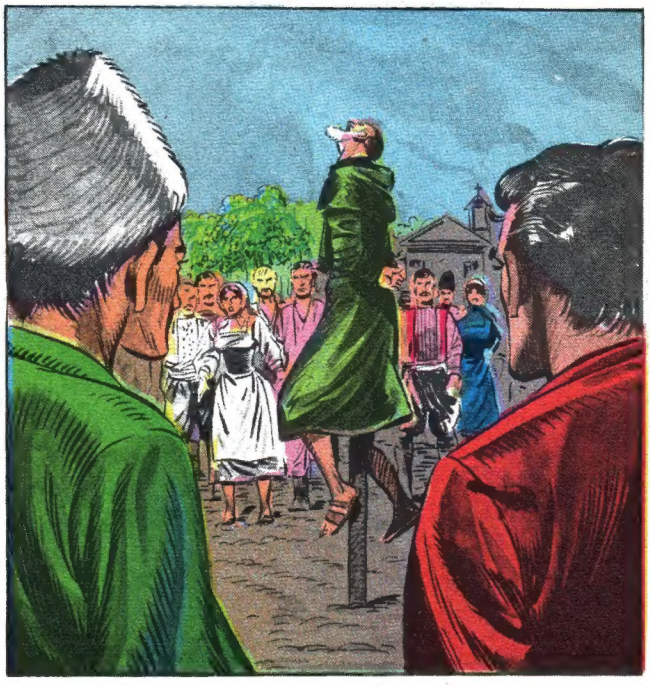

Papazın yüzünde acı bir gülümseme dolaştı?

-Şeytan bunu benden daha iyi bilir...

O gün gözünü kan bürüyen Voyvoda, duyduğu ağır hakaretin altında ezildi, içini korkunç bir kızgınlık kapladı. Çünkü Macarlar ondan, "Drakül" diye bahsederlerdi. "Drakül" ise "Şeytan"demekti. Bu papaz, "Şeytan" diyerek kendisine hakaret etmişti. Çılgın bir öfke ile çırpınarak haykırdı:

-Kazık!... Büyük bir kazık!..Kocaman bir kazık! Kilisenin kulesi kadar kazık getirin!...

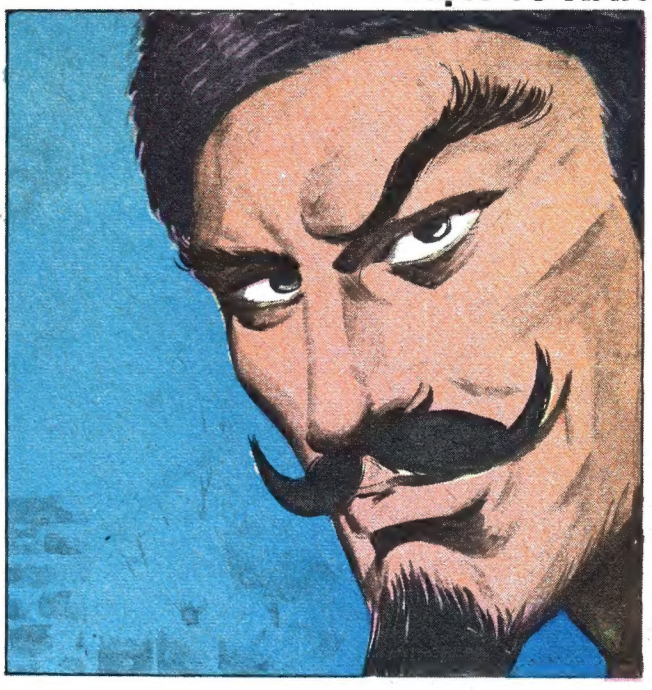

Türklerin, "Kazıklı Voyvoda" dedikleri Vilad'ın sarayında kazıktan bol bir şey yoktu. Boy boy, cins cins kazıkla doluydu her yan.

Kazığa vurulan yaşlı papaz, hiç inlemeden, altından sokulup, gırtlağına kadar dayanan kazığın üstünde inleyerek can verirken, seyredenlerden çıt çıkmadı. Herkesin gözü yaşlıydı. Ama kimse nefretini haykıramıyordu...

Kilisenin avlusunda bulunan sekiz-on kadar kadın, erkeklerden daha yürekli çıktı. Bu insanlık dışı davranışı protesto etmek için hep birlikte yumruklarını sıkarak Voyvoda'ya bağırdılar:

-Bu orospuların memelerini kesin, yerlerine kucaklarındaki piçlerin kafalarını sokun.

Bu tüyler ürpertici cinayet de hemen işlendi. Anaların memeleri koparılarak, çocuklarının kesik başları memelerin yerine konuldu.. Askerler, subaylar, papazlar ve halk bu korkunç sahneyi üzüle üzüle gözleri nemli seyrediyordu. Ama ellerinden bir şey gelmiyordu.

Kiliseden çıktıktan sonra Kanlı Voyvoda bir adım gerisinde yürüyen subaya derin bir zevk içinde anlattı:

-Ben, ölümün tüm acılarını, değişik şekillerde denemek, öldüreceğim kişilere bunları tattırmak isterim. Baltayla kafa kesmek, iple adam asmak, basit ve kolay ölümlerdir. Ne ölen acı duyar, ne de seyreden zevk alır... Zeki bir insan öldüreceği kimselere değişik ölüm şekilleri bulmalıdır...

-Yerin dibine bat herif!.. Boyun devrilsin emi?

Sabahtan beri kan dökmesine rağmen, hâlâ kana doyamamış olan korkunç Voyvoda Vilad, yeni bir fırsatın çıktığını düşünerek vahşice güldü. İçindeki azgın iştah yeniden kabarmıştı.

-Şu kaltakların, kucağında çocuk olanlarını ayırın, ötekileri döve döve dışarı atın!

Az sonra, Voyvoda'nın önüne kucağında çocuk olan 6 kadın sıralanmıştı. Gözü kandan başka bir şey görmeyen adam, av yakalamış bir baykuş gibi onlara baktı, sonra ilikleri donduran emrini verdi:

Sonra birden aklına gelmiş gibi sordu:

-Şu aç dilenciler ne oldu?

Subay cevap verdi:

-Karınlarını tıka basa doyurdular. Kulübede size dua ediyorlar..

Voyvoda yine aynı zevkle emretti:

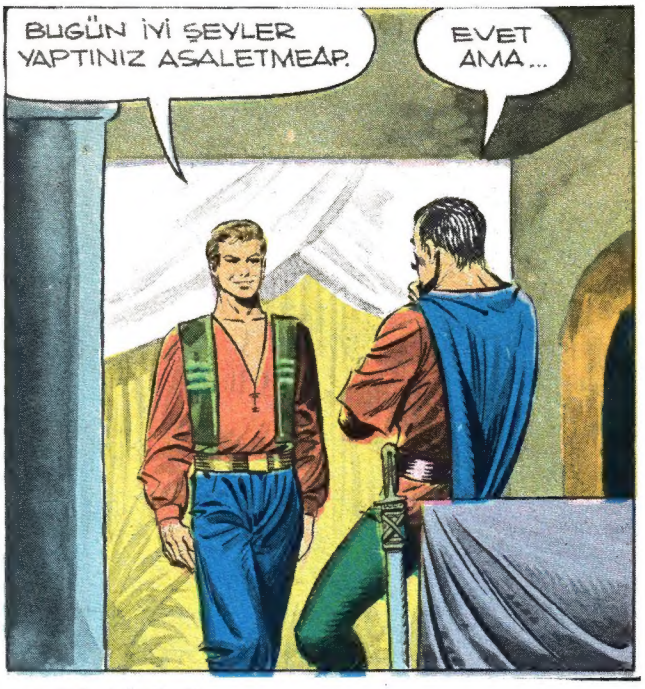

-Şimdi gidin, hepsini bağlayın, sonra da kulübeyi ateşe verin. Böylece artık bir daha hiç acıkmazlar.

Kanlı günün akşamında, Voyvoda Vlad, sarayın büyük salonunda bir aşağı, bir yukarı geziniyordu. İçinde bir eksiklik, bir huzursuzluk duygusu vardı. Karşısında en yakın adamı Nikola duruyordu. Nikola gençti, yakışıklıydı. Voyvoda onun tazeliğinden ve güzelliğinden çok hoşlanıyordu. Kadınlardan ziyade güzel erkeklere karşı bir eğilim vardı içinde. Saraydaki herkes Voyvoda Vlad'ın metresleri kadar, bu güzel delikanlıya da önem verdiğini, bazı geceleri beraber geçirdiklerini bilirdi.

Voyvoda karşısındaki gence gülümseyerek baktı:

-Bugün çok adam öldürdük değil mi Nikola?

-Siz sağolun majeste...

-Bir de papaz var aralarında...

-Evet majeste...

-Ama öbür dünyaya yolladığımız üç yüz kişiye bir papaz az değil mi Nikola?

-Azdır majeste...

-Öyleyse derhal bir papaz daha bulsunlar ve kazığa çaksınlar... Adamlar öbür dünyada papaz bulamazlarsa ibadetlerini yapamazlar. Ne kadar iyi bir insanım değil mi? Hem onları bu dünyanın sıkıntılarından kurtardım, hem de gittikleri yerde günaha girmemelerini, sağladım...

-Siz bir dahisiniz Majeste!..

Voyvoda Vlad zevkle gerindi, delikanlıya bakarken içinde sapık arzular uyanıyordu. Birden aklına ne geldiyse geldi, yüzünü buruştur du:

-Biliyor musun Nikola? Şu Türk de canımı sıkmaya başladı...

-Hangi Türk efendimiz?

-Türklerin padişahı.. Sultan Mehmet.. Türkler ona Fatih diyor..

-Benim bilmediğim bir şey mi oldu efendimiz?

-Biliyorsun, Türk akıncılarının bizi rahatsız etmemeleri için, her yıl Fatih'e yüklüce bir vergi veriyoruz. Haraç daha doğrusu. Her geçen yıl bu haracı artırıyor insafsız. Şimdi de, Vidin Valisi Çakıcı Hamza Paşa ile haber yollamış. Hamza Paşa, "Şu vergi meselesini bir daha konuşalım" diye beni bir av partisine çağırıyor. Amacı vergiyi yükseltmek...

Voyvoda Vilad düşünceli düşünceli mırıldandı...

-Doğru söylüyorsun ama, nasıl yapacağız bu işi?

-Hamza paşa sizi ava çağırdı değil mi?

-Evet...

-Ava gideceğiz ve onlara öyle bir ders vereceğiz ki, bütün dünya şaşıp kalacak. Başımız dara gelirse, Sırplardan, Bosnalılardan, Arnavutlardan hatta Macarlardan bile yardım isteriz. Kendi çıkarları için bize asker yollamak zorundalar.. Yoksa tehlike yakında onların da kapılarını çalacak..

Nikola Voyvoda'dan daha yürekli bir gençti:

-Her istediklerini vermek zorunda mıyız acaba?

Değiliz elbette. Ama o zaman savaş çıkar.. Belki de ülkemiz elimizden gider...

-Belki de gitmez efendimiz... Biz onların her dediğine boyun eğdikçe, her seferinde daha fazla isteyecekler... Bunun sonu yoktur...

-Ne yapmamız lâzım öyleyse...

-Karşı çıkalım... Türklere öyle bir ders verelim ki, korkmadığımızı anlasınlar... O zaman bizi rahat bırakırlar belki...

-İleri görüşlü bir gençsin Nikola, seni bunun için severim zaten. İlk işimiz Hamza Paşa'yı tuzağa düşürerek Türklere bir ders vermemiz olacak...

x x x

Vidin Valisi Hamza Paşa, Fatih'in Sadrazam Mahmut Paşa'nın isteklerini Voyvoda'ya bizzat bildirmek üzere yanında 150 erle yola çıktı. Tuna üzerinde bir gezi yaptıktan sonra buluşma yerinde çadır kurdu ve Eflak Voyvodası Vilad'ı beklemeye başladı. Bükreş sarayı ile yaptıkları anlaşmaya göre Voyvoda bir iki gün içinde kendisi ile birleşecekti.

İkinci günün akşamı, Bükreş yolundan bir kafile göründü. Gelenler, aşçı ve çalgı takımı ile birkaç subay ve askerdi. Başlarında da Volvoda'nın en yakın adamı Nikola bulunuyordu. Arkalarında ise, yiyecek ve içecek yüklü bir sürü katır vardı.

Nikola ellerini ovuşturup yaltaklanarak Hamza Paşa'nın huzuruna çıktı...

-Sayın Voyvoda'mızın, yüce paşamıza çok selâmı var. İstanbul'a gönderilecek 500 delikanlı ile 10 bin altın tutarındaki vergiyi toplamakla meşgul.. En geç iki güne kadar burada olacak, dedi...

Sonra değerli hediyeler sundu...

Efendimiz, gelinceye kadar, sizleri konuklamam için beni görevlendirdi. Bunun için yanımda aşçılar, çalgıcılar getirdim.

Hamza Paşa çok memnundu. İşler iyi gidiyordu. Şu vergi işini hallederse, İstanbul Sarayı'nın gözüne daha çok girecekti...

Nikola, derhal çadırlar kurdurdu, kazanları dizdirdi, beraberinde getirdiği aşçıları çalıştırmaya başladı. O akşam kurduğu sofra gerçekten iştah açıcıydı. Çeşit çeşit yemişler, meyveler, şaraplar, yemekler..

Hamza Paşa zevkten sarhoş olmuştu. Paşa'yı etkileyen, sofranın zenginliğinden çok, hizmet eden kızların güzelliğiydi. Renk renk elbiseler giymişlerdi, etekleri yırtmaçlıydı, aradan arzuları kamçılayan beyaz, sütun gibi bacakları görünüyordu.

Buna, kulakları dolduran tatlı çalgı sesleri de eklenince Paşa dahil, tüm erler, yedi içti. Kana kana şarap içildi, hizmet eden kızlarla oynaşıldı...

Gece yarısına doğru, Hamza Paşa'nın karnı patlayacakmış gibi şişmiş, sinirleri gevşemiş, üzerine tatlı bir uyuşukluk çökmüştü...

Uyuşturucu maddeler karıştırılmış içkilerin etkisi ile bir süre

sonra herkes sızıp kalınca, Nikola ve adamları, Hamza Paşa'yı daerlerini de sımsıkı bağladı, katırlara yükledi ve saman çuvalı götürür gibi yola koyuldu. Hepsi de sımsıkı bağlandıkları hayvanların üzerinde horul horul uyuyorlardı.

Hile ile kolay bir zafer kazanan Nikola, sevinç içinde atına atlarken, bir asker heyecanla koşarak geldi:

-Efendim, dedi.. Burada ayık biri var...

-Ayık biri mi? Nasıl olur?

-Evet efendim.. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bakıp duruyor...

Kendi adamlarından başka, sızmamış bir kişinin daha olması Nikola'yı şaşırttı

-Ne duruyorsunuz öyleyse aptallar. Yakalayın, bağlayın ve getirin

Az sonra, 15 yaşlarında bir Türk çocuğu bağlı olarak itile itile Nikola'nın önüne getirildi. Yaşının küçüklüğüne rağmen iri bir yapısı geniş ve sağlam omuzları vardı, Yüzü yiğit ırkının tüm güzelliğini toplamıştı. Bakışları korkusuzdu.

Nikola bir süre onu süzdükten sonra:

-Burada ne arıyorsun? diye sordu...

DEVAMI GELECEK SAYIDA

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 ŞUBAT 1974 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 2 FİYATI 100 KURUŞ

1460 yılları..Eflak'te dehşet saçan Voyvoda Fatih'e vergi vermemek için plan kurar,Hamza Paşa ve adamlarını sarhoş ederek esir alır.

Delikanlı ona Romence cevap verdi:

- Türküm...Ağamla beraber geldim.Ağam Hamza Paşa' nın savaşçısıdır.

- Kim senin ağan?

- Akıncı Selim...Ağabeyimdir...

- Nerede şimdi?

- İlâçlı şarap içip uyudu,bağlandı ve götürüldü.

Nikola'nın yüzünde zalim bir ifade belirdi:

- Sen niçin içmedin?

- Ben küçüğüm...Ağamın yanında içemem,

- Peki ne diyorsun bu işe sen?

Türk çocuğu acı acı güldü, karşısındakinin yüzüne tükürürcesine konuştu:

- Ne mi diyorum?Kancıklık diyorum sadece...

-Neden kancıklık oluyor? Savaşta her şey mübahtır...

- Ama savaşta değildik biz. Pusunuzu sofrada kurdunuz.Konunuğunuzu ilâçla uyuttunuz.Biz böyle yalan düzen bilmeyiz...

Nikola vahşi bir kahkaha ile güldü:

- Yürü bakalım.Sen de Bükreş'e gel...Orada göreceğin şeylerle dudakların uçuklasın.Bakalım yüreğin de dilin gibi pek mi?

Nikola'nın adını bile sormayı gereksiz bulduğu Türk çocuğunun adı Murat'tı.

XXX

Hamza Paşa,içkinin etkisi geçip de kendine geldiği vakit, kalın iplerle sarılmış ve bir katıra bağlanmış olduğunu görünce aklını kaçırdığını sandı.Allah Allah...Rüya mı görüyordu yoksa?..Koca bir paşayı bu şekilde bağlamaya kim cesaret edebilirdi?

Birkaç dakika geçince paşa içine düştüğü acıklı durumu kavradı,utancından kalbi duracak gibi oldu.Artık bu durumdan kurtulsa bile kimsenin yüzüne bakacak hali kalmamıştı."Allahım,öldür beni de, bu zillete daha çok katlanmayayım" diye inledi.

Kendilerine gelen Hamza Paşa'nın adamları da aynı duygular içinde bunalıyorlardı.Hepsi için için ağlıyor "Ahh...Ne ettik de şu gâvurların yemeğine oturduk,bu rezil oyuna düştük" diye düşünüyor

Voyvoda Vilad,ilerideki dağın yamacında,yanında iki bin atlı ile bekliyordu.Eğer Nikola'nın afyonlu şarapları,güzel kızları,planın uygulanmasına yetmezse,baskın yapacaktı...

Nikola'nın yolladığı haberciler, Voyvoda'ya oyunun başarı ile sonuçlandığını müjdeledi. Voyvoda, vahşi bir galibin sınırsız sevinci içinde, zevkle güldü... Türkleri ancak hile ile, düzenle alt edebileceğini biliyor ama dostluk maskesi altında kazandığı bu şerefsiz zaferle bile gurur duyuyordu.

- Hepsini hayvanlardan indirin... Bükreş'e kadar bir koyun sürüsü gibi yürüyerek gitsinler...

Hamza Paşa başta olmak üzere, 150 Türk, çifter çifter iplere bağlandı, tepelerine kamçılı süvariler dikildi. Kırbaçlar şakladıkça Voyvoda Vlad şeytanî kahkahalarla zevk içinde gülüyor, bağırıyordu:

- Daha hızlı vurun, daha hızlı...

Bükreş'te esir Türkleri binlerce kişi karşıladı. Sokaklara dökülen halk, bütün Avrupa'ya korku saçan bu müthiş Türklerin nasıl insanlar olduğunu görmek için birbirlerinin üstüne çıkıyordu.

Voyvoda Vlad, her şeyi düşünmüş, her şeyi önceden hazırlatmıştı. Büyük meydanın bir yanında sıra sıra, boy boy kazıklar, bir yanında büyük büyük kazanlar daha ötede yığın yığın odun ve kırk el-

li kadar keçi görünüyordu. Işkencenin her çeşidini tahmin etmek mümkündü ama, bu keçileri ne yapacaktı?

Vlad, Türklere karşı içinde sönmez bir hınç duyuyordu... 1444 yılında Varna'da İkinci Murat karşısında uğradığı bozgunda bir gün bunun öcünü Türklerden alacağına yemin etmişti. İşte şimdi bu yeminini yerine getirmek, "Öç" adını verdiği insanlık dışı oyunu başlatmak üzereydi.

Voyvoda Vlad, Hamza Paşa ile ağalardan ileri gelenleri bir yana ayırdı, ötekileri gruplara bölerken, gözleri Küçük Murat'a takıldı:

- Şöyle beri gel bakalım delikanlı. Adın ne senin?

- Murat... Kara Murat derler bana...

Yakın adamı Nikola kulağına eğilip bir şeyler söyleyince Voyvoda'nın gözlerinde zalim bir ışıltı yanıp söndü:

- Senin ağan varmış yakalananlar arasında...

Murat gururla başını dikti:

- Var...

- Adı ne?

- Akıncı Selim...

- Nerede bu Akıncı Selim?

-İşte Selim ağam orada...

Genç Türk, olacaklardan habersiz, saf saf, tutsakları gözden geçirdi ve en sondaki kümeye elini uzattı...

Voyvoda emir vererek, Akıncı Selim'i tutsakların arasından ayırıp Murat'ın yanına getirtti.

Sonra hain bir gülüşle:

-Şenlik başlıyor ! dedi.

Önce otuz Türk'ün ayaklarının altındaki deriyi yüzdürdü. Keskin usturalarla, ayak derileri kesilip çıkarılan Türklerin hiç biri "Gık" bile demedi... Dişlerini sıkıp, acılarını belli etmeyerek hep birden Voyvoda'nın suratına tükürdüler:

-Tuu !

Bu hakaret Kanlı Voyvoda'yı çılgına döndürdü, tepinerek bağırdı:

-Tuz... Tuz getirin... Tuz sürün yaralarına. Keçiler nerede? Keçileri getirin...

Muhafızlar, kenarda bağlı olan keçileri getirip ayaklarından kanlar akan Türklere yaklaştırdılar. Uzun süredir aç bırakılan

hayvanlar ayaklara saldırıp iştahla kanlı derileri yalamaya başladılar...

Bu alçakça oyunu seyreden Akıncı Selim, eğilerek kardeşi Murat'ın kulağına fısıldadı:

-Kahbe soylarının bizimkilere ne yaptığını görüyorsun, değil mi?

-Görüyorum ağam...

-Allah alnımıza yazmadıysa, bundan da kurtuluruz. Ama bu gördüklerimizi asla unutmayacağız.

-Unutmayacağız ağam...

Türklerin, yaralarına tuz ekilmesine ve ayakları keçilere yalatılmasına rağmen, en ufak bir inilti bile çıkarmamaları Voyvoda'yı hem şaşırttı, hem kızdırdı:

-Çabuk hepsini birer birer doğrayın...

Özel olarak yetiştirilen kasaplar birinci ve ikinci kümedeki Türkleri birer birer et tahtasının önüne götürdü, kafalarını kesti, sonra cesetleri dilim dilim doğrayıp et ve kemik yığını haline getirdi...

Toplanan etler ve kemikler kucak kucak taşınıp dev kazanlara doldurulduğu, pişirilmeye başlandı...

Voyvoda bunları yaptırırken Hamza Paşa'ya dönüp vahşi bir sesle alay ediyordu:

-Her halde acıkmışsınızdır paşa hazretleri... Ölmeden önce son kez karınlarınızı doyurun bari...

Hamza Paşa'nın gözleri öfkesinden kan çanağına dönmüştü. Tükürerek cevap verdi:

Boşuna kendini yoruyorsun pis domuz... O pişirttiğin etlerden ne bana, ne de yoldaşlarıma bir lokma bile yediremezsin...

Voyvoda çarpık dişlerini göstererek sırıttı:

-Görürüz... Görürüz bakalım...

Türk'e Türk eti yedireceğini düşünerek zevkten coşuyor, sevincinden içi içine sığmıyordu.. Adamlarına seslendi:

-Haydi... Artık pişmiştir etler.. Kazanları indirip, şu herifleri doyurun.

Fakat, sonuç umduğu gibi olmadı.. Hiç bir Türk ağzına sokulmak istenen et parçasını almıyordu. Tekme, tokat, yumruk, sille para etmiyor, hepsinin ağzı burnu kan içinde kalıyor ama, birbirine sımsıkı kenetlenen dişleri aralanmıyordu. Çoğunun dişleri birer birer sö-

küldü, kırıldı ama yine de hiç biri ağzına et almadı...

Umudunu kaybeden Voyvoda gözlerinden şimşekler fışkırarak bağırdı:

-Etleri köpeklere dağıtın.. O inatçı herifleri de aç domuzların ahırına kapatın.. Hayvanlar parçalayıp, yesinler onları...

Türlü canavarlıklarla yüze yakın Türk katledildikten sonra Voyvoda ayağa kalktı, neşeyle ellerini oğuşturup:

-Şimdi en güzel oyunumuz başlıyor, dedi.. Şu iki kardeşi getirin bakalım...

Akıncı Selim'le, Kara Murat, gördükleri korkunç sahnelere rağ-

men, metin adımlarla alanın ortasına yürüdüler...

Küçük Murat, üzgün, fakat korkusuz bir sesle:

-Ağam, dedi. Bunlar bizi kıtır kıtır kesecek galiba!

-Görünüşe bakılırsa öyle Murat... Ama korktuğunu belli etme...

-Korkan kim?.. Biz de yoldaşlarımız gibi gözümüzü kırpmadan, erce ölmesini biliriz...

-Evet yiğit kardeşim.. Erce ölelim ve şu itlere Türk'ün ölüm karşısında bile nasıl gözünü kırpmadığını gösterelim...

İki kardeş alanın ortasında ayaklarını germiş, başlarını gururla dikmiş bekliyorlardı.. Verdikleri karar onları rahatlatmıştı. Yal-

nız Akıncı Selim içinden küçük kardeşine acıyordu... Murat pek gençti.. Henüz 15 yaşında bir çocuktu... Hayatı görmeden, tanımadan bir kadınla bile yatmadan bu gencecik yaşında ölecekti. Bu düşünce ona pek hazin geldi, anlaşılmaz bir ateş içini kavurdu...

Voyvoda'nın adamı Nikola yanlarına yaklaştı.. Selim sımsıkı bağlıydı. Ama küçük diye Murat'ın sadece ellerini bağlamışlardı. Selim'in önünde durdu.

-Voyvoda, senin şiş kebabı yapılmana emir verdi...

Selim anlamamış gibi şaşkın şaşkın baktı. Ölümün bu çeşidi hiç aklına gelmemişti. Nikola devam etti:

-Yani bir şişe geçirilecek ve ateş üzerinde çevrileceksin... Ama bizde bu işi yapacak biri yok.. Siz kuzu çevirmesini çok iyi bilirsiniz.. Bu yüzden, seni şişe geçirip çevirme işini kardeşin yapacak. Voyvoda böyle emir verdi...

İki kardeş, kazıklanmayı, parçalanmayı ölümün her türlüsünü düşünmüşlerdi ama bu... Öylesine insanlık dışı bir şeydi ki.. Birden sarsıldılar... Acı acı birbirlerine baktılar.

Akıncı Selim gök gibi gürledi:

-Yerin dibine batsın senin pis Voyvodan.. Beni kardeşime çevirme yaptıracak ha...

İleride Voyvoda, pis pis gülerek hazla bu manzarayı seyrediyordu. Yılan ıslığına benzeyen çirkin sesi duyuldu:

-Ben yalnız cana değil ruhları da acıtmasını bilirim... Ustalık buradadır:

Akıncı Selim bağırdı:

-Beni böyle öldüreceksin anladık. Peki kardeşime, şu masum yavruya ne yapacaksın kahpenin dölü?

Voyvoda Vilad hain hain güldü:

-Seni şişe geçirip kızartacak ya... Bunun ruhunda bıraktığı derin acı ona en büyük ceza olacak...

-Yani onu sağ bırakacağını mı söylemek istiyorsun...

-Evet... Üzülerek sağ bırakacağım... Çünkü o yumurcağı haberci olarak İstanbul'a yollayacağım... Bu gördüklerini padişahımıza anlatsın... Anlatsın da, Fatih denen o adam, benim nasıl bir belâ olduğumu öğrensin, bir daha haraç istemesin...

Akıncı Selim içinde bir ferahlık duydu... Yüreğini coşkun bir sevinç kapladı:

-Demek kardeşim yaşayacak ha... Öyleyse bütün kanını ona he-

lâl olsun... Kendisine gereken izni veriyorum. Beni şişe geçirip çevirsin.

Selim'in aklına birden başka şey geldi. Kollarını bacaklarını gerdi, gövdesini saran ipleri zorlamaya başladı.

-Bir akıncı dövüşmeden, gücünün son anına kadar direnmeden ölmez... Ayıptır...

Korkunç bir nara, alanı inletti. Voyvoda'nın adamlarının içi titredi... Ama Vlad, iplerini koparmak isteyen akıncıya alay ederek bakıyordu... Bu kalın iplerden kurtulması olanaksızdı...

Fakat... O ne?

Selim, ipleri çatır çatır koparmış ayaklarını gererek alanın ortasında dikilmişti...

Voyvoda endişe içinde bağırdı:

-Tutun... Yakalayın onu.... Yakalayın....

Bir akıncı, silahsız da olsa, tehlikeliydi... Üzerine atılan muhafızları, demir yumruklarıyla devirmeye başladı... Her tarafı yara içinde kalmasına rağmen, çevresini saranları sille tokat yararak Voyvoda'ya doğru ilerledi. Zalim adam ürkerek adamlarına bağırdı:

-Onu yakalayamazsanız hepinizi kazığa çakarım.

Akıncı Selim, görülmemiş bir kuvvet ve inanılmaz bir çeviklikle, Voyvoda'nın ta karşısına kadar geldi ve iri yumruğunu olanca gücüyle suratına indirdi:

-Al bakalım kahpe dölü... Sen de bu yumruğu unutma...

Neye uğradığını şaşıran Voyvoda, ağzı burnu kan içinde kalarak yere yuvarlandı. Aynı anda muhafızlar hep birden çullanıp Selim'i kıskıvrak yakaladılar... Kılıçlar kalktı, Selim delik deşik edilmek üzere iken Voyvoda yuvarlandığı yerden bağırdı:

-Durun... Öldürmeyin... Adamı sevindireceksiniz itler. Onu ağlata inlete inlete öldüreceğiz.

Selim'i upuzun yere yatırdılar.

İnsanlık tarihinde eşi az görülen bir vahşet başlamak üzeriydi...

Yalnız elleri çözülen Küçük Murat, ağabeyinin yanına getirildi eline uzun ve kalın bir şiş sıkıştırıldı.

Voyvoda Vlad emretti:

-Şimdi bu şişi ağanın altından geçirip, şu ateşin üzerinde çevirerek kızartma yapacaksın...

Murat irkildi, ağabeyine bunu nasıl yapabilirdi?

Tükürerek cevap verdi:

Sen itoğlu itin birisini Voyvoda... Senin

Yavru Türk sözünü tamamlayamadan üzerine tekme tokatlar indi... Voyvoda'nın adamları, yere düşen şişi tekrar onun eline sıkıştırdılar...

Ama tekme, tokat, sille ve ölüm tehdidi bile genç Türk'e bu işi yapmayı kabul ettiremiyordu...

Selim yattığı yerden kardeşine seslendi:

- Murat, dediklerini yap... Şişi sok...

- Anlamadım ağam. Nasıl yaparım bunu?.. Bir can için sana nasıl kıyarım? Beni de seninle beraber öldürsünler...

Selim acı acı güldü, kızgın bir sesle söylendi:

- Hâlâ çocukluktan kurtulamadın Murat... Beni öldürmezsen kurtarmış mı olacaksın?.. Nasıl olsa öleceğim. Aptalca direnmeyi bırak da öldür beni...

Murat'ın gözlerinden yaşlar boşaldı:

- Yapamam,.. Yapamam ağam... Kıyamam sana...

- Sen de benimle beraber ölürsen, öcümü kim alacak Murat?..

Öç... Bu kelime, kutsal bir alev gibi Murat'ın yüreğinde dolaştı.

Türkleri parça parça doğratan, ağabeyine akıl almaz işkenceler yapan bu dinsizlerden bir gün bunun hesabını sormalıydı...

Selim doğru söylüyordu. Burada onunla beraber ölmenin bir anlamı yoktu... Öcünü bu kahpelerde bırakmaması lâzımdı. İçinden "Allah'ım sen tanığım ol... Bütün bunları bir gün Voyvoda'nın burnumdan fitil fitil getireceğim. " dedi. Sonra dönerek bağırdı:

- Pekâlâ... Dediğiniz olsun... Verin şu şişi... Bitsin bu iş...

Önce ağabeyinin üzerine kapanıp, yaşlı gözlerle yüzünü gözünü öptü... Hem ağlıyor hem de:

- Beni affet ağam... Seni öldüren ben değilim. Kutsal öcümüz için bunu yapıyorum... diyordu.

Selim acıklı durumuna rağmen Murat'ı teselli etti:

- Şu anda başka çare yok kardeşim... Sen sağ kalırsan gözüm arkada gitmem. Öcümün bu itlerde kalmayacağını bilirim.. Hadi başla...

- Hakkını helâl et ağam... Ağam benim...

Murat'ın gözü dünyayı görmüyordu artık... Yaşlar yanakların dan aşağıya sicim gibi iniyordu.

Voyvoda Vilad, sonsuz bir haz içinde sadist bir zevkle bağırıp duruyordu.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 ŞUBAT 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 3 FİYATI 100 KURUŞ

Özü: Esirler arasında henüz 15 yaşında Kara Murat'ta vardır. Ve Voyvoda ona ağabeysini öldürmesini emreder.

Haydi başla... Başla haydi.. diye tepiniyordu... Küçük Murat gözlerini kapadı, eline sıkıştırılan şişi bir kuzuya sokar gibi, ağabeyinin iki bacağı arasındaki yumuşaklığa daldırdı.

Voyvoda'nın emri üzerine muhafızlar şişlenen yiğit akıncıyı bir ateş kümesinin üzerine götürüp, şişi iki çatal arasına yerleştirdiler...

Kanlı Voyvoda, Murat'a seslendi:

-Haydi bakalım küçük.. Şimdi çevir ağanı da iyi kızarsın...

Duyduğu sonsuz ıstırap, küçük Murat'ın sinirlerini körletmişti.. Artık her söylenileni yapan bir robot gibiydi.. Hiç bir şey duymuyor, hissetmiyordu..

Ateş üzerine konan Selim'in ağır vücudunu yavaş yavaş çevirmeye başladı... Yalnız zalim Voyvoda:

-Çevir, çevir.. Çevir de yanmasın, diye bağırıp duruyordu.

Olayı bağlı olarak seyreden Hamza Paşa ve öteki Türkler göz yaşlarını içlerine akıtıyor: "Ah kahpenin dölü.. Bunu senin yanında komazlar" diye dişlerini gıcırdatıyorlardı...

Selim'in üzerindeki elbiseler yandı, sonra eti yavaş yavaş kızarmaya, ateşin üzerine yağlar damlamaya başladı. Düşen yağlar "Cızzzz" diye acıklı bir ses çıkarıyordu...

-Öcümü al Murat, diye inledi ve az sonra ruhunu teslim etti,

Voyvoda Vilad:

-Tamam... Bu iş bitti.. dedi sonra elini çırptı:

-Şimdi sıra Hamza Paşa ile öteki Türklerin öldürülmelerine geldi...

-Onları nasıl öldürelim asaletmeap?

-Hepsini kazıklayın.. Yalnız Hamza Paşa', ne de olsa bir paşadır.. Unvanına saygı göstermek gerek.. Onu iki misli uzun bir kazığa çakın...

Paşa ötekilerden daha büyük kazığa çakılsın ki, daha yüksekte görünsün.

Hamza Paşa ile yanındaki Türkler, ölüme gözlerini kırpmadan yürüdüler. Yalnız Hamza Paşa:

-Bre namerd! diye bağırdı. Unutma ki Türkler öcleri-ni unutmazlar...

Voyvoda buna bir kahkaha ile karşılık verdi:

-Eceline susayan benim karşıma çıkar...

Hamza paşa, o iri kavuğu ve heybetli cüssesiyle kazığa oturtulurken, Nikola, Voyvoda'ya Murat'ı göstererek sordu:

-Şu çocuğu ne yapalım asaletmeap?

-Sabah olunca şehir dışına çıkarıp kıçına vurun tekmeyi gitsin.. Gitsin de padişahına bu gördüklerini anlatsın .. Benim nasıl bir belâ olduğumu öğrensin herkes...

Murat, içinde birkaç şilteden başka bir şey olmayan taş

duvarlı bir odaya kapatılmıştı. Ruhu da, bedeni de öyle yorulmuş, öyle perişan olmuştu ki, içini saran dayanılmaz üzüntüye rağmen, gözleri yavaş yavaş kapandı, karanlık bir uykunun koynuna doğru yuvarlanırken bir tıkırdı duydu.

Delikanlı irkildi, içinde beliren kuşkuyla bir sıçrayışta ayağa kalktı... Gecenin bu vaktinde gelen kim olabilirdi?

Kapı usulca açıldı.. İçeri, elinde fenerle genç bir kadın girdi....

Yaşının küçüklüğüne rağmen Murat, gördüğü eşsiz gü-

zellik karşısında birden sarsıldı...

"Bu güzel kadın neden gelmiş olabilir?" diye düşündü, sonra en sert sesiyle sordu:

-Kimsiniz siz?

Kadın gülümsedi.. Beyaz, parlak dişleri, pembe dudaklarının arasından parıldadı:

-Bir dost.. Bugün başınıza gelenlerle yüreği parçalanan bir dost.. İnanın bana...

-Demek siz de oradaydınız....

-Evet..O vahşeti gördüm..Çoğu zaman gözlerimi kapadım.Ne korkunçtu Tanrım,ne korkunç?

Murat henüz 15 yaşındaydı ama, bir genç irisi idi.

O güne kadar hiç bir kadınla böyle karşı karşıya gelip konuşmamış,hiç bir kadının gözlerinin içine bu kadar yakından bakmamıştı...

-Peki,öyleyse kimsiniz siz?diye merakla sordu:

Genç kadın yavaşça yaklaştı,delikanlının elini tuttu.

-Ben,Voyvoda Vilad'ın sevgilisiyim..Daha doğrusu sevgililerinden biriyim...

Beynine bir tokmak inse Murat böylesine şaşırmaz, böylesine sarsılmazdı..Birden şeytan görmüş gibi oldu, irkildi.Bütün hayalleri bir anda yıkılıvermişti.Kadını hızla iterek,öfkeli bir sesle:

-Çekilin yanımdan,dedi...

Genç kadın gülümsüyordu.Bakışlarında dostça bir ifa-

de vardı...Sevgiye,şefkate benzer bir ifade...

-Çocuk olduğunuz belli,dedi.Gelişmiş gövdenize rağmen hâlâ çocuksunuz..

-Kim?Ben mi çocuğum?

Genç kadının bakışları ılık ılıktı.

-Elbette sen..Çocuk olmasan,kimin dost,kimin düşman olduğunu ayırt edebilirdin...

-Ama siz...Siz,Voyvoda'nın sevgilisi olduğunuzu söylediniz..

-Evet...Ama bu size düşman olduğumu göstermez .. Ben de en az sizin kadar ondan nefret ediyorum.Sizin gibi ben de ondan öc almak istiyorum..Yıkılan hayatımın öcünü..Beni zorla anamdan,babamdan,yurdumdan ayırdı.Beni zorla kendine metres yaptı..Bütün genç kızlık hayallerimi kirletti,mahvetti..Canı sıkıldığı geceler onu şenlendiren bir zevk aracından başka bir şey değilim...

Murat ne diyeceğini şaşırmıştı...Kadının güzel yüzünü derin bir ıstırabın örttüğünü görüyordu.Kendi acısını

unutarak:

-Şey...Üzülmeyin, diye onu teselli etmek ihtiyacını duydu...

Genç kadın acı acı gülümseyerek devam etti:

-Adım Angela...Sizin ülkenizin sınırına yakın bir köyde otururum. Babam orta halli bir boyardır. Bir gün kırda çiçek toplarken Voyvoda'nın adamları beni gördüler..Alıp Voyvoda'ya getirdiler. Anneme, babama, kardeşlerime haber bile veremedim..Bu saraydan dışarı çıkmama, onlara haber yollamama da imkân yok. Böyle bir haberi kimse götürmeye cesaret edemez zaten...

Murat hınçla konuştu:

-Ben götürürüm...

Angela sevgi dolu bir sesle fısıldadı:

-Ben de böyle düşündüm, yiğit çocuk, köyüm senin yolunun üzerindedir. Eğer babama, anama benden bir haber

iletirsen, nasıl sevinirim, bilemezsin...

Murat, kendisine ikinci kez çocukluğunu hatırlatan bu kadına, sandığı kadar küçük olmadığını ispat etme isteği ile kıvrandı..Uzandı, alev alev yanan dudaklarını Angela'nın güzel dudaklarına yapıştırdı. Kadın şaşırdı önce..Sonra dayanılmaz bir haz duydu..O ana kadar duymadığı güçte bir hazdı bu...

Murat'ın çelik kolları, ince vücudunu kıskaç gibi sardığı vakit, karşısındaki genci çocuk sanmakla ne kadar yanılmış olduğunu düşündü..O da, bütün gücüyle delikanlıya sarıldı, kadınlığının bütün ateşiyle onu öptü.

Murat hayatında ilk kez bir kadınla yatıyordu. Ama içindeki ihtiras, dudaklarındaki ateş, onun bütün toyluğunu örtüyordu...

Düşmanlarının ortak oluşu, iki genç insanı birbirlerine yaklaştırmış, birleştirmişti.

★

Fatih Sultan Mehmet o devirde İstanbul'da, şimdiki üniversite binasının bulunduğu yerde yapılmış olan muhte-

şem sarayda oturuyordu.

Sadrazam Mahmut Paşa padişahın huzuruna çıktı:

-Allah size uzun ömürler versin şevketlüm... Hamza Paşa kulunuz öldü...

Fatih Sultan Mehmet bu haber karşısında sarsıldı:

-Öldü mü?Öldü ha...Hamza Paşa öldü öyle mi?

-Daha doğrusu öldürüldü şevketlüm..Voyvoda Vilad lenilen hain, Hamza Paşa'yı kazığa vurdurdu.

-Bu nasıl olur Mahmut? Hamza onun eline nasıl düşer?

-Hamza Paşa Eflâk'ten almakta olduğumuz vergiyi artırmak için Voyvoda ile buluşmuş..Tuzağa düşürülmüş...

-Senin bu buluşmadan haberin var mıydı?

-Sadrazam boynunu büktü, ağzında geveledi:

-Evet şevketlüm, bana yazmıştı...

-Yazmıştı da, yine de ona engel olmadın ha?

-Ne yapabilirdim ki şevketlüm?

-Sen ne biçim sadrazamsın be herif? Hamza Paşa' ya, Voyvoda'nın her türlü kalleşliği yapabilecek biri olduğunu bildirip buluşmayı önleyebilirdin...

Fatih birden öfkelenmişti. Gözleri alev alevdi:

-Bana en sevdiğim adamımı kaybettirdin herif. Sana ne diyeyim bilmem ki...Yıkıl karşımdan...

Sadrazam Mahmut Paşa boynunu bükmüş, hiç ses çıkarmadan duruyordu. Onun bu suçlu hali, Fatih'i daha da kızdırdı, hiddetle atıldı, koca sadrazamı sakalından tutup

sarsarak:

-Tuuu sana! diye bağırdı.

Bağırmakla da yetinmeyip tokatlamaya başladı...

Mahmut Paşa, fırtına önünde kırılmamak için eğilip bükülen bir kamış gibiydi..Silleleri yedikçe büzülüyor, büyük bir sabırla kasırganın şiddetinin geçmesini bekliyordu

Daha büyük bir cezadan korkan Sadrazam, yediği tokatlarla sarsılıyor ama hiç sesini çıkarmadan başı eğik duruyordu...

Bir süre sonra Fatih'in öfkesi yatıştı, tokat sesleri ile çınlayan salon sessizliğe gömüldü.

Padişah elleri arkasında, sinirli adımlarla uzun süre bir aşağı, bir yukarı dolaştıktan sonra Sadrazam'ın önünde durdu:

-Hamza'nın ölümü beni çok sarstı.. Bu yüzden sana çok kızdım Mahmut..Ama dövsem de, sövsem de yine senden vazgeçemem..Çünkü severim seni...

söyle bakalım sen bu haberi nereden aldın?

-Bir küçük akıncıdan şevketlüm...

-Kim bu küçük akıncı?

-Kara Murat adında biri..Ağabeyi, Hamza Paşa'nın maiyetindenmiş..Delikanlı bütün olanları görmüş..

-Peki onu neden öldürmemiş Voyvoda?

-Size haberci olarak yollamış şevketlüm...

Fatih'in gözleri birden çakmak çakmak oldu:

Mahmut Paşa efendisinin yumuşamasına sevindi, mırıldanır gibi cevap verdi:

-Kulunuz, yediği ekmeğin değerini bilir haşmetlüm ... Bilmezsem o zaman nankörlük etmiş olurum, yediğim nimet gözüme dizime durur...

Fatih, elini sadrazamın omuzuna koydu. Kendisine çok hizmetleri dokunmuş olan bu adamı kırdığına üzülmüştü:

-Olanları unutalım Mahmut...Öfkeme yenildim. Şimdi

-Nee? Buna da cesaret etti demek? Küstah herif. Ecelini susadı galiba..Ölenlerin öcünü almalıyız Mahmut...

-Evet şevketlüm...Almalıyız...

-Sen hemen Eflak seferi için hazırlığa başla...Ülkesini başına yıkacağım o itin...

Sadrazam saygı ile eğilip salondan çıkarken, fırtınayı ucuz atlattığına seviniyordu.

Fatih, kapıda kaybolmak üzere olan sadrazamın arka-

sından seslendi:

-Bre Mahmut... Bana şu küçük akıncıyı yolla... Onu görmek, olayı kendisinden dinlemek isterim...

Az sonra Murat, Mahmut Paşa'nın korkarak girip çıktığı kapıdan büyük bir azametle içeri girdi...

Delikanlının yiğitçe duruşu Fatih'in hoşuna gitti:

-Adın ne senin?

-Kara Murat...

-Anlat bakalım gördüklerini...

Murat hepsini bir bir anlattı... İçinde biriken kini sesiyle boşalttı... Gözleri yaşararak, içtenlikle anlattığı olaylar koca Fatih'in de yüreğini kor gibi yaktı...

Sonunda Padişah:

-Korkunç ve iğrenç şeyler bunlar, dedi.. Ama Hamza Paşa'nın da, ağabeyinin de öcünü alacağım delikanlı, merak etme.

Murat'ın dudaklarında anlaşılmaz bir gülümseme belirdi, sesi acı bir tonla çıktı:

-Alamazsınız padişahım...

Fatih birden şaşırdı.. Şu bacak kadar yumurcak, gücünden şüphe mi ediyordu yoksa?

-Neden alamazmışım çocuk?

Murat'ın gözlerinde, sanki kardeşini yakan ateşin alevleri parladı:

-Sizin gücünüz büyüktür padişahım.. Siz Voyvoda'nın

ülkesini elinden alabilirsiniz.. Mallarını da yağma edebilirsiniz.. Her şeyini alabilirsiniz.. Ama onun canını alamazsınız.. Çünkü zora gelince tavşan gibi kaçacaktır...

-Doğru söylersin çocuk.. Peki ne yapalım?

-Voyvoda'yı bana bırakın padişahım...

Koca Fatih, kendisinin başaramayacağı bir işi üzerine almak isteyen Murat'ın henüz bıyıkları terlememiş genç yüzüne uzun uzun baktı...

DEVAMI GELECEK SAYIDA

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 ŞUBAT 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 4 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

-Sen tek başına onu nasıl haklarsın?

Delikanlı göğsünü şişirdi:

-Kinimle haklarım... Onun askeri, ordusu, kalesi varsa, benim de öç dolu bir yüreğim var...

-Yalnız yürek yetmez...

-Bileğim de var, kafam da....

Fatih, bu yiğit, yürekli delikanlıyı sevdi...

O güne dek pek az kişiye bu kadar yakınlık duymuştu...

-Sen gerçekten cesur bir gençsin, Murat... Dilersen seni maiyetime alayım... Çabuk ilerlersin... Bey olursun...

Murat, acı acı başını salladı:

-İstemem ulu sultanım... İçimi yakan öyle bir duygu var ki, anlatamam... İzin verin de Voyvoda'nın canını alayım... Hem ben bir akıncıyım... Saray adamı olamam...

-Yani ben savaşçıyım, saraylara yakışmam, demek istiyorsun öyle mi? Eee, peki biz ne yapıyoruz? Biz de savaşmıyor muyuz?.

-Hâşâ padişahım, onu demek istemedim.. Ben kırlarda, dağlarda gezmeye alışmışım. Yıldızların altında yatmaya, sınır boylarında kılıç sallamaya alışmışım. Ben sarayda boğulurum... Daima kendi başıma buyruk olmalıyım..

Fatih, kısa bir süre düşündü, sonra :

-Haklısın çocuk !.. Sen özgürlüğe alışmışsın. Buyruk altında yaşayamazsın. Eğer bir gün başın dara gelirse, sana vereceğim şu kâğıt her kapıyı açar...

Padişah oturdu, kendi kalemiyle açık bir emir yazdı, imzasını attı, mührünü bastı... Bu açık emirde, yalnız Osmanlı paşalarına değil, bütün komşu ülkelerin ileri gelenlerine hitap ediyordu.

Kağıtta "Bu yazımı görenler, ona yardım etsinler, ben bu yardımın karşılığını öderim." diye yazılıydı.

Padişah, bu gencin ileride ne yaman bir akıncı olacağını daha o anda anlamış, ondan çok yararlanacağını sezmişti:

- Bak delikanlı, dedi... Seni tanıdığıma çok sevindim.... Dediğin doğrudur... Voyvoda benim karşıma çıkmaya cesaret edemeyip kaçacaktır. Onu bulup öldürmek görevini sana veriyorum. Voyvoda'nın kafasını bana getirirsen sana dilediğini veririm.

-Hiç bir şey istemem padişahım... Ben bunu kendim için yapacağım, para için değil... Eğer onun başını getiremezsem bilin ki, Kara Murat kulunuz, öcünü alamadan, yad ellerde ölmüş demektir...

★ ★ ★

1462 yılının ilkbaharında, Fatih büyük ordusu ile Tuna'yı geçti... Türk padişahının yola çıkışı, Eflak diyarlarını altüsüt etmiş, koca ülkeyi baştan aşağı sarsmıştı...

Korkusundan yemeden içmeden kesilen Voyvoda Vilad, ikide bir başını çaresizlik içinde elleri arasına alıyor:

-Ne yapacağız Nikola ? Ne yapacağız? diye dövünüyordu. Nikola:

-Türklere baskın yapalım, diye bir fikir attı...

Bu fikir Voyvoda'nın hoşuna gitti.

Uzun uzun düşünen Voyvoda Vilad, iyice yaklaşan Türk ordusunu gece uykuda iken yakalayarak kılıçtan geçirmeyi planladı...

Bir gece Eflaklılar, Osmanlı ordusu uyurken, bütün güçleriyle saldırdılar...

Karanlıkta çadırlara girildi, kılıçlar kalkıp indi, mızraklar uçtu... Eflaklılar, coşkun bir sevinç içinde bağırıyorlardı:

-Öldürün Türkleri ! Bir tekini sağ komayın ! . .

İlk anda, savaş kızgınlığıyle fark edemedikleri duru - mu çok geç anladılar. . . Çadırlar boştu, kılıçlarını savur- dukları yumuşak cisimler ise yastık ve yorganlardan iba - retti. . .

Düşmanını iyi tanıyan Fatih, böyle bir baskını her an beklediği için, geceleri karargâhı boş bıraktırmış asker - lerini geri çekerek Eflaklıları yanıltmıştı. . .

Voyvoda'nın askerleri, daha ne olduklarını anlayama - dan çevrelerinde meşaleler yandı, binlerce Türk ışılda - yan kılıçları ile düşmanı sarıp, kılıçtan geçirdi. .

Durumun birdenbire kötüye gittiğini gören Voyvoda Vilad çareyi, savaş meydanından kaçmakta buldu.

Fatih Sultan Mehmet, sabah küme küme cesetlerle dolu savaş alanını gezerken kendi kendine gülümsedi:

-Küçük akıncı haklı çıktı. . . Savaşı kazandık ama Voy -

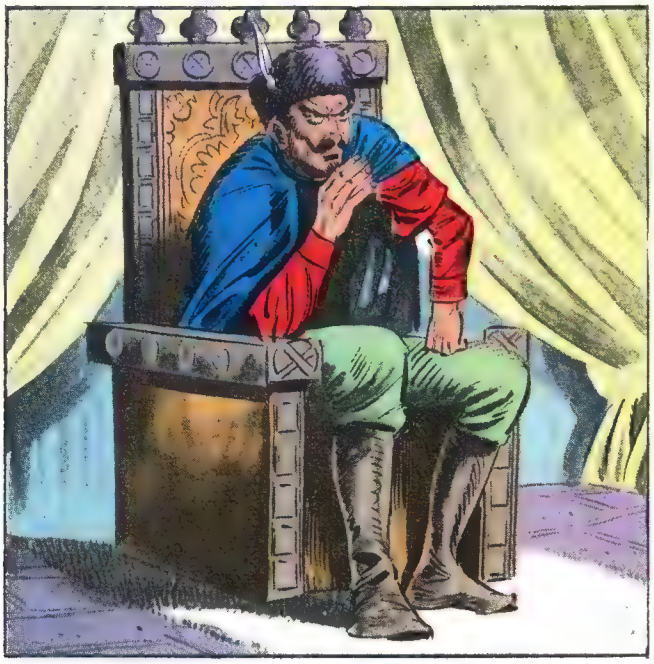

voda'yı elimizden kaçırdık. . . Ne payalım, onu da Murat bulsun. . .

* * *

O kanlı savaş gününün üzerinden beş uzun yıl geçti. . . Fatih'e yenilip Macaristan'a sığındıktan sonra, Macar Kra-

lı tarafından hapsettirilen Voyvoda Vilad, şeytani zekâ - sını kullanıp muhafızlarını kandırarak oradan kaçmayı ba - şardı ! . . Şans yine ona gülmeye başlamıştı.

Voyvoda Vilad, Bükreş'e döndü, en küçük bir güçlüğe bile uğramadan tahta geçip kanlı saltanatını sürdürmeye başladı. . . Yine astığı astık, kestiği kestikti. . Bu defa Türk- lerle iyi geçinmeyi onları kızdırmamayı düşünüyordu. . .

Fatih, o sırada Arnavutluk'ta yaman bir savaşa giriş - mişti. Voyvoda ile uğraşacak durumda değildi. . Uğraşacak duruma geldiği zaman da Voyvoda, yüklü bir fidye ödeyip, af dileyerek yakasını kurtaracağını umuyordu. . .

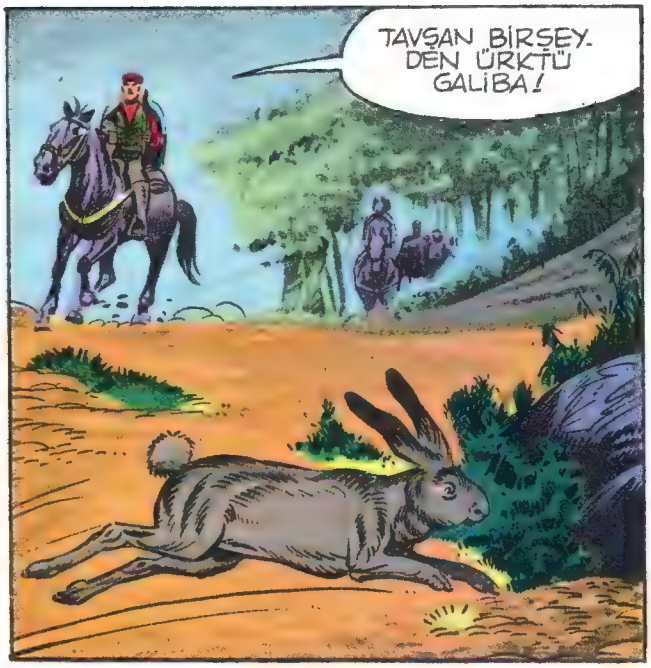

Ama unuttuğu bir şey vardı...

Kara Murat!.. Yıllardır onu her delikte arayan Kara Murat büyümüş yiğit bir delikanlı olmuştu. Kalbi müthiş bir kinle doluydu...

★ ★ ★

Bükreş ormanı, tatlı bir sabah yeliyle hışırdıyordu.

Voyvoda'nın en sevgili gözdesi Angela, yanında beş atlı ile sabah gezintisine çıkmıştı... Voyvoda, bir süreden beri, Angela'ya, yanında muhafızlarla ormanda küçük gezintiler yapmasına izin vermeye başlamıştı. Muhafızların komutanı Nikola'ydı..

Genç kadının güzel gözleri, sık ağaçların dalları arasında dolaşıyor, renk renk kuşları gördükçe:

-Aaa!.. Bakın bakın!.. Ne güzel!.. diye bağırıyordu.

Apansız, önlerine bir tavşan çıktı. Derhal okuna el atan Nikola yayını gerdi, nişan aldı, tam fırlatmak üzereyken tavşan birden ürküp, yıldırım gibi kaçtı.

-Allah, Allah ... Neden ürktü bu hayvan?

-Hiç birimiz gürültü yapmadık halbuki...

Nikola, avını kaçırmanın sıkıntısı ile yüzünü buruştururken, ağaçlar arasından dalgın görünüşlü bir adam çıktı. Dudakları arasından bir türkü mırıldanıyordu.

Nikola'nın birden kan tepesine fırladı, bakışlarında zalim bir öfkenin ışıltıları yanıp söndü:

-Hımmm... Demek tavşanı bu adam ürküttü..

Sonra sesini yükselterek bağırdı:

-Hey, yabancı!

Dalgın yürüyen adam birdenbire durdu. Nikola ile yanındaki atlılara baktı:

-Bana mı seslendiniz beyzadem?

-Sana tabii ... Söyle bakalım ne arıyorsun burada?

Adam şaşırdı... Boş gözlerle Nikola'ya baktı:

- Dolaşıyordum, dedi... Ormanda dolaşmanın sizi neden kızdırdığını anlayamadım...

Nikola alaylı alaylı güldü:

- Şimdi anlarsın...

Atlılara döndü, emretti:

- Bağlayın şu herifi!..

Adam, daha ne olduğunu anlayamadan kıskıvrak yakalandı ve bağlandı...

- Beni neden bağlatıyorsunuz beyzadem? Ne suç işledim?

- Voyvoda'nın özel arazisine girdin... Bundan büyük suç olur mu?

Olayı o ana kadar sesini çıkarmadan izleyen güzel Angela, araya girmek istedi:

- Tavşanı vuramadıysan, adamın ne günahı var Nikola? Bırak zavallıyı gitsin...

Nikola, Angela'ya cevap bile vermedi... Onu dinlemediğini göstermek için bağlı adamın dövülmesini emretti:

- Basın sopayı!..

Kalkan kırbaçlar olanca gücüyle adama inmeye başladı. Bu belâya nasıl çattığını hâlâ anlayamayan zavallı adam inlemeye, bağırmaya, yalvarmaya başladı:

- Acıyın!.. Vurmayın!.. Yapmayın ne olur!..

Fakat, o yalvardıkça kamçılar daha hızlı iniyordu.

Nikola, merhamet nedir bilmiyor, dayak yiyen adamın yürekler acısı feryatları ona müthiş zevk veriyordu.

Yıllardır Voyvoda ile düşe-kalka, o da en az Voyvoda kadar gaddar bir insan olmuştu.

Angela, gözlerini üzüntü ile kapamıştı. Çaresizliğin verdiği bir duygu içinde yüreği burkuluyordu:

Adam kırbaçları yedikçe inliyor, bağırıyordu:

- Merhamet!.. Merhamet edin! Hiç merhamet edecek soylu bir kişi yok mu içinizde? Ölüyorum ağalar!..

Nikola, işkenceyi fazla uzatmak istemedi, elini kaldır-

dı, seslendi:

-Yeter!..Durun artık!..

Dayak yiyen adam, rahat bir soluk aldı:

-Sağ olun beyzadem! Allah sizden razı olsun!..

Ama Nikola'nın ne düşündüğünü bilseydi, böyle konuş-mazdı. Zalim genç, kendi adamlarının bile tüylerini ür-perten bir emir verdi:

-Vurun kazığa şu köpeği!. Fazla inlemesin!.

Angela, bu dehşet verici emirle şaşırdı:

olarak yanlarında taşıdıkları yağla iyice yağladılar, son-ra sıkı sıkı toprağa çaktılar...

Korkunç hazırlığı gören adam, dehşete kapılmıştı:

-Etmeyin ağalar! Kıymayın bana! Bağışlayın ne olur?

Muhafızlar onun inlemelerine kahkahalarla gülüyor -lardı:

-Kazık ne güzel yağlandı!..

-Bahse girerim hiç canını acıtmayacak..

Yalvaran, gözyaşı döken adam tam kazığa vurulmak üzereyken, birden bütün ormanı çınlatan gür bir ses du-

-Ne oluyorsun Nikola? Delirdin mi? Ne istiyorsun şu zavallıdan?

Adam, kurtulduğunu sandığı anda, duyduğu kelimeler-le iliklerine kadar titredi:

-Tanrım, sen kurtar beni! diye inledi.

Muhafızlar, buldukları iri bir kazığın uçlarını sivrilt-meye başlamışlardı...Onlar da yavaş yavaş işkencenin ha-vasına girmişti.

Kazık, yeteri kadar sivrilince, bu gibi işler için özel

yuldu:

-Durun!..Bırakın onu!..

Nikola şaşırdı...Muhafızlar dondu kaldı..

Sanki buz gibi bir rüzgâr esti ortalıkta...

Ne vardı? Ne oluyordu? Ormanı inleten bu gur sesin sahibi kimdi? Buna nasıl cesaret edebiliyordu?

Nikola, apansız bir öfke nöbetine tutularak bağırdı:

-Bu da kim?

-Ben!..

Dallar aralandı, doru renkli bir atın üzerinde genç bir

adam belirdi, korkusuzca atını sürdü:

- Neden bu adamı kazığa vuruyorsunuz?

Gökten yıldırım düşse Nikola ve adamları bu kadar şaşırmazlardı... Tek kişinin böyle meydan okurcasına karşılarına çıkmasını akılları almıyordu..

Yabancı atlı, ince yapılı, fakat geniş ve sağlam omuzlu bir gençti. Belinde upuzun bir kılıç asılıydı. Cevap alamayınca tekrar bağırdı:

-Size soruyorum beyler!.. Bu zavallı adamdan ne istiyorsunuz?. Muhafızlar o kadar şaşırmışlardı ki, gül -

mek mi, yoksa kızmak mı gerektiğini kestiremiyorlardı.. Biri:

.-Alık mı bu herif? diye homurdandı.

Öteki sinirli sinirli güldü:

-Alık değil, balık... Hayatımda ilk defa, kedilere kafa tutan bir balık görüyorum...

-Şimdi onu çıtır çıtır yeriz öyleyse...

Yabancı genç, muhafızlara alaylı bir cevap vermeye hazırlanırken birden Angela ile göz göze geldi. İrkilir gibi oldu... Genç kadının güzelliği onu şaşırtmış gibiydi...

Angela'nın gözlerinde ise, acımaya benzer bir ifade vardı. Bu delikanlı, tek başına, beş, kana susamış adama karşı ne yapabilirdi?

Yabancı, gözlerini güçlükle Angela'dan kaçırdı..

Kadının iri siyah gözleri onu büyülemişti sanki...

Yanındaki dört adamdan cesaret alan Nikola, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra küfreder gibi bağırdı:

-Sen kimsin herif? İşimize ne karışıyorsun?

Delikanlı alay etti:

-Güzel asılzadem... Yakışıklı beyzadem... Merhamet

isteyen kimselere yardım etmek, belinde kılıç taşıyan her erkek için görevdir.. Tabii gerçek bir erkekse... Yoksa belinde her kılıç taşıyana erkek denilemez elbette...

Bu imalı söz, Nikola üzerinde zehirli bir ok etkisi yaptı. Bu küstah yabancı, kendisinin erkek olmadığını anlatmak istiyordu. Birden kudurur gibi haykırdı:

-Kazık!.. Çabuk bir kazık daha bulun!... Bu iti de hemen kazığa vurun!...

Angela titredi. Yakışıklı yabancıya yazık olacaktı.. Oysa ne güzel gözleri, ne tatlı bakışları vardı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 ŞUBAT 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 5 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

İki muhafız, Nikola'nın emrini yerine getirmek için ileriye atıldı...

Genç kadın, feci sahneyi görmemek için gözlerini kapadı.

Bir gürültü oldu.. Kırılan bir kol kemiğinin çatırdısı duyuldu. Angela içinden:

-Eyvah! dedi. Bir yerini kırdılar yabancının...

Kırılma sesini, keskin bir haykırış ve içler acısı bir inleme izledi.. Sonra derin bir sessizlik..

Angela, "İşte delikanlının işi bitti" diye düşündü. Korka korka gözlerini açtı, baktı...

-Aman Allahım, o ne?

Delikanlı, atının üzerinde kaya gibi duruyor, dudaklarının kenarını alaylı bir gülümseme süslüyordu...

Gencin üzerine saldıran iki muhafız ise, yerde kanlar içinde kıvranmaktaydı...

Yabancı:

-Bu uyuz köpekler mi beni kazığa geçirecek? diye güldü.

Sonra atını Nikola'nın üzerine sürdü:

-Şırak!.. Şırak!...

Yabancının tokadı, gördüklerine inanamıyormuş gibi gözleri kocaman koçaman açılan Nikola'nın suratında patladı...

Öteki iki muhafız, delikanlının arkasını dönmesini fırsat bilerek usul usul yaklaştılar.. Kılıçlı kollar yavaşça kalktı.. Angela korku dolu bir çığlık attı:

-Dikkat, yabancı...

Delikanlı atının üzerinde yay gibi döndü.. Aynı anda görülmemiş bir hızla uzun kılıcını çekmiş, havada şimşek gibi ışıklı bir daire çizmişti:

-Al! Bu da sana babalık!

Nikola, çok güvendiği muhafızlarından hiç birinin ayakta kalmadığını görünce çılgına döndü...

Bu ne müthiş adamdı böyle? Şeytan mıydı, neydi?

Birden dehşete kapılarak kaçmak istedi.

Ama yabancının onu bırakmaya niyeti yoktu. Kartal gibi

atıldı, Nikola daha atını iki adım süremeden yetişti...

Bir tokatta onu aşağıya düşürdü.

Sonra çevik bir hareketle kendi de inip, bıçağını gırtlağına dayadı:

-Şimdi senin canını alacağım pis herif!..

Nikola'nın yüzü dehşetle kasıldı:

-Öldürme beni yabancı! Sana ne istersen veririm...

Yabancı acı acı güldü:

-Ne istersem mi?

biydi. Sanki bütün kanı uçup gitmiş, yüzünü ölüm sarılığı kaplamıştı:

-Sen... Sen... O'sun...

Yabancının sesi acımasızdı:

-Evet, iyi bildin.. O'yum ben.. Kara Murat!

-Acı bana... Voyvoda emretmişti.. Suç bende değildi.

Kara Murat'ın sesi kin doluydu:

-Ona da sıra gelecek... Önce senden başlayalım.. Doğrusu düşmanlarımdan birini bu kadar kolaylıkla ele geçireceğim hiç aklıma gelmemişti...

Nikola ümide kapıldı:

-Evet, evet... Ne istersen tabii...

Yabancı buz gibi bir sesle konuştu:

-Ölen ağabeyimi de geri verebilir misin?

-Kim... Kimsin sen?

-Düşün bakalım kime benziyorum? 5 yıl öncesini hatırla.. Kanlı işkence gününü.. Ağasını ateşte kızartan o küçük akıncıyı...

Nikola'nın gözleri dehşetinden yerinden fırlayacak gi-

Kuvvetli iki elin kıskaç gibi sıktığı Nikola inledi:

-Acı... Acı bana yiğidim...

-Sen Akıncı Selim'e acıdın mı?

Kara Murat, gitti, güçlü kollarının üzerinde yengeç gibi kıvranan Nikola'yı az önce muhafızların hazırlamış olduğu yağlı kazığın üstüne oturttu.

Olayı dehşet içinde izleyen Angela:

-Yapmayın! diye bağırarak ileri atıldı..

Ama artık çok geçti... Kazık Nikola'nın butları arasından geçmiş, gövdesine saplanmıştı...

Yıllarca birçok adamı kazığa vurdurmuş olan Voyvoda'nın en yakın adamı, sonunda aynı akıbete uğramıştı...

Kara Murat birden kulağının dibinde tiz bir ses duydu:

-Al sana haydut!

Aynı anda havada ıslık çalan bir kırbaç yüzünde şakladı...

Duyduğu acı ile delikanlının gözleri yaşardı,

Atını üzerine sürerek Murat'ı kırbaçlayan Angela idi. Genç kadın dönüp tekrar saldırdı...

...Ama bu kez kırbaç boşluğu dövdü.. Angela aynı anda çelik gibi bir pençenin bileğine yapıştığını ve kendisini tüy gibi havalandırdığını hissetti.

Kara Murat görülmemiş bir çeviklikle yana sıçradıktan sonra uzanmış, genç kadını bileğinden tutarak çekip aşağıya indirmişti...

Bir an göğüs göğüse yapıştılar. Nefesleri birbirine karıştı. İki genç gövde tuhaf bir heyecanla sarsıldı.

Angela birkaç saniye sonra kendini toparladı, kurtulmak için olanca gücüyle çırpındı. Ama bileklerini tutan eller kerpeten gibiydi... Kımıldayamadı bile...

Delikanlı gülümseyerek:

-Hırçınlık size hiç yakışmıyor, dedi.

Angela, kurtulmaktan umudunu kesince direnmeyi bıraktı. Aynı anda bileklerini sıkan ellerin de gevşediğini hissetti.

Genç kadının içinde hâlâ yenemediği anlamsız bir öfke vardı:

-Siz bir canavarsınız! diye tükürürcesine bağırdı.

Murat'ın yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı:

-İnsanın kendini korumasının canavarlık olduğunu bilmiyordum, dedi. Hem siz de bu işte yardım ettiniz bana.. Kılıç tam tepeme inmek üzere iken bağırmasaydınız, şimdi onların yerine ben ölmüş olacaktım...

-Boş bulundum, bağırdım.. Hata etmişim!..

-Benim hayatımı kurtaran bu hatanız için size teşekkür

etmeliyim.

Murat içinden "Evet... Evet... Angela bu... Eskisi gibi güzel ve cazip... Yıllar onu hiç değiştirmemiş..." diye düşünüyordu.

Beş yıl önce, çıplak bir odada seviştikleri an geldi gözlerinin önüne... Acı ile ihtirasın iç içe eridiği unutulmaz bir gece idi o...

Yıllar sonra, şimdi karşısında duran Angela'nın, yine o günkü gibi büyüleyici bir havası vardı. Hatta daha olgunlaşmış, daha güzelleşmişti...

"Acaba tanıtsam mı kendimi ona?" diye düşündü bir an... Sonra aklına ne geldiyse geldi, vazgeçti...

Delikanlının devamlı bakışı, Angela'yı daha da sinirlendirmişti. Göğüsleri hızla inip kalkıyor, dişleriyle dudaklarını kemiriyordu. Sonunda:

-Beni de ötekiler gibi öldürmeyecekseniz, gidebilir miyim? diye sordu.

Kara Murat güldü:

-Hay hay... Gidebilirsiniz tabii...

-Eğer günün birinde yine karşılaşırsak, benden korkun! Bilin ki, sizin can düşmanınız olacağım!

- Hay hay... Nasıl isterseniz... Bütün düşmanları - mın sizin gibi olmasını dilerim...

Angela cevap vermeden atına bindi, hayvanı mahmuzlayarak sık ağaçlar arasında gözden kayboldu.

Murat, bir süre genç kadının arkasından baktı, sonra çevik bir hareketle atına sıçradı. Düşünüyordu:

-"Kendimi ona tanıtmamakla iyi mi ettim? Voyvoda'nın sarayına girmem için bana yardım eder miydi acaba? O da Voyvoda'dan nefret ediyor... Daha doğrusu ediyordu. Ya şimdi? Belki de alışmıştır o canavara..."

Atını, geldiği yöne çevirdi:

"-İyi ettim her halde... Kadınlara güven olmaz".

Tam gitmeye hazırlanırken, bir çatırtı duydu, irkildi. Ne oluyordu? Yeni bir tehlike mi vardı?

Hemen elini uzun kılıcına atıp, simsek gibi sıyırdı

Karşısında beyaz bir atın üzerinde duran adam, Murat'ın kılıcına sarıldığını görünce yalvardı:

-Kerem et beyzadem.. Kuşçuk canıma kıyma...

-Kimsin sen?

-Az önce beni kazığa oturmaktan kurtardınız beyzadem.. Siz olmasaydınız, şimdi çoktan ölmüştüm...

Murat önce şaşırdı, sonra kahkaha attı:

-Vay, vay vay... Sen o musun? Dayak yerken pek zavallıydın ama şimdi bakıyorum adama benzemişsin.

-Sayende beyzadem.. Ölenlerin silahlarını kuşandım, bir de at yakaladım, adama döndüm...

-İyi etmişsin.. Epey dayak yedin ama, bak at ve kılıç sahibi oldun...

-Sayende beyzadem...

-Yolcu yolunda gerek derler.. Hadi Allahaısmarladık.

Kara Murat atını çevirip ağaçlar arasına sürerken adam arkasından seslendi:

-Beyzadem ...

-Ne var yine?

-Benim canımı kurtardın.. Bu can artık senindir. Beni de yanına al.. Hizmetkârın olayım..

Kara Murat gevrek gevrek güldü:

-Sen beni ne sanıyorsun arkadaş? Meteliksizin biriyim. Gündüzleri ormanlarda dolaşan, geceleri yıldızların altında yatan bir adamım.. Bir de sana mı bakacağım? Başka kapıya git...

Fakat adam azimliydi.. İnatla direndi:

-Ne olur beni kovma beyzadem? Senin gibi yaman bir silahşöre, benim gibi bir at uşağı mutlaka lâzımdır.. Bir gün bileğinin hakkını elde edeceksin.. Ben sabırlıyım. Zengin olacağın günü beklerim...

Adamın azmi, Murat'ın hoşuna gitmişti:

-Bak.. O olur işte.. Bu gidişle ömrün boyunca metelik alamazsın.. Şimdi gel bakayım şöyle yanıma...

Yaklaşan adamı tepeden tırnağa süzdü. İri ve kuvvetli bir gövdeye sahipti. Gözlerinde dürüst ve sadık insanla -

rın temiz bakışları vardı. Kara Murat onu beğendi:

-Adın ne senin?

-Mihail...

-Benim de Kara Murat.. Bir Türk akıncısıyım. Voyvoda'nızın düşmanıyım. Buna rağmen hizmetime girmek istiyor musun?

Mihail gevrek gevrek güldü:

-Söylemene gerek yok beyzadem.. Türk olduğunu anlamıştım zaten.. Yoksul bir insanın yardımına ancak bir Türk koşar... İnan ki, o Voyvoda denilen alçağa ben senden çok düşmanım...

-Anlaştık öyleyse.. Ver elini...

Adam sevinçle elini uzattı...

-Bu canı sana borçluyum beyzadem.. Bu can, bu bedenden çıkana kadar da, hizmetkârın olacağım...

-Haydi takip et beni... Bir an önce buradan uzaklaşalım.. Voyvoda'nın adamları az sonra bütün ormanı karış karış aramaya başlar.. Karnım acıktı.. Aç karınla dövüşmeyi sevmem...

***

Voyvoda Vilad, Bükreş Kilisesi'nin Başpapazı ile akşam yemeğine oturmuştu. Saraydaki geniş salonda kurulan ziyafet masasında çeşit çeşit yiyecekler vardı.

Henüz ilk lokmalardan alındığı sırada, saray muhafızlarının komutanı telâşla salona girdi:

-Asaletmeab... Asaletmeab...

Voyvoda, kara bakışlı korkunç gözlerini komutana çevirdi:

-Ne var? Ne oluyor? Bu telâşın ne?

Komutan, ellerini ovuşturarak ezildi, büzüldü...

-Prenses Angela geldi, asaletmeab!

Voyvoda şaşkın şaşkın baktı:

-Geldiyse geldi.. Ne var bunda telâşlanacak?

-Şey...5 kişiyle gitti, yalnız döndü de...

Voyvoda daha da şaşırdı:

-Yalnız mı döndü? Anlatsana be herif! Ağzında ne geveleyip duruyorsun?

-Kızmayınız Asaletmeab! Beş muhafız hunharca öldürülmüş...Ölenlerin arasında Nikola da var...

Voyvoda bir an duyduklarına inanamıyormuş gibi durdu. Sonra öfke ile gürledi:

-Öldürüldü mü? Nikola da öldürüldü ha? Hangi namussuzlar yaptı bunu? Benim ülkemde, benim adamlarımı öldürdüler ha?

Yemeği bırakmış, ayağa kalkmıştı. Gözlerinden kin fışkırıyordu..İçindeki zalim arzu birdenbire alevlenmiş, burnuna kan kokuları gelmeye başlamıştı. Diğer dört kişi önemli değildi ama gözdesi Nikola'nın ölümü Voyvoda 'yı

sarsmıştı. Yumruğunu masaya indirerek bağırdı:

-Bunu yapan namussuzları çabuk bulun bana!..

Sakin, tatlı bir ses cevap verdi:

-Yanılıyorsunuz. Bulamazlar!

Voyvoda döndü, kapıdan giren Angela'yı gördü. Genç kadın her zamanki gibi güzeldi. Tatlı yüzünde sakin fakat üzgün bir ifade vardı. Angela'nın güzelliği, Voyvoda' nın üzerinde yatıştırıcı bir etki yaptı:

-Anlat Angela, neden bulamazlar? dedi.

-Namussuzlar" dediniz Asaletmeab..Bundan birçok kişiyi aratacağınız anlamı çıkıyor. Yanlışlık da burada. Çünkü bulunması gereken sadece bir kişi...

-Nee? Bir kişi mi? Beş kişiyi bir kişi mi öldürdü?

-Evet Asaletmeab, bir kişi...

-Nikolayı' da mı?

-Evet...

-Olur şey değil! Nikola, tek başına üç kişiye bedel, yaman bir silahşördü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 MART 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 6 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Angela'nın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi:

- Bize saldıran da on kişiye bedeldi.

Genç kadın olanları eksiksiz anlattı. Voyvoda duyduklarına inanamıyor gibiydi. Bir süre düşündü, sonra belki de hayatında ilk kez doğru bir yargıya vardı:

- O size değil, siz ona saldırmışsınız...

Angela uzun kirpiklerini indirdi:

- Evet, doğrusu bu, asaletmeab.. Ama yine de onu cezasız bırakmayacağınızı umarım.

Voyvoda anlaşılmaz düşüncelere dalmıştı:

- Elbette, elbette, diye mırıldandı. Ama içinden neler geçtiği belli değildi:

- Onu görsen tanır mısın Angela? diye sordu birden..

Angela "Nasıl tanımam?" diye düşündü. Yabancının ışıklı tebessümü, güldüğü zaman pırıl pırıl parıldayan bembeyaz dişleri geldi gözünün önüne. Unutmak istese bile unutamayacağı bir erkekti. Birden ondan hoşlandığını hissetti... Âdeta korktu bu düşünceden. Belki de bunun için

ona isyan etmiş, kırbaçla vurmuş, tuhaf bir içgüdü ile ondan kaçmak istemişti.

Voyvoda biraz kızgın, tekrarladı:

- Onu görsen tanır mısın? diye sordum Angela!

Angela, adamın çatlak sesiyle kendine geldi:

- Tabii... Tanırım tabii.. dedi.

Volvoda güldü:

- Öyleyse onu mutlaka buluruz.. Hey, komutan! Bükreş'te ne kadar yabancı varsa derhal yakalansın. Bu genç bir yabancı olduğu muhakkak... Eflak'ta tek başına beş kişiyi haklayacak silahşor yoktur çünkü. On bin kişi arasında da olsa onu bulacağım!.

Komutan selâm vererek çıktı. Voyvoda tekrar masaya oturdu, yemeği ve yanındakileri unutmuş gibiydi. Uzun uzun düşündü:

- Biliyor musunuz papaz efendi? Kendim öldürürken her şey normal geliyor da, bir başkası adamlarımı öldürünce bana çok dokunuyor...

Başpapaz yutkundu, cevap vermedi. Voyvoda devam etti.

-Bugüne kadar birçok metresimi kendi elimle öldürdüm. Binlerce Türk'ü kazığa vurdurttum, Bulgaristan'ı yağma ettiğimde on bin Bulgar'ı kılıçtan geçirdim. Öldürdüğüm insanların sayısı yirmi bini geçiyor.

Başpapaz, bu korkunç hesabın kafasında yarattığı şaşkınlıkla, Voyvoda'nın önündeki ekmek parçasını aldı, ağzına attı ve mırıldanarak cevap verdi:

- Her halde ölümü hak etmişlerdir Asaletmeab!

İşte ne olduysa o zaman oldu. Voyvoda, önündeki ekmeğin alınmasına birden kızıverdi:

- Papaz efendi ! Her gün kilisede, başkalarının malına el uzatılmamasını bağıra bağıra anlatan sizsiniz değil mi?

Bu tepeden inme sorunun sebebini anlayamayan başpapaz kekeleyerek cevap verdi:

- Evet Asaletmeab...

Papazdan bu cevabı bekleyen Voyvoda'nın korkunç gürlemesi salonda birden top gibi patladı:

- O halde, ne halt etmeye benim önümdeki ekmeği alırsın be adam?...

... Şaşkınlığından donup kalan başpapazın bir şey söylemesine fırsat vermeden muhafızlara emretti:

- Alın şu köpeği, saray avlusunda kazığa vurun!

Merhamet dilemeye başlayan başpapaz, sürüklene sürüklene götürülürken, Voyvoda gevrek gevrek gülerek Angela'ya döndü.

- Ekmek meselesi bahane, dedi. Nikola ile yanındaki dört muhafız son dualarını yapamadan öldüler. Bu yüzden papazı onların yanına yolladım.

Angela, her zamanki gibi içinde Voyvoda'ya karşı bir iğrenme duydu:

- Pis herif ! diye mırıldandı.

Fakat Voyvoda'nın kulakları keskindi. Mırıltı halindeki bu kelimeleri duymuştu. Birden kadına döndü:

- Ne dedin, ne dedin?

Angela hiç şaşırmadı. Soğuk bir şekilde tekrarladı:

- Pis herif, dedim, efendim...

- ???

Voyvoda aptallaşmış bir halde ona bakarken genç kadın ilâve etti:

- Sizi kızdırmakla o pis herif, ölümü gerçekten hak etti asaletmeab..

Sözünü bitirdikten sonra yürüdü gitti. Angela'nın hayatını kurtaran da bu soğukkanlılığı oldu.

★★★

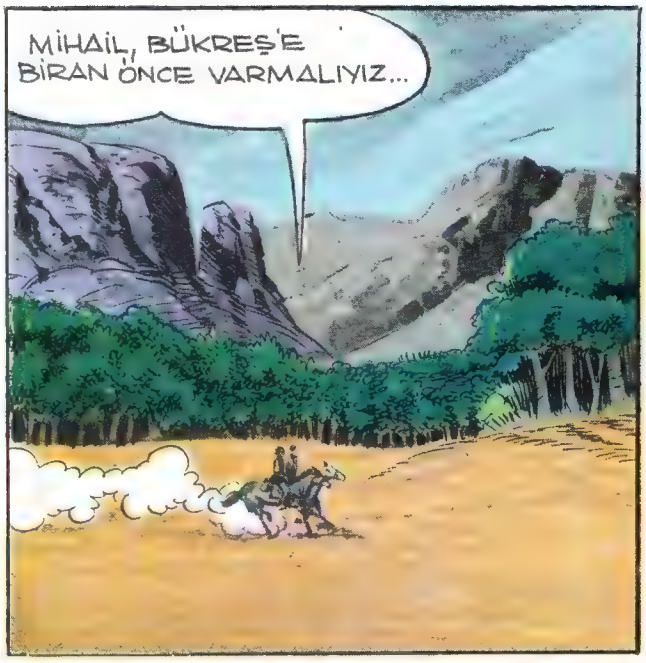

- Mihail !

- Buyur beyzadem..

- Sen buraları bilirsin...Daha çok yolumuz var mı?

- Az kaldı..Bir saate kadar Bükreş'e varırız.

- Öyle ise atını biraz daha hızlandır. Daha önce Bükreş'e varmak istiyorum.

Mihail, yeni efendisini pek sevmişti. Genç yaşına rağmen ciddi görünüşlü, sözünü dinleten bir insandı. Üstelik çelik gibi bileği, korkusuz bir yüreği vardı. Bu gencin gü-

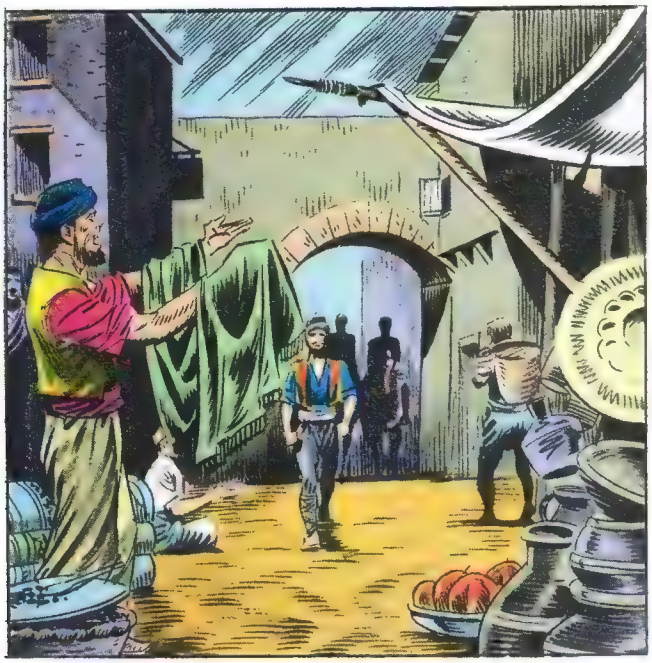

nün birinde önemli kişi olacağına Mihail şimdiden inanmıştı.

İkisi de hayvanlarını hızlandırıp, şehre doğru uçtu.

Bükreş panayırının kurulduğu alanda o gün büyük bir kalabalık vardı. Yer yer çadır açıp, tezgâh kurarak mallarını sergileyen bezirgânlar müşteri çekmek için hiç durmadan bağırıyordu.

Kara Murat ile Mihail, bu kalabalık arasından güç belâ geçip yakındaki bir hana girdiler:

- Hey !.. Hancı !

Ufak tefek bir adam koştu, önlerinde eğilerek sordu:

- Efendilerimiz ne buyuruyorlar?

- Yiyecek bir şey!..Açlıktan öleceğiz, nerede ise..

Tam bu sırada hanın kapısından, küçük bir dağ parçası yuvarlanıyormuş gibi iriyarı bir adam gürültüyle girdi. Usturayla kazınmış saçsız başı pırıl pırıl parlıyor, belindeki enli kılıç, baldırını dövüyordu.

Gözlerinde zalim insanların ürkütücü ışıltıları vardı.

Bir sandalyeye oturup, yumruğunu masaya indirerek gürledi:

- Hancı!.. Canını şeytanlar alsın! Neredesin ulan? Karnımın aç olduğunu bilmiyor musun?

Hancı titredi, Kara Murat ile Mihail'i bir anda unutup ok gibi fırlayarak yeni müşterinin önünde eğildi:

- Buyur Komutan Popescu... Kızarmış tavuk mu, yumurtalı sucuk mu, ızgara et mi, yoksa pide mi emredersiniz?

dır. Voyvoda kazığa vurdurmadığı adamları buna öldürtür.

- Vay anasını! Desene bir insan kasabı!

- Evet... Tek başına on adamı yere serecek güçte. Üstelik dünyanın en büyük oburu. Bir oturuşta, dört ekmek, üç tavuk, beş kangal sucuk yer, birkaç testi şarap içer, masayı siler süpürür, sonra da "Allah belânı versin hancı! Yiyecek bir şey yok mu burada?" diye sorar.

- Müthiş bir adam...

- Müthiş ki, ne müthiş... Bir yumrukta öküzü devirir.

Popescu:

- Ne yiyeceğimi bunca zamandır öğrenemedin mi pis hayvan! diye bağırdı. Hepsini getir!... Bir testi de şarap.

İri yapılı, çıplak kafalı adam içeri girer girmez, handaki müşteriler arasında bir fısıltı dolaşmaya başlamıştı. Herkes korkarak adama bakıyor, saygı ile birbirlerinin kulağına fısıldıyorlardı:

- Şu deve gibi iri adamı görüyor musun? Ona Popescu derler. Cellât Popescu.. Voyvoda Vilad'ın en yakın adamı-

Bu sırada hancı, yıldırım hızıyla Popescu'nun bütün istediklerini masanın üzerine yığmıştı.

Mihail, Kara Murat'a döndü:

- Şu hancının saygısızlığına gel de kızma beyzadem.

Murat yumuşak, yatıştırıcı bir sesle:

- Aldırma, dedi. Belli ki adam hancıyı çok korkutmuş..

Popescu'nun işini bitiren hancı, sallana sallana geldi:

- Efendilerimiz ne buyurmuşlardı?

Kara Murat, Romen yemeklerinin isimlerini pek bil-

mezdi. Mihail'den de bir ses çıkmayınca:

- Yiyecek bir şey ! dedi. Ne olursa olsun. Yalnız şarap istemez.

Delikanlı, Hamza Paşa ile adamlarının şarapla sarhoş edilip, kıskıvrak yakalandıkları o geceden beri şaraptan iğreniyor, nefret ediyordu.

Hancı onlara kuşkulu gözlerle baktı.

- Para peşin ! dedi.

Mihail'in gözleri döndü:

- Ne dedin, ne dedin?

Hancı diklendi:

- Para peşin, dedim. Tanımadığımız müşterilerden parayı peşin alırız.

Popescu'ya gösterilen saygıdan sonra, kendilerine yapılan bu saygısızlık Mihail'e dokunmuştu.

- Bana bak hancı! diye homurdandı. Seni iki ayağından tutup, fırında kızarmış kaz gibi, butlarından ikiye ayırmamı istemiyorsan çabuk yiyecek bir şeyler getir !...

Popescu'dan, Azrail gibi ürken hancıda, Mihail'den korkacak göz yoktu:

- Yok arkadaş! dedi. Parayı görmeden bir lokma vermem. Önce para, sonra yemek !

Sanki sesini, Cellât Popescu'ya duyurmak istiyormuş gibi bağırıyordu. Kara Murat araya girdi:

- Bırak Mihail.. Hancı haklı. Önce parasını verelim adama. Hem, aç karınla dövüşmenin hiç gereği yok !

Elini belindeki işlemeli kesesine götürdü, bir altın çıkararak hancıya uzatmak üzere iken, Cellât Popescu ' nun gürleyen sesi, salonu doldurdu:

- Ne oluyor orada? Bu ne gürültü be?

Hancı ince sesiyle hemen atıldı:

- Paramı vermiyorlar komutanım.

- Ne demek paranı vermiyorlar? Burası eşkiya ini mi?

Mihail:

- Henüz bir şey yemedik ki.. diyecek oldu

Popescu'dan kuvvet bulan hancı:

- Ya daha önceki borçlarınız! diye bağırdı. O borçlar ne olacak?

Kara Murat'ın para dolu kesesini görünce hancının gözleri ışıldamıştı. "Belki hepsine birden konarım" umuduyla Cellât Popescu'yu tahrik etmek istiyordu.

Mihail şaşırmış bir halde:

- Sen bizi başkasıyla karıştırıyorsun galiba? dedi. Bana Koca Mihail derler. Hiç kimsede borç bırakmam.

Mihail'in kendisine "Koca" sıfatını takması Kara Murat'ın hoşuna gitmişti:

- Aferin Koca Mihail, diye güldü. Şimdi de borcumuzu bir ödeyiver şu hancıya...

Mihail, Murat'ın ne demek istediğini anlamıştı.

Bedavadan para kazanacağını sanarak elini uzatan adamın ablak suratına elinin tersiyle öyle bir tokat indirdi ki hancının ayakları yerden kesildi, âdeta uçtu, Popescu' nun masasının üzerine kondu. Masa göçtü gitti.

İşte o zaman, Cellât Popescu'nun gözlerinde bir öfke ı-

şıltısı dolaştı, yüzünün rengi karardı, yürüyen bir dağ gibi kalkıp, Murat'la Mihail'in karşısına dikildi.

Handaki müşteriler, Kara Murat ile Mihail'e acıyan gözlerle baktılar. Salonda bir fısıltı dolaştı:

- Popescu fena halde kızdı...
- Yazık yabancılara.. İkisini de ezecek.
- Bak, bak... Şimdi indirecek yumruğunu...

Gerçekten Popescu, öfkesinden burnundan soluyordu.. Hancıya tokatı atan Mihail'e döndü. Gencecik Kara Murat'a

pek aldırış etmemiş, gözüne, daha iri yapılı olan Mihail' i kestirmişti.

Mihail, "Çattık belâya" diye düşündü. Duvarla adamın arasında sıkışıp kalmıştı... Kaçacak bir yer de yoktu. Manda kadar kuvvetli olan bu adamın karşısında bir şey yapamayacağını seziyordu.

Bu sırada Kara Murat'ın alaylı sesi duyuldu:

- Bay Popescu !

Popescu kanlı gözlerini ona çevirdi...

Kara Murat, parlak dişlerini göstererek güldü:

- Bay Popescu ! Sana bir şey söylememe izin verir misin?

Bütün insan azmanları gibi geç kavrayışlı olan Popescu homurdanarak cevap verdi:

- Arkadaşını kurtarmak için yalvaracaksan, yorulma !

- Hayır, hayır... Söyleyeceğim şey gayet kısa bir çift söz.. Seni görünce içimden şunu demek geldi.

Durdu, söyleyeceği sözün, karşısındakinin üzerinde yaratacağı etkiyi tahmin etmek ister gibi baktı, sonra devam etti:

- Allahtan boy isteyeceğine, biraz da akıl isteseydin ya komutan !

Salonda buz gibi bir hava esti..

Birkaç kişi kıs kıs güldü.

Bazıları "Bu adam eceline mi susadı?"der gibilerden Kara Murat'a baktı.

Alayın zehiri birkaç saniye sonra Popescu'nun içine

işledi. Korkunç bir sesle:

- Ne dedin? Ne dedin? diye böğürdü.

Birden ok gibi atılıp, kendisini herkesin içinde küçük düşüren edepsize dersini vermek için, balyoz gibi yumruğunu inanılmaz bir çabuklukla kaldırıp indirdi.

Hancı, köşede, ellerini oğuşturarak zevkle kavganın sonucunu beklemekteydi. Şimdi Popescu, yabancı genci tepeleyecek, kendisi de altın dolu, keseye konacaktı.

Ama birden, beklenmedik bir şey oldu.

Kara Murat, çekirge gibi geriye sıçramış, Popescu'nun hızla inen yumruğu sadece boşluğu dövmüştü...

Iska geçen dev adam sendelerken, kollarını göğsü üzerinde kavuşturan delikanlı, alaylı gözlerle ona bakıyordu

Handakiler, Kara Murat'ın çevikliğine şaşıp kaldılar.

İlk hamlesi ummadığı şekilde boşa giden, üstelik daha da gülünç duruma düştüğünü sezen Popescu'nun öfkesi iyice büyüdü, önündeki masayı büyük bir gürültüyle devirerek tekrar saldırdı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 MART 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 7 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

İkinci hücumu daha korkunç, daha tehlikeliydi.

Kara Murat, yine çevik bir hareketle yana sıçrayıp bu saldırıdan da kurtuldu. Sonra saldırılar birbirini izledi.

Kara Murat, yay gibi bükülüyor, zıplıyor, Popescu ' nun her hücumundan kolaylıkla sıyrılıyordu. Onun birçok açı - ğını yakaladığı halde vurmuyor, âdeta alay ediyordu.

Handa hayret dolu fısıltılar dolaşmaya başladı. Az önce acıyan gözler, şimdi şaşkınlıktan irileşmişti:

- Kim bu delikanlı?

- Sincap kadar çevik?

- Nasıl da kızdırıyor Popescu'yu?

- Ama Popescu onu bir yakalarsa, kemiklerini çıtır çıtır kıracak.

Hanın içi altüst olmuştu. Bütün masalar devrilmiş, sandalyeler kırılmıştı. Sıska hancı saçını başını yoluyordu. Birden, aklına ne geldiyse geldi, fırladı, koşarak handan çıktı, gitti.

Kara Murat, Popescu'nun bir hamlesini daha atlattık -

tan sonra, ilk kez onun suratına okkalı bir tokat attı:

- Şrak, şrrak !..

Tokatları yiyen Popescu, vuruşların şiddetinden çok, utancından sarsıldı... Artık gözü hiç bir şey görmüyordu.

Kara Murat üç adım öteden alayla:

- Dedim ya komutan, diye seslendi. Akılsız gövdeden hayır gelmez. Bir manda kadar kuvvetlisin ama bir manda kadar da aptal ve zararsız.

Popescu'nun nefesi sıklaşmıştı. Yorulmak üzereydi. Alnında terler birikmişti... Oysa delikanlının, terlemek bir yana henüz soluğu bile sıklaşmamıştı. Sanki kavga eden o değildi.

Popescu, zıp zıp oradan oraya sıçrayan bu genci, yumruklarıyle yakalamaktan umudunu kesti. Hayatında ilk kez böyle çetin bir rakiple karşılaşıyordu.

Popescu nihayet, uzun ve enli kılıcını ağır ağır sıyırdı, sonra sesindeki korkunç öfkeyi gizlemeye çalışarak:

- Seni öldürmek istemiyordum delikanlı, dedi... Sa -

dece dövecektim...Ama sen,karı gibi kaçıyorsun.Üstelik beni tokatladın da..Artık bunu kan temizler..Ne yapalım, sen istedin...Çek kılıcını !

Kara Murat'ın yüzündeki alaylı gülümseme onu daha da kızdırdı:

- Çek kılıcını diyorum it ! Silahsız birini öldürmek istemem..Seni parça parça doğrayacağım !

Delikanlı son derece sakin bir sesle:

- Hepsi bu kadar mı? diye sordu.

- Kaçamaz artık...Popescu'yu ben daha önce de gördüm..Kılıcıyla çelik kalkanları bile ikiye bölüyor.

- Yazık ! Yiğit bir genç halbuki.

Kara Murat gözlerini Popescu'dan bir an bile ayırmadan kılıcını çekti.Hareketleri telâşsızdı.Sesi alaylı tonunu bırakmış,biraz sertleşmişti:

- Benim kılıcım seninki gibi kalın değildir,ama halis çeliktir.Küstah kabadayıların,zayıfları ezen zorbaların gırtlağına girmeye,göğüslerinde pencere açmaya çok el-

Nedense bu lafa handaki herkes gülüştü.Popescu' yu ciddiye almayan bu genç hoşlarına gitmişti.Onu gönülden destekliyorlardı.

Handakiler,Kara Murat'a bir yandan hayranlık duyarken,bir yandan da acıyorlardı:

- Popescu kılıcını çekti !

- Yazık olacak delikanlıya...

- Ne kadar çevik olsa, o uzun kılıcın erişemeyeceği yere kadar sıçramasına imkân yok.

verişlidir.

Mihail,salonun bir köşesinde,duvara dayanmış, hayranlıkla efendisini seyrediyordu.Bu görülmemiş bir insandı..Popescu gibi bir adamla bile âdeta oynuyordu:

- Yaman genç şu bizim Türk, diye güldü.

Cellat Popescu da için için gülüyordu:

- Nihayet karşıma çıkacak... Oğlanı kızdırdım..Artık kaçmayacak.. Aptal !... Onun bütün avantajı çevikliğiydi.. Kaçmayıp, göğüs göğüse bir dövüşe girerse onu

dilim dilim doğrarım.

Popescu kılıcını doğrultup saldırıya hazırlandı. Gözleri vahşi bir ışıkla yanıyordu. Onu böyle görenler:

- Yabancı şimdi hapı yuttu, diye mırıldandılar. Popescu'nun kılıç darbesinden bugüne kadar kimseni n kurtulduğu görülmemiştir.

- Romanya'nı n en iyi kılıç kullanan adamıdır o.

Kara Murat yana doğru iki adım attı, ayaklarını gerek dikilip, Popescu'nun hücumunu beklemeye başladı:

- Durun !.. Kavgayı bırakın.

Popescu'nun kılıçlı eli havada kalakaldı.

Öfkeyle döndü...

Kara Murat da sesin geldiği yana baktı. Ansızın yüzünde bir endişe bulutu dolaştı.

Hanın kapısı, mızraklı, kalkanlı askerlerle dolmuştu.. Başlarında parlak üniformalı bir subay vardı.

Kara Murat:

- Ne güzel tesadüf oldu sana rastlamam. Kaç zamandır düello etmemiştim... Gönlüm mahzundu. Eski neşemi bulmama belki bu dövüş yardım eder...

Popescu için için kızıyor "Konuş, konuş bakalım domuz dölü" diyordu. "Nasıl olsa az sonra sesini keseceğim. Ölüler konuşmaz çünkü..."

Kılıcını kaldırıp, kesin ve öldürücü hamlesine başlayacağı anda, salonu sert bir ses doldurdu:

- Şimdi hapı yuttuk ! diye düşündü... Hepsi birden saldırırsa nasıl çıkacağız işin içinden?

Duvara dayanmış olan Mihail de endişeyle doğruldu. Rengi sararmış, kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı:

- Bu askerlerin ne işi var burada? diye hayretle mırıldandı.

Bu tip kavgalara askerler hiç karışmaz, dövüşenleri görseler bile "Yesinler birbirlerini" deyip geçerlerdi.

Peki bunlara ne oluyordu? Neden hamı basmışlardı? Hem başlarında da, Saray Komutanı Jano vardı.

Birden, askerlerin arasından ufak tefek bir adam çıktı. Bu sıska hancı idi.. Üzüntülü gözlerle, altüst olan salonuna bakıyordu. Yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı..

Kavgayı Saray Komutanı Jano'ya, demek ki, hancı haber vermişti. Ama yine de bu işte esrarengiz bir taraf vardı. Çünkü askerler basit kavgalara asla yollanmazlardı.

Popescu, Saray Komutanı'nı görünce yüzünü buruşturdu. Kibar görünüşlü bir adam olan Jano'yu hiç sevmezdi.

- Benim kavgamı durdurmaya ne hakkın var? diye homurdandı. Bu herifi öldürmeme engel olamazsın...

Saray Komutanı Jano gülümsedi:

- Emin misin?

Durdu, alaylı bakışlarla Popescu'yu süzdü:

- Yoksa, Voyvoda'nın emirlerine karşı mı geleceksin?

Popescu şaşırdı:

-Voyvoda'nın emirleri mi? Bu da ne demek oluyor?

- Bunu Voyvoda'ya sorarsın.

Popescu'nun alnı düşünce ile kırıştı. Yeryüzünde karşı gelemeyeceği tek insan vardı. O da Voyvoda'ydı.

Kara Murat da, Voyvoda'nın adını duyunca irkilmişti. İşler karışıyordu galiba? Yoksa Voyvoda izlerini bulmuş muydu?

Şaşkınlıkla doğrulan Mihail elini kılıcına atarak Kara Murat'ın yanında yer almıştı :

-Beyzadem, dedi. Bir ters durum olursa, unutma, Türk değil Arnavut'sun. Voyvoda Türkler'den ne kadar nefret ederse, Arnavutları da o kadar sever. Sonra benim kölemsin Seni ben getirdim buraya.. Tamam mı?

Bu sırada Saray Komutanı Jano, Popescu'ya:

-Majeste Voyvoda, Bükreş'deki bütün yabancıları toplamamızı buyurdu, dedi. Az önce hancı kavgayı haber verince koşup geldim. Ben gelene kadar yabancıyı öldürecek diye korkuyordum ama, görüyorum ki, onu değil seni kurtarmışım...

Popescu, komutanın alayına için için kızdı, küfretti. Ama şu anda yapacağı bir şey yoktu. "Bir gün senin de ölümün benim elimden olacak" diye düşündü.

Saray Komutanı Jano, Kara Murat'a seslendi:

-Hey yabancı!.. Sen de kılıcını bırak, bizimle gel. Voyvoda'nın emridir bu. Bütün yabancıları topluyoruz.

Kara Murat usulca, yanındaki Mihail'e sordu:

- Yabancıları neden topluyorlar dersin?

- Bilmem... Garip bir şey bu.. Bükreş'te bugün en az beş yüz yabancı vardır. Ne yapacak acaba?

Kara Murat:

- İşi oluruna bırakmakta yarar var Mihail, dedi. Belki bu şekilde Voyvoda ile daha çabuk karşı karşıya gelme imkânını bulurum.

Mihail endişe ile:

- O kanlı herifin ne yapacağı belli olmaz, diye fısıldadı

Ama şu anda direnmenin de bir faydası yok, bana kalırsa. Direnirsen adamlar daha da kuşkulanacaklar.

Saray komutanı tekrar seslendi:

- Haydi delikanlı, bizi fazla bekletme.

Popescu, gözlerinden kıvılcımlar saçarak öfke ile Kara Murat'a baktı. Avı elinden alınan vahşi bir hayvan gibi homurdandı:

- Şansın varmış, elimden kurtuldun köpek. Ama bir gün yine karşılaşırsak, o zaman seni Azrail bile alamaz elimden, bunu bil...

Kara Murat sakin bir sesle:

- O günü bekleyeceğim aziz dostum, dedi. Ve ilk karşılaştığımız an, suratına iki tokat aşkedeceğim! Tıpkı bugünkü gibi.

Öfke ile atılmak isteyen Popescu'yu iki asker durdurdu.

Kara Murat ona hiç aldırış etmeden yürüdü ve kılıcını Jano'ya teslim etti:

- Buyrun sayın komutanım. Gidebiliriz.

Saray hizmetçisi, telâşla Angela'nın yatak odasına girerek hanımını uyandırdı:

- Kalkınız efendim. Majeste sizi çağırıyor.

Angela yatağının içinde gerinerek sordu:

- Sabahın bu saatinde ne istiyor bu adam benden?

- Bilemem efendim. Galiba şehirdeki bütün yabancılar toplanmış, birer birer size gösterileceklermiş !

Angela, iri, güzel gözlerini açtı:

- Yaaa ! Bütün yabancılar toplandı demek. Ne kadar çabuk ?

Kalbinde anlaşılmaz bir heyecan duydu. Acaba o genç de var mıydı yabancıların arasında?

- Peki, sen gidebilirsin, dedi hizmetçisine. Sonra kalktı, odasındaki büyük aynanın karşısına geçerek üzerindekileri çıkardı.

Geceliğinin altında hiç bir şey yoktu. Çırılçıplaktı. Vü-

cudunu aynadan seyretti. Güzel bir kadındı.

Güzel ama talihsiz..

Ömründe yalnız bir erkek tanımıştı..O da Voyvoda denilen şu sırtlan adamdı. Voyvoda'nın korkusundan hiç bir erkek yanına yaklaşamıyordu.

Voyvoda'nın ülkesinde, sevgilisine yan gözle bakanlar, onun haksızlığını haykıranlar, hatta içini çekenler bile hemen kazıklanıyordu..

Angela, Voyvoda'ya nefretten başka hiç bir his duymuyordu. Gerçi onunla yatıyordu ama, duvar gibi hissizdi.

Genç kadın onunla yatarken, en küçük bir heyecan, en küçük bir ilgi bile duymazdı. Gülmezdi, konuşmazdı, titremezdi, ufak bir hayat eseri bile göstermezdi...

Yıllar böyle geçmişti.

Güzel Angela hâlâ gerçek bir erkek tanımamıştı.

Tanımamış mıydı? Hayır, hayır ! Sadece bir kez, tam

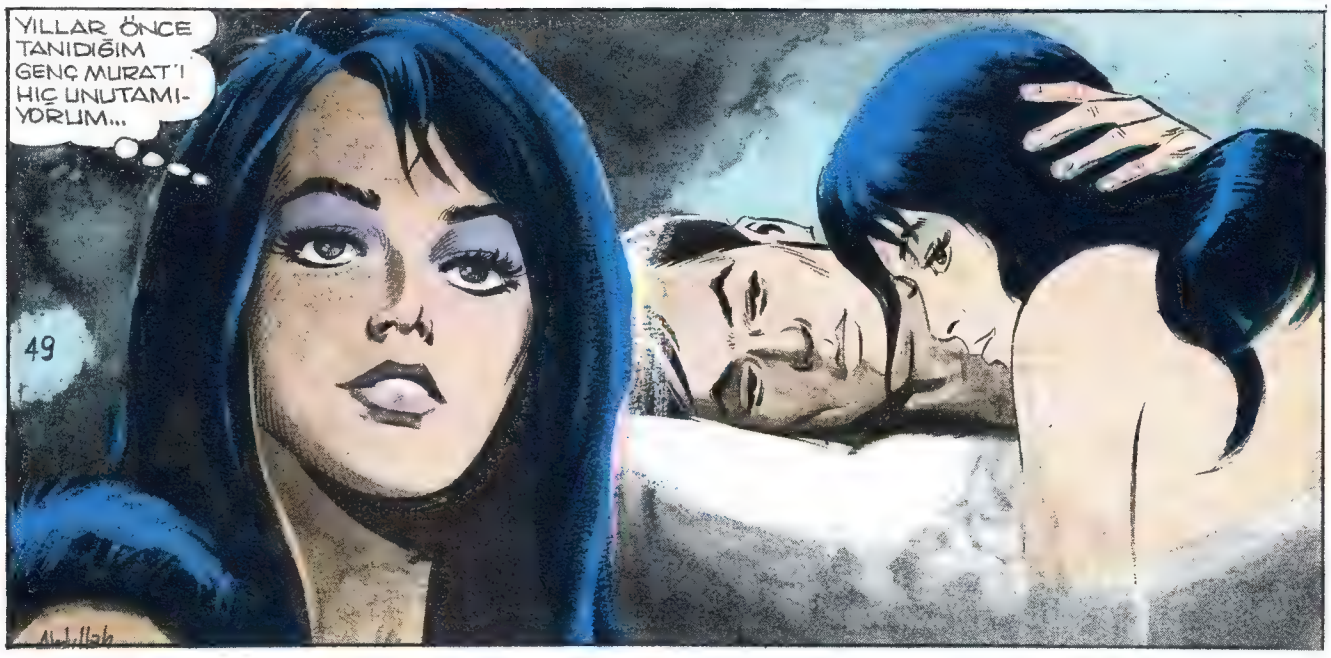

bir erkekle sevişmenin mutluluğuna ermişti.

Hem de o erkek, 15 yaşlarında, çocuk denecek bir gençti.. Türk'tü.. Adı da Kara Murat'tı galiba. Evet, evet, Kara Murat !..

Beş yıl önceki o unutulmaz gece aklına gelince, Angela'nın pembe dudaklarını mutlu bir gülümseme kapladı, gözlerinde arzu dolu bir pırıltı dolaştı. Derin derin içini çekti:

Bir daha haber alamamıştı o gençten. Kara Murat giderken:

- Beni bekle Angela ! Döneceğim ve seni kurtaracağım !.. demişti.

Türkler sözünde dururlardı. Angela, Kara Murat'ın bir gün döneceğine inanıyordu. Genç kadının gözlerinde, hâlâ delikanlının beş yıl önceki çocuksu yüzü vardı...

" Kimbilir şimdi ne kadar değişmiştir? Acaba bir gün dönse onu tanıyabilecek miyim?" diye düşündü.

Birden, önceki gün gördüğü genci hatırladı. Vücudunun

tepeden tırnağa arzu kesildiğini, tatlı bir hazla ürperdiğini hissetti. Kara Murat'tan sonra, hoşlandığını sezdiği ilk erkekti:

-Kimdi o acaba? Eflâklı'ya benzemiyordu. Bir yabancıydı. Türk mü acaba?

Angela düşünmesine devam etti:

"-Acaba yakalananlar arasında o da var mı? Acaba onu ele verecek miyim? Onu Voyvoda'nın öfkesine terk edecek miyim?"

Genç kadın, aynadaki çıplak vücuduna bakarken karar sızdı:

Sonra alelacele giyinerek odadan çıktı.

★ ★ ★

Komutan Jano'nun şehirden topladığı 600 kadar yabancı, Kazıklı Voyvoda'nın sarayının geniş avlusunda toplanmıştı.. Bunların çoğu, Bohemyalı tüccarlardı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 MART 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 8 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

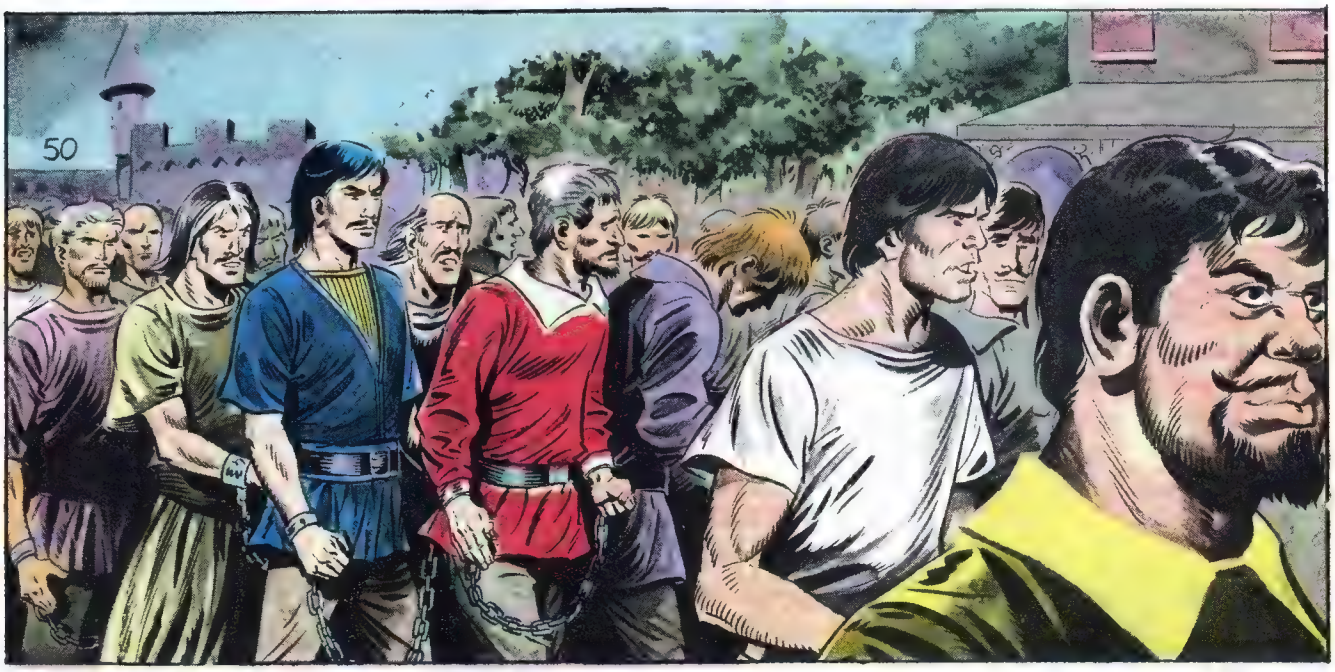

Uzun ve kalın zincirlerle birbirlerine bağlanmış olan bu insanların gözlerinde tarifsiz bir korku ifadesi vardı:

-Bizi neden yakaladılar?

-Zincire vurmaya hakları var mı?

-Suçumuz ne? Ne yaptık ki?

İçlerine giren zalim korku, yüreklerini kemiriyordu. Her kafadan bir ses çıkıyor, bu sesler uğultu halinde avluyu kaplıyordu.

gusuz sualsiz adamı kazığa oturtuverir.

-Olabilir...

-Korkmuyor musun?

-Korkunun, ecele faydası var mı?

Bu sırada bir subayın sesi gürültüleri bastırdı:

-Susun ! ..Susun da beni dinleyin !Voyvodamız, az sonra burada olacak. Onun yanında gürültü edenin, serzenişte bulunanın derhal kafası koparılacaktır!

Subay, bunları söyledikten sonra askerleri sıraya soktu, borular çalmaya başladı.

Zincire bağlananlar arasında sakin olan tek kişi Kara Murat'tı...Korkunç bir sükûnetle çevresine bakıyor, olanlara karşı pek ilgisiz görünüyordu. Onun bu hali, yanındaki Bohemyalı tüccarı kızdırdı:

-Ne o, pek keyifli görünüyorsun?

Kara Murat, adamın sinirli haline güldü:

-Endişe edecek bir şey mi var?

Adam kızdı:

-Sen Kazıklı Voyvoda'yı tanımıyorsun galiba? Sor-

Voyvoda Vilad, sarayın kapısında bütün haşmetiyle göründü. Soğuk bakışlarında ölümün kara gölgesi dolaşıyor gibiydi..Sağ yanında Angela, solunda ise Komutan Jano vardı..Angela'nın yüzü solgundu... Heyecanlı olduğu hemen anlaşılıyordu...

Voyvoda'yı görür görmez Kara Murat, iliklerine kadar ürperdi, korkunç bir öfke dalgası, içinde, ateşteki çorba gibi fokurdadı..

Beş yıl önceki kanlı olaylar bir an kafasında canlandı, titredi...İçinden, bütün kinini bağırmak, Voyvoda'-

hın üzerine atlayarak onun gırtlağını sıkmak geçti...

Ama bağlıydı...Bağlı olmasa da,bunu yapmama - lıydı...Çünkü o, Voyvoda'ya,ölümlerin en korkuncunu tattırmak istiyordu...Ani bir ölüm,onun için kurtuluş demekti...

Bu fırsatı bulabilecek miydi? Yoksa içini buran o korkunç öcü alamadan ölecek miydi?..

-Allahım,sinirlerime güç ver ! diye mırıldandı...

Yanındaki tüccar bu mırıltıyı duydu.Alay etme fır-

-Tuh ! ...Neden bu aklıma gelmedi.Aptal gibi kapana kısıldık...Kız beni muhakkak tanır...

Ensesine yakın yerde mintanının altındaki özel kılıf içinde sakladığı hançerinin sapını okşadı:

-Başım dara gelirse,çaresiz bunu kullanacağım ! . Voyvoda'yı hemen öldürmek istemiyorum..Ama başka çare kalmazsa,bunu denemek zorundayım.

Angela,yanında Voyvoda ile beraber sıranın öbür ucundan,adamları incelemeye başlamıştı...

Her birinin önünde duruyor,sağından bakıyor so-

satı kendisine geçti diye sevindi:

-Ne o yiğitim? dedi...Allah,sıkışınca mı aklına geldi?

Kara Murat onu duymadı bile...Gözleri Angela'-ya takılmıştı.Acı acı düşündü:

-"Voyvoda'nın bütün yabancıları neden topladığı anlaşıldı.Hepimizi bir bir Angela'ya gösterip, adamlarını öldüren yabancıyı bulmak istiyor! "

Birden kendi kendine kızdı,homurdandı:

lundan bakıyor,tanımaya çalışıyordu.

Kara Murat,hayatında ilk kez heyecanlanmaya başladığını hissetti.Angela'nın,kendisini tanımamasına imkân yoktu...O kadar yakından görmüştü ki...Üstelik atını öfke ile sürüp giderken:

-Bir daha karşılaşırsak,benden kork yabancı! Amansız bir düşmanın olacağım,diye bağırmıştı.

Kara Murat"Bu fırsat eline çok çabuk geçti!" diye acı acı mırıldandı.

Düşüncelerinin burasında durdu.Saçlarının diple -

rinde soğuk bir ter belirmişti...Gözlerini Angela' dan ayırmadan beklemeye başladı...Genç kadının, sıraya dizilen yabancılara bir bir bakıp, kendi önüne kadar gelmesi ona bir yıl kadar uzun geldi.

Angela, delikanlının önüne gelince, başını hafifçe kaldırdı, aynı anda titredi. Onu tanımıştı...

Korkunç bir sessizlik dakikası...

Kara Murat'ın kalbi parçalanacak gibi çarptı.

Angela'nın iri, güzel gözlerinde garip bir ışıltı yan-

dı, söndü...Rengi birdenbire sararmıştı..Birkaç saniye tereddütle durdu..Bu birkaç saniye Kara Murat'a birkaç asır kadar uzun geldi.

Genç kadın, kendisini ele verecek miydi?

Delikanlı onun hafifçe titrediğini sezdi...

Angela'daki değişikliği, Voyvoda da fark etmişti:

-Ne oluyorsun Angela, rahatsızlandın mı? diye sordu.

Genç kadın, bütün iradesini toplayarak güzel gözlerini kaldırdı, ağır ve inandırıcı birsesle:

-Galiba biraz yoruldum, majeste, dedi.

-Haklısın...Seni fazla yordum bugün...Ama biraz daha dayan...Bitirelim şu işi..

Angela, tekrar Kara Murat'a baktı...Bir an onunla göz göze geldi...Delikanlı, en temiz düşüncelerin parladığı güzel gözleri ile ona bakıyordu. Genç kadın içinden "Hayır, hayır! Onu ele veremem" diye düşündü. Sonra bir solukta:

-Bu da değil majeste, dedi..

-Emin misin?

-Evet...

Kara Murat, içinde bir hafiflik duydu, sevindi...Bu sevincin sebebi, tehlikeden kurtuluşundan çok Angela' nın hareketinin yarattığı heyecandı..İçinden, ılık bir sevginin, genç kadına doğru aktığını hissetti, belli belirsiz bir gülümseme dudaklarına yayıldı...

Angela hemen yürüdü, ötekilere bakmaya başladı...

Yarım saat sonra araştırma bitmişti...

Voyvoda, dişlerini gıcırdatarak homurdandı:

-Demek o yabancı, bunların arasında yok!..

Angela, sesindeki titreyişi gizlemeye çalışarak cevap verdi:

-Evet majeste...

-Fakat onu bulmamız lâzım, anlıyor musun?

Bu sırada Saray Komutanı Jano, Voyvoda'ya yaklaştı, zincire bağlanmış tüccarları göstererek:

-Bu adamları bırakalım mı asaletmeap? diye sordu.

Voyvoda, kanlı gözlerini ona çevirdi, bakışları ölüm kadar korkunçtu:

-Ne demek bırakalım mı? Hepsini kazığa vurun!

Komutan birden titredi, gözleri irileşti:

-Hepsini mi majeste?

Voyvoda, korkunç bir çehre ve kızgın bir sesle:

-Ne zamandan beri kullarım bana sual sormaya başladı? dedi.

Jano korktu, hemen kendisini topladı:

-Emriniz derhal yerine getirilecektir asaletmeap!

Korkunç emri duyunca, Angela da dehşetle ürpermişti.. 600 kişinin birden kazığa vurulması o güne kadar eşine rastlanmamış bir cinayetti. Bütün cesaretini toplayarak boğuk bir sesle sordu:

-Fakat bu zavallıların suçları ne majeste?

Voyvoda'nın dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi:

-Bunlar, dedi. Bohemyalı tüccarlar değil mi? Bu tüccarlar yıllardır benim halkımı kazıklamıyor mu? İşte bunun öcünü alıyorum Angela...

Sonra Jano'ya döndü, emrini tekrarladı:

-Hemen kazıklansınlar!.. Şimdi... Burada...

Angela titreyen bir sesle tekrar sordu:

-Aradığınız yabancıyı bulsaydınız, onları bırakacak mıydınız majeste?

600 kişiyi kurtarmak ister gibi bir hali vardı. Kalbinden en ufak bir umut kıvılcımı belirse, belki de son derece hoşlandığı o genci feda edecekti.

Fakat Voyvoda kararlıydı:

-Hayır ! dedi, Yine öldürecektim onları. Bu iş vesile oldu. Hey komutan ! Aramalara devam edin. O yabancıyı da mutlaka bulmak istiyorum! ..

Voyvoda'nın ölüm emri, tüccarlara bildirildiği vakit, avluyu müthiş bir uğultu kapladı. Kimi küfrediyor kimi yalvarıyor, kimi ulur gibi sesler çıkarıyordu:

-Merhamet asaletmeap ! ..

-Bağışla bizi ! ...

Kalabalık arasında, kararı kılı kıpırdamadan karşılayan tek insan yine Kara Murat'tı. Delikanlı, büyük bir sessizlik içinde duruyor, çevresinde ölmemek için yalvaran, insanlara acıyarak bakıyordu.

Birden kararını verdi, iki adım öne çıkıp, bütün gürültüleri bastıran bir sesle haykırdı:

-Durun ! ..Voyvoda'ya söyleyeceklerim var ! ...

Herkes şaşırdı, avluyu ağır bir sessizlik kapladı.

Kimdi bu genç? Ne söyleyecekti?

Kendisinden bahsedildiğini duyan Voyvoda Vilad

-Suçumuz ne?...

-Ölmek istemiyoruz! ..

Bir süre sonra bu sesler yavaş yavaş kısıldı, yerini içler acısı bir iniltiye bıraktı.

Voyvoda, karşısında ezilip büzülen, inleyen, yalvaran, merhamet dilenen bu insan kalabalığına zevkle bakıyordu.

İşte, tarihin "600 Bohemyalı tüccarın kazığa vurulması" diye bahsettiği kanlı olay böyle başladı.

geri döndü, gözleri sesin sahibini araştırdı:

-Benim adımdan bahseden kim?

-Ben !

-Söyle, ne istiyorsun?

Kara Murat, delice bakışlarını onun gözlerine dikti:

-Bu kadar cana kıymanıza gerek yok ! ...

Voyvoda alay etti:

-Yaaa ! ..Neden gerek yokmuş, söyle bakalım.

Kara Murat, gururla dikildi:

-Çünkü aradığınız yabancı benim ! ...

Voyvoda bağırdı:

-Sen mi?.

- Ben!

Ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü..

Voyvoda,yüzünde derin bir hayret ifadesi ile Angela'ya döndü,soran bakışlarla onu süzdü...

Angela'nın rengi sapsarı olmuştu...Bir an söyleyecek laf bulamadı...

Yıldırım gibi düşen sözlerin uyandırdığı ilk etki,

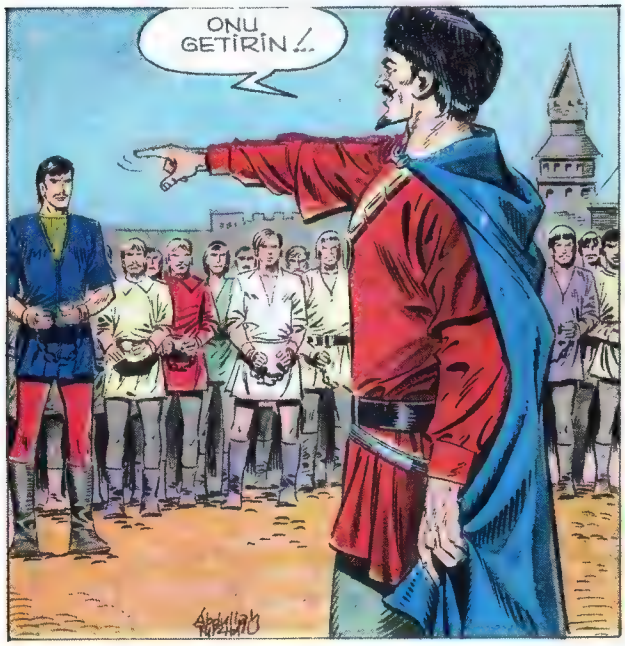

yor.O yabancının bu olmadığına eminim...

Voyvoda acı acı güldü:

-Tehlikeli bir yalan ama bu...Neden söylesin?.

Angela omuz silkti:

-Kaybedecek bir şeyi yok ki...Ötekileri kurtarmak için kendini feda ediyor...

Voyvoda düşünceli düşünceli mırıldandı:

-Galiba haklısın...Bana da öyle geliyor..Ölmesini bilecek kadar yürekli olan bu genç ilgi çekici bir tip..Çözün onu,karşıma getirin...

derin bir sessizlik oldu.Sonra mırıltı halinde başlayan sesler kabardı yükseldi,öfkeli haykırmalar halini aldı:

-İşte aranan adam ortaya çıktı...

-Bırakın bizi...Onu öldürün...

-Biz suçsuzuz...Haine ölüm ! ..

Voyvoda'nın hırçın sesi gürültüleri bastırdı:

-Susun ! Köpek gibi ulumayı bırakın ! ...

İlk şaşkınlığı geçen Angela kendini toparlamıştı:

-Bu gence inanmayınız majeste,dedi.Yalan söylü-

Kara Murat,az sonra Voyvoda Vilad'ın karşısındaydı . Onu bu kadar yakından görmek,delikanlının midesini bulandırdı,içini korkunç bir nefret hissi kapladı ama bu duygularını gizlemeye çalıştı.

Voyvoda alaylı bir sesle sordu:

-Demek benim beş silahşorumu yere seren sendin?

-Evet...

-Ama bak,olaya tanık olan Prenses aksini söylüyor.

Kara Murat bir an Angela'ya baktı..Göz göze geldiler yine...

Genç kadının bakışlarında bir acıma vardı... Delikanlı gülümsedi, son derece nazik bir sesle:

-Sayın prenses yanılıyorlar, dedi.

Angela ısrar etti:

-Yanılmadığıma eminim...

Voyvoda genç kadını susturdu, Murat'a:

-Devam et delikanlı, dedi.

Kara Murat, aynı alaylı gülümseme ile konuştu:

-Hem de en iyi kılıç kullanan silahşorlarımı?

-Onu bilemem..Bana kalırsa beşi de beş para etmez acemi dövüşçülerdi...

Voyvoda dudak büktü:

-Pek yüksekten atıyorsun?

-İspat edebilirim...

-Nasıl?

-Nasıl isterseniz?..

Angela hâlâ, Kara Murat'ın davranışına bir anlam verememişti. İnatla atıldı, sesinde bu kez öfke vardı:

-Yalan söyleyerek ölmek istemem için bir sebep var mı?...O kavga anında, sayın prenses heyecana kapılıp, beni iyi göremedi anlaşılan...Belki de gözünde büyüttü büyüttü, sonra beni karşısında böyle ufacık tefecik görünce tanıyamadı.

Voyvoda hayretler içersindeydi, inanamıyordu:

-Demek sen, beş kişiye kılıç çektin?..

-Evet...

-Ve de yere serdin?..

-Evet ...

-Arkadaşlarını kurtarmak istiyor majeste !

Voyvoda sinsi sinsi güldü:

-Ama kurtaramayacak...Çünkü hepsini kazıklaya - cağım... Başlayın kazığa vurmaya...

Muhafızlar derhal harekete geçtiler.

Bohemyalı tüccarlar, içler acısı çığlıklarla kazığa vurulurken Voyvoda Vilad, Kara Murat'a döndü:

-Seninle sonra konuşacağım delikanlı, şimdi şu güzel gösteriyi kaçırmayalım...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 MART 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 9 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

Tüccarlar ağlayıp gözyaşı dökerek, tepinip bağırarak, yalvarıp küfrederek, yürekleri parçalayan feryatlar atarak kazığa çakılırken avluda bulunan boyarlar, subaylar, komutanlar, nemlenen gözlerini önlerine eğmişlerdi...

Voyvoda Vilad, kazığa vurulan insanlardan fışkıran kanların kokusuyla haz duyuyor, vahşi bir sarhoşluğun zevkiyle durduğu yerde sallanıyordu.

Angela, dehşet verici sahneyi görmemek için kaçıp gitti...

Bu insanlık dışı vahşi iş öğleye doğru sona erdi. Kara

- Onu içeri götürün, diye emretti.

Voyvoda, beş adamını öldüren yabancı ortaya çıktığı ve "Bu işi ben yaptım" dediği halde, nedense ona bir şey yapmamış ondan başka herkesi öldürtmüştü.

Aslında, başlangıçtan beri Voyvoda'nın düşündüğü başkaydı...

Voyvoda kurnaz bir adamdı. Angela ormandaki olayı anlattığı vakit önce kızmıştı. O yabancıyı yakalayıp öldürtmek istemiş, ama sonra vazgeçmişti.

Neden öldürecekti onu? Boş bir intikam duygusu için mi?

Murat'tan başka herkes kazığa vurulmuş, üzerlerinde can çekişen insanların kıvrandığı kazıklar, sarayın avlusunu orman gibi kaplamıştı...

Kara Murat, kanlı olayı, gözünü bile kırpmadan seyretti. Yüzü çelik bir maske gibi duygusuzdu... Ama kalbi bir hançer yemiş gibi titriyordu. Sinirleri gerilmişti.

Voyvodo Vilad, son yabancı da kazığa vurulduktan sonra düşünceli düşünceli durdu. Gözleri dört muhafızın sımsıkı tutmakta olduğu Kara Murat'a takılınca:

Öldüreceği yerde ondan faydalanamaz mıydı? Böyle güçlü insanlara her zaman ihtiyacı vardı.

Son zamanlarda halk, adamlarına yollarda hakaret etmeye, küfürler savurmaya başlamıştı. Ülkede, bazı kişilerin, aleyhine fesatlar çevirdiklerini duyuyordu...

Kendisine karşı beslenen düşmanlık, günden güne artıyordu.

Bunun sonu nereye varacaktı?.. Bir gün hücuma uğramayacağını, halkın, sarayına saldırmayacağını kim temin edebilirdi?. Böyle bir günde, adamlarının cesareti ve kuv-

veti kendisini felâketten kurtarabilirdi.

O yabancı yakın adamlarından biri olabilirdi... Hatta en birincisi...

İşte Voyvoda bunları düşünmüştü... Yabancıyı bulacak, deneyecek, güvenirse bol para vererek hizmetine alacaktı. Bu amaçla yabancıları toplattıktan sonra, birden içinde önüne geçilmez bir kan dökme arzusu uyanmış, bu duygu, sonunda tüccarların kazığa vurulmasına sebep olmuştu...

Acaba şu anda karşısında duran genç o yabancı mıydı? Angela aksini söylüyordu. Ama yanılmış olamaz mıy -

-Yirmi bir...

Voyvoda uzun uzun Kara Murat'ı süzdü. Sonra askerlerine emretti :

-Bırakın onu !

Muhafızlar Kara Murat'ı serbest bıraktı.

Angela konuşmayı kalbi parçalanarak dinliyordu. Hoşlandığı bu gencin hayatı, Voyvoda'nın iki dudağı arasından çıkacak bir söze bağlıydı. Voyvoda alayla sordu:

-Demek benim en değerli beş silahşorumu öldürdüğünü iddia ediyorsun?..

dı?.."O korku ve heyecan anında adamı iyi görememiş olabilir" diye düşündü...

Denemek zor değildi...

Voyvoda sordu:

-Adın ne senin?..

-Deli Cafer...

-Hangi millettensin?

-Arnavut'um...

-Kaç yaşındasın?

-Evet... Cezama razıyım...

-Yaa... Cezana razısın demek?.. Yazık. Ölmek için daha pek gençsin...

Kara Murat, Voyvoda'nın alayını anlamamış gibi, hazin bir sesle cevap verdi:

-Genç mi?.. Evet, evet.. Hem de sizin sandığınız -dan daha genç... Ben çok az yaşadım. Çünkü kısa varlığı -mın altı yılını hapishanede geçirdim...

Voyvoda bu hapishane sözü ile ilgilendi. Kendisinin de birçok yılı hapislerde geçmişti. Merakla sordu:

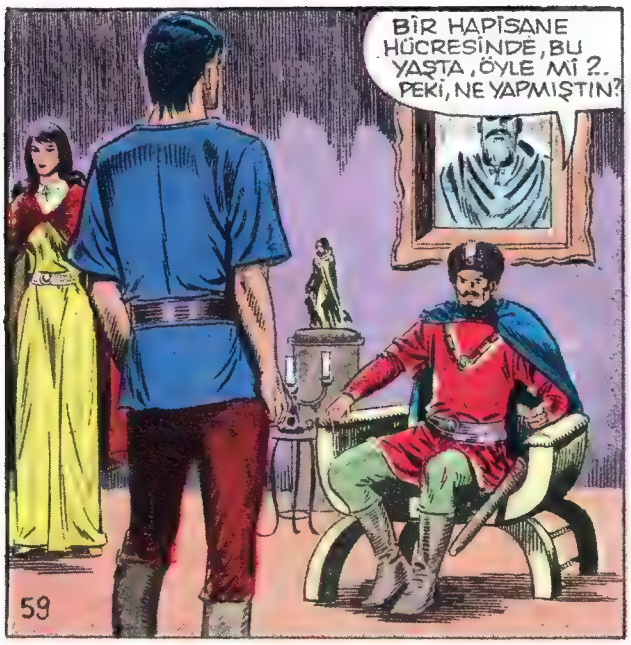

-Bir hapishanede, bu yaşta, öyle mi? Peki ne yapmıştın?

-Köyümüze baskın yapan üç Türk'ü öldürmüştüm!

Voyvoda kulaklarına inanamadı:

-Üç Türk'ü öldürdün ha?.. Nasıl oldu bu iş?..

Kara Murat gülümseyerek devam etti. Ayak üstü bu hikâyeyi nasıl uydurduğuna kendisi de şaşıyordu:

-Oldu işte... Köyümüzü talan etmeye gelmişlerdi ... Kılıcımı çekip karşılarına dikildim... Bu üç kişi, karşımda kendilerini az bulmuş olacaklardı ki "İmdat!" diye ba-

ğırdılar...

-Türkler "İmdat!" diye bağırdı öyle mi?

-Evet...

-Şaşılacak şey!

-Evet "İmdat!" diye bağırdılar... Sayamadığım kadar çok arkadaşları koşup geldi. O zamana kadar üçünü de öldürmüştüm... Kimi göğsümü deşmek istiyor, kimi kafama vurarak beni öldürmeye çalışıyordu... Sonunda bayılmışım... Beni götürmüşler.. Uzun süre hapiste kaldım..

Voyvoda, bütün sorulara rahatlıkla cevap veren Kara Murat'ı tepeden tırnağa inceliyor ona kuşkulu gözlerle bakıyordu.. Bu, düşmanları tarafından yollanan bir casus olabilirdi pekâlâ...

-Ya!.. Demek Türk hapishanelerinde yattın! Ne tesadüf! Ben de Türklerin elinde iki yıl esir kaldım...

-Nerede yattınız majeste?

-Gelibolu'da...

-Ben de Edirne'de...

-Peki nasıl kurtuldun?

-Bir Romen sayesinde... Büyük para vererek beni satın aldı.

-Bir Romen mi? Kim bu?

-Mihail adında bir asılzade... Başka bilgim yok onun hakkında... Hayatımı kurtarması ona karşı minnettarlığımın büyük olmasına sebep olmuştur. Bugün size karşı duyduğum minnettarlık, efendim Mihail'e karşı duyduğum minnettarlığa eşittir.

Voyvoda sinsi bir tavırla güldü:

-Dur bakalım delikanlı, o kadar ileri gitme! Bana karşı minnettarlık duymakta acele ediyorsun. Seni henüz affetmiş değilim...

Gülümsemesi, korkunç bir alay şeklini aldı:

-Sen ya bir şarlatansın, ya da bir kahraman.. Bunu öğrenmek için seni Eflak'ın en güçlü adamıyle dövüştüreceğim...

-Hazırım!

-Eğer yalancının biriysen, ölür gidersin...

-Ya kazanırsam?

-O zaman da senin, benim düşmanlarım tarafından yollanan bir casus olup olmadığını anlamam gerek.. Kim bilir? Belki de benim hayatıma kastetmek isteyen bir düşmanımsın...

Kara Murat, bir an Voyvoda'nın, düşüncelerini gözlerinden okuduğunu zannetti ve bu korkunç adamın karşısında titredi... Fakat kendini çabuk toparlayarak gevrek gevrek gülmesini becerdi:

-Olabilir majeste, bu da mümkündür...

Voyvoda, sesini yükselterek homurdandı:

-Gülme!.. Şimdi gülmenin sırası değil!

Gülümsemesi bir alay şeklini alan Kara Murat:

-Ne zararı var? dedi. Ben ölümle de alay edebilirim... Gülüşümü mazur görün. Fakat, yüzünüzün ifadesinden anladığıma göre, eğer sizi inandıramazsam bunun son gülüşüm olduğunu sanıyorum...

Kara Murat bir an durdu, derin bir soluk aldı, sonra devam etti:

-Eğer sizi öldürmek isteseydim, şimdiye kadar beş defa öldürebilirdim... Hatta, inanınız bana, şimdi bile kolaylıkla öldürebilirim...

Voyvoda, silahlı askerlerle dolu salonda, kendisini büyük bir güven içinde hissediyordu.

Bu toy delikanlı da pek yüksekten atıyordu hani.. Öfke ile:

-Beni nasıl öldürebilirsin aptal adam! diye bağırdı...

Kara Murat keskin bir sesle cevap verdi:

-İşte böyle!

Yıldırım gibi bir hareket yaptı, elinde ufacık, pırıl pırıl bir hançer belirdi...

Herkes dondu kaldı!..

Salonda bir ölüm sessizliği oldu.

Kara Murat'ın bileği yay gibi kıvrıldı, bıçak havada uçtu, Voyvoda'nın kulağının dibindengeçti, hemen arkasında - ki bir tabloya saplandı...

"Vınnn!" diye ıslık gibi bir ses duyuldu sadeçe. Han -

rin!" diye bağırmasını bekliyordu... Fakat o son dere - ce sakin bir sesle:

-Haklısın delikanlı, dedi. İsteseydin beni vurabilirdin.. İyi bıçak kullanıyorsun...

Kara Murat saygı ile eğildi:

-Teşekkür ederim majeste...

Voyvoda içinden "Yaman bir genç... Bu adam gerçek - ten işime yarayabilir. Bu bıçağı da neresinden çıkardı hınzır? Ya düşmanım olsaydı!. Ondan faydalanmaya bak- malıyım„ diye düşünüyordu...

çerin sapı birkaç kere titredi ve durdu..

Kara Murat sakin bir sesle:

-Amacım sizi öldürmek olsaydı, bu bıçak şimdi kalbi- nize saplanmış olurdu majeste! dedi.

Salonda yine derin bir sessizlik oldu... Havada idam kararının okunacağı mahkeme salonlarında duyulan bir a- ğırlık vardı... Voyvoda, kendisine böyle davranılmasına ta- hammül edemezdi...

Herkes Voyvoda'nın "Kazık!... Çabuk bir kazık geti-

Birden kararını verdi:

-Yarın Cellât Popescu ile dövüşeceksin!.. Kazanırsan canını bağışlarım.. Şu bahsettiğin efendini nerede bulaca - ğımızı da söyle! Onunla konuşacağım!...

Kara Murat alaycı bir gülümseme ile:

-Celladınıza yazık olacak, onu öldüreceğim, dedi.

★★★

Kara Murat kapatıldığı odayı şöyle bir gözden geçir - di. Yıllar önce yine bu sarayda kapatıldığı yerden çok fark- lıydı bu defaki... Şamdanlarla aydınlatılan oda iyi döşen-

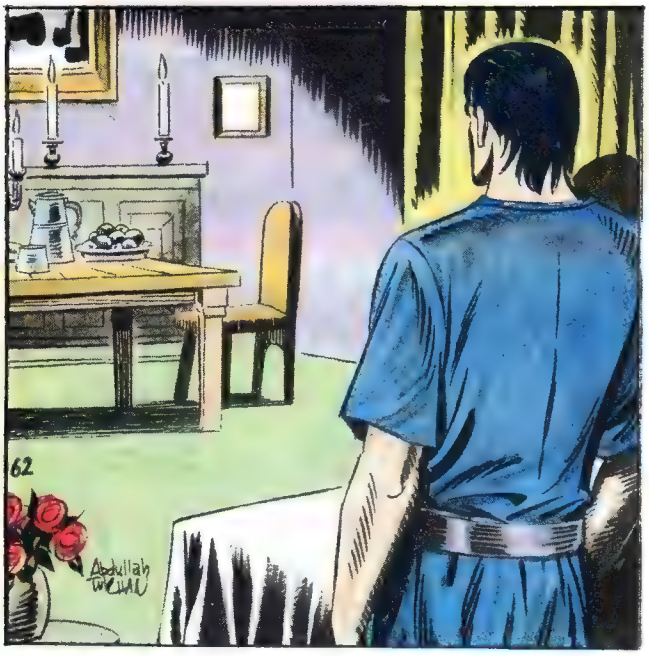

mişti..Yerler halılarla kaplıydı..Köşedeki sedirin üzerinde ise rahat görünüşlü bir yatak vardı.

-Anlaşılan, yarınki dövüşe iyi dinlenmiş bir halde çıkmam isteniyor, diye mırıldandı.

Usulca kapıya gitti, dışarıyı dinledi, nöbetçilerin soluk seslerini duydu...Düşünceli bir tavırla kendi kendine konuştu:

-Kapıyı üzerime kilitlemediler ama, yine de yarı hapis sayılırım. Koridora dikilen şu nöbetçiler olmasa, sarayın içinde bir gezi yapmak hiç de fena olmazdı! Buradan nasıl çıkabilirim acaba?

Pencereye giderek dışarıya baktı...

Avlunun geniş sessizliğinde hazin hazin çalan saat sesini dinledi..

Aynı dakikada, Kara Murat'ın kapatıldığı odanın üst katındaki geniş ve süslü salonda, genç bir kadın öfkeli adımlarla dolaşıyordu.

Güzel bir kadındı...Ama bakışları ölüm kadar karan-

lıktı. Dehşet, kin, öfke ve isyan gibi karışık hislerin etkisi altında titriyor, gözlerinden sanki alev fışkırıyordu.

Bu kadın, Kraliçe Luçya idi...Voyvoda Vilad'ın karısıydı. Ama Voyvoda Angela'yı tanıdıktan sonra karısı Luçiya'yı tamamen unutmuştu.

Kraliçe, Luçya kocasının başka kadınlarla yatıp kalkmasına hiç aldırış etmezdi..Etmezdi ama Angela ortaya çıktıktan sonra büsbütün unutularak bir köşeye atılmak Luçya'yı çok sarsmıştı.

Ayaklarının dibinden ayrılmayan dişi pantere doğru eğildi, onu okşayarak:

-Kocamla aramdaki engeli sen kaldıracaksın benim kara panterim, diye sevgiyle fısıldadı...

Korkunç görünüşlü, kara bir panterdi bu. Gözleri alev alev yanıyor, kuyruğu havayı kamçılıyordu..

Kraliçe, artık sarayda eski itibarının kalmadığını, sözünün eskisi kadar geçmediğini üzüntüyle düşünürken kapı açıldı, Muhafız Kıtası'nın Komutanı Makovey salona girdi,

saygı ile eğilerek konuştu:

-Vahşi hayvan bakıcısı, kara panterin yemeğini getirmelerine izin verip vermeyeceğinizi soruyor majeste...

Kraliçe adama vahşi vahşi baktı:

-Pantere bugün hiç yemek verilmeyeceğini sende biliyorsun Makovey !

-Evet ama, panter yemeğini derhal yemezse tehlikeli olabilir. Az sonra onun yanına belki siz bile yaklaşamayacaksınız.

-Kim demiş? Benden korkar o ! ...

Sonra hayvana doğru eğilerek fısıldadı:

-Öyle değil mi canım? Bugün biraz aç kalacaksın ... Her halde bunun için bana kızmazsın.. Ben öyle istiyorum çünkü... Benim öcümü alabilmen için karnının iyice acıkmış olması lâzım..

Panter, kuyruğunu hızlı hızlı salladı ve usulca homurdandı...

Kraliçe, Muhafız Kıtası Komutanı'na döndü, adamın

gözlerinin içine bakarak, soğuk bir tavırla:

-Her şey tamam mı? diye sordu:

Makovey boğuk bir sesle:

-Evet majeste, diye cevap verdi. Her şey tamam. Prenses Angela'nın odasına giden yol serbesttir ! ..

Makovey bu sözleri söylerken titriyordu. Kraliçe bunun farkına vardı:

-Ne o Makovey, titriyorsun, Korkuyor musun?

Komutanın saçlarının diplerinde terler birikmişti:

-Bu yaptığımızın iyi bir şey olmadığını düşünüyorum..

Bu o kadar korkunç bir şey ki...

Kraliçe'nin gözlerinde birden şimşekler çaktı, müthiş bir sesle:

-Defol buradan ! diye bağırdı.

Komutan kekeledi:

-Fakat... Ben...

Kraliçenin öfkesi daha da alevlendi:

-Madem ki korkuyorsun, defol buradan... Seni kovuyorum.. Hizmetimden de, saraydan da kovuyorum.. Şimdi derhal çık git...

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 NİSAN 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 10 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Makovey titredi. Bugüne dek kraliçeye sadık bir köpek gibi hizmet etmişti. Ona alışmış, onu sevmişti. Ama şimdi o kendisini kovuyordu... Kekeleyerek konuştu:

- İsterseniz beni öldürünüz majeste.. Bu ölüm beni memnun edecektir. Ama kovmayınız.. Ben kimim majeste? Zavallı bir adamım. Bir hiçim... Hayatım sefalet içinde geçti.. Siz beni bu sefalet bataklığından çekip kurtardınız. Bu hayatı sizin için fedaya hazırım. Benim için siz her şeysiniz... Sizsiz ben hiç bir şeyim.

Kraliçe bir an düşündü, sonra kırgın bir sesle:

- Peki kal burada, dedi. Ama karşımda böyle sararmış, korku dolu bir çehre görmek istemem. Emrim ne olursa olsun itirazsız itaat isterim.

Kraliçe Luçya, odada birkaç sinirli adım daha attı, sonra birdenbire komutana dönerek sordu:

- Ben senin için her şeyim değil mi Makovey?

Komutan sakin ve saygılı sesiyle:

- Evet majeste, diye cevap verdi.

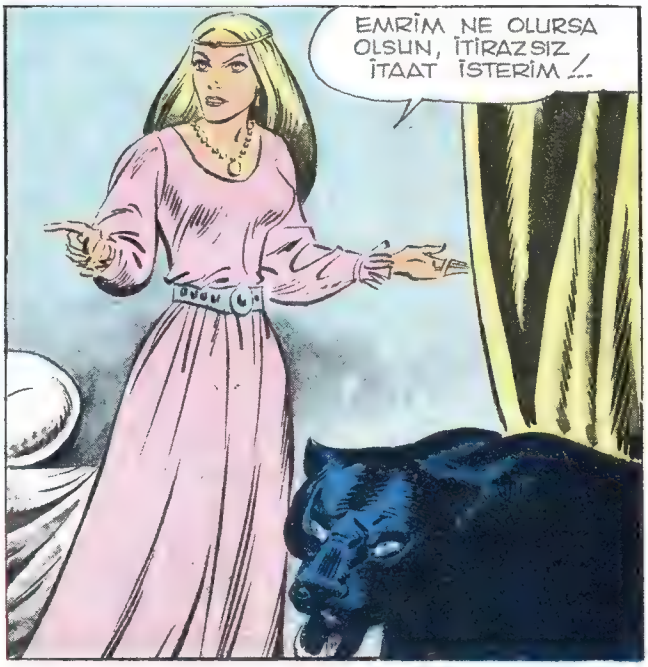

- Ben ölürsem, sen de ölürsün, değil mi?

- Evet majeste,

Kraliçe yumruklarını sıkarak kükredi:

- Öyleyse, bu kız yaşarsa ben de ölürüm, anlıyor musun? Bu kızın Voyvoda'yı avucunun içine almasını istemiyorum. O benim kocam! Onu kimseye kaptırmak istemem. Sevsem de, sevmesem de...

Komutan, bu sözleri hiç şaşırmadan dinledi... Çünkü bunun böyle olacağını zaten biliyordu. Yapılan hazırlıklardan Prenses Angela'nın sonunun geldiğini anlamıştı. Az önceki hatasını silmek için, kraliçeye sadakatini göstermek istedi:

- Kraliçem emrederse, pantere bile ihtiyaç yok. Prenses Angela'yı kendi elimle öldürebilirim...

Hançerinin sapını usulca okşadı ve ilâve etti!

- Bu aslında çok kolay bir şey... Yeter ki emredin..

Kraliçe öfkeden boğulurcasına bağırdı:

- Sen çok salak bir adamsın Makovey! Çok aptalsın..

Bunu açıkça yaptığımız vakit Voyvoda'nın bizi sağ bırakacağını sanıyor musun? Cinayetler daima akıllıca işlenmelidir. Meselâ bir kaza olabilir. Allah'ın emri bu!... Kim karşı gelebilir ki? Vahşi bir hayvan kafesinden kurtulur ve bir daireye girebilir... Bu daire de Prenses Angela'nın dairesi olabilir..

Makovey büyük bir hayranlık içinde, saygı ile eğilerek salondan çıkarken:

-Çok akıllısınız majeste, dedi. Her şey dilediğiniz gibi olacak ve kız ölecektir!..

Kraliçe zevkle titredi. Bu gece, Voyvoda'nın kalbini çalan o uğursuz kızdan kurtulacaktı..

-Saraya yine ben hâkim olacağım! diye ihtirasla mırıldandı...

Panter iyice acıkmıştı. Acıktıkça homurdanması artıyor, kükreyiş halini alıyordu. Bu kükreyişler, en soğukkanlı insanın bile iliklerini ürpertirdi.

Ama Kraliçe Luçya bu kükreyişleri duymuyor gibiydi. Güzel gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

★ ★ ★

Angela, kendisine hazırlanan korkunç tuzaktan habersiz, odasında endişe ile dolaşıyordu. Endişesinin sebebi Kara Murat'tı... Yüzünü üzgün bir ifade gölgeliyordu.

Köşede, Angela'nın dev yapılı köpeği yere uzanmış, başını ön ayaklarının üzerine koyarak sessiz sessiz uyukluyordu... Angela, hizmetçisine bakarak hazin bir sesle:

-O yabancıyı kurtarmamız lâzım Lola, dedi.

Lola, ufak tefek, güzel olmamakla beraber sevimli bir kızdı. Yumuşak bir sesle sordu:

-Nasıl kurtarabiliriz efendim? Cellât Popesco öyle müthiş bir canavardır ki, yabancıyı paramparça etmeden bırakmaz...

Angela boğuk bir sesle, sayıklar gibi:

-İşte bunu önlemeliyiz! dedi.

-Ama nasıl?

-Ben de bunu düşünüyorum Lola... Bilmem neden bu yabancının ölmesini istemiyorum.. Sanki onu tanıyormu - şum gibi bir duygu var içimde..

Angela ormanda karşılaştığı andan beri sık sık düşündüğü Kara Murat'ın içtenlikle gülen gözlerini hatırladıkça garip bir heyecan duyuyordu...

Birden hizmetçinin kolunu tutup kuvvetle sıktı:

- Aklıma ne geldi biliyor musun Lola? Hemen gidip Cellât Popescu'yu bul, yarın bu yabancıyı öldürmemesini rica et.. Dövsün, kemiklerini kırsın isterse... Ama öldürmesin. Bunun için ona dilediği kadar para veririm.

Gitti, küçük bir anahtarla açtığı çekmeceden çıkardığı kutunun içinden bir kese aldı, Lola'ya uzattı:

- Al, bu bir kese altını ona ver.. Dediğimi yaparsa mükâfatını artırırım.

Lola keseyi aldı, kendisine mahsus kibar tavrıyle diz çöktü:

- Dediklerinizi yapmaya çalışacağım efendim. Ama benim tanıdığım Cellât Popescu, kemirdiği kemiği kolay bırakmayan bir köpektir.

Angela'nın sesi titredi:

- Olsun, kaybedecek bir şeyimiz yok, deneyelim bir kere.

Lola hanımını selâmladı ve salondan çıktı.

Angela yalnız kaldıktan sonra içinde garip bir huzursuzluk duydu... Heyecan içinde ayağa kalktı, sıkıntılı bir tavırla odada dolaşmaya başladı.

Yıllardır bomboş olan kalbi yalnız iki kez aydınlanmıştı. Sevilmeye değer iki erkek görmüş bunlardan ilkini çok çabuk kaybetmişti.. Sadece bir gece beraber kalmışlardı..

Aradan yıllar geçmiş, şimdi bir başka genç çıkmıştı karşısına...

Birden köşede uyuklayan köpek hırlayarak dikildi, huysuz bir şekilde homurdanarak kapıya doğru yürüdü...

Angela ona endişeyle baktı, titreyerek:

- Ne oluyorsun Adri? Otur yerine! diye bağırdı.

Akıllı köpek, sahibinin ne dediğini anladı, isteksiz isteksiz döndü, tekrar yerine çöktü..

Ama kulakları esrarengiz bir şekilde dikilmiş, parlak gözleri fırıl fırıl dönmeye başlamıştı.

Angela köpeğin bu garip halinden endişelendi:

- Bir şey mi var Adri? Neden böyle homurdanıyorsun? diye sordu.

Köpek, öfkeli bir şekilde kısa kuyruğunu havaya salladı. Sonra yine boğuk boğuk homurdanmaya devam etti. Angela:

- Adri mutlaka bir tehlike hissetti, diye düşündü. Ama bu tehlike ne olabilirdi?

Birden oda kapısının tokmağı usulca döndü. Angela duyduğu hafif gürültüyle gözlerini kaldırdığı vakit, kapının esrarengiz bir şekilde açılmış olduğunu fark etti, korku ile titredi.

Uzun koridorda hızla kaçan siyah bir gölge vardı. Birden dehşetle irkildi.

Tehlikeyi görmüştü...

Koridorun öbür ucundan acayip bir mahluk sessiz sessiz odaya doğru ilerliyordu.

Angela'nın gözleri büyüdü, korkunç bir kâbus içindeymiş gibi kaçmak istedi. Fakat olduğu yerden kımıldayamadı. Sanki çakılıp kalmıştı.

Bir hayali kovmak istiyormuş gibi gözlerini kapadı. birkaç saniye sonra korku ile açtı.

O korkunç mahluk hâlâ kendisine doğru geliyordu.

Mosmor kesildi, alnından soğuk terler aktı.

Bağırmak istedi, bağıramadı.

İşte, panter orada, kapının eşiğinde duruyordu. Alev saçan gözleriyle kendisine bakıyor, kuyruğunu hızlı hızlı sallıyordu.

Hayvanın ağzı yarı açıktı. Kırmızı, dili iğrenç bir çirkinlikle görünüyordu.

Panter bir süre homurdandı, sonra bıçak gibi sivri dişlerini göstererek uzun uzun esnedi. Bu bir açlık esnemesiydi...

Angela korku ile inledi, dizleri titredi, panter homurdanarak ağır ağır üzerine yürümeye başlamıştı.

Angela korku içinde adım adım geriledi, sırtı duvara dayandı. İşte artık sonu gelmişti.

Fakat tam panter üzerine atılırken, bir başka hayvanın usulca araya girdiğini gördü...

Genç kızı korurcasına önüne dikilen bu hayvan, onun sadık köpeği Adri idi...

Köpek "Korkma, ben varım" demek ister gibi hanımına tatlı tatlı baktıktan sonra gözlerini pantere çevirdi, öfkeli öfkeli homurdandı.

Panter, önüne çıkan bu iri köpek karşısında önce hay-

sa bir an sessizlik oldu. Sonra karanlıkta sakin ve saygılı bir ses duyuldu:

- Korkmayınız madam, yabancı değilim !

Saraydaki herkesi tanıyan Lola'ya bu ses yabancı geldi, dikkatle bakarak karanlıkta kalan yüzü seçmeye çalıştı ama sadece ışıldayan bir çift göz görebildi...

- Kimsiniz siz ? diye sorarken esrarengiz gölge koridorda hızla uzaklaştı gitti. Lola:

"- Her halde Voyvoda'nın yeni uşaklarından biridir! " diye düşündü.

ret eder gibi oldu.. Birkaç saniye durakladı..Ama karnı açtı. Bu engeli aşmaya karar verdi.

Yavaş yavaş Adri'ye doğru yürüdü.

★ ★ ★

Lola sarayın meşalelerle aydınlatılmış geniş koridorlarından hızlı adımlarla geçti.

İki kat indi, köşeyi dönerken ansızın esrarengiz bir gölge ile çarpıştı, korku ile geri çekilerek:

- Aaaa ! diye bağırdı.

Çarpıştığı gölge de birden irkilmiş, geri sıçramıştı. Kı-

Bir kat daha aşağı indi ve Cellât Popescu'nun kaldığı odanın kapısına gelince kararsızlıkla durdu... Popescu'yu uzaktan gördüğü zamanlar bile iliklerine kadar titrer, içine anlaşılmaz bir korkunun pençeleri saplanırdı. Şimdi de öyle korkuyordu ki.. Kapıyı tıkırdatırken kalbinin duracağını zannetti.

İçeriden vahşi bir ses yükseldi:

- Kim o?

- Benim, Lola...

Kapı aralandı, odadan koridora taşan ışığın huzmeleri

arasında Popescu'nun dev gölgesi belirdi.

Lola sessizce içeri girdi, gözleri korku ile cellâdın odasında dolaştı...

Duvarların çeşit çeşit işkence aletleriyle süslendiği ürkütücü bir salondu burası..

Lola'yı odasında gören Popescu'nun gözleri sevinçle ışıldadı.

Dev adamın kalbi anlaşılmaz bir heyecanla titriyordu. Lola'ya karşı içinde yıllardan beri dayanılmaz bir tutku vardı.

Dudakları titriyordu. Bunu da onun utangaçlığına veren Popescu yumuşak bir sesle:

- Söyleyin Lola, dedi. Sizin için her şeyi yaparım!

Genç kadın umutlandı, tatlı tatlı bakarak:

- Teşekkür ederim, dedi... Aslında kendim için değil, Prenses Angela için geldim.

Popescu sabırsız bir hareket yapınca Lola bir solukta içini boşalttı:

- Prenses Angela, yarın dövüşeceğiniz o yabancı genci öldürmemenizi rica ediyor.

Dudaklarındaki ürkütücü gülümseme daha da açık bir hal aldı, yerlere kadar eğilerek sordu:

- Buyurun, bir emriniz mi var?

Lola biraz titreyen sesiyle:

- Sadece bir ricada bulunacaktım, dedi.

Kadının, kendisinden hoşlandığı için odasına geldiğini sanarak göğsünü gururla şişiren Popescu:

" O da beni seviyor ama belli etmek istemiyor." Çok utangaç" diye düşündü.

Lola, dev adamın yapışkan bakışlarından ürker gibiydi.

Başka şeyler umut ederek, kendisini tatlı bir aşkın büyüleyici havasına kaptıran Popescu, bu sözleri duyunca kalbine hançer yemiş gibi titredi, kanlı gözleri ile genç kadına dik dik bakarak:

- Yaa? Demek bunun için geldin? diye mırıldandı. Oysa ben sanmıştım ki...

Lola şaşkın ve endişeli:

- Hanımımın isteği bu.. Ayrıca size bu bir kese altını da yolladı. N'olur kırmayın bu isteğimizi! Prenses o yabancı gencin yaşamasını istiyor.

Popescu'nun gözlerinden artık şimşekler çakıyordu. Yüzü korkunç bir hal almıştı:

- Bunu benden nasıl istersiniz? diye kükredi. Tek elimle bile boğabileceğim o köpeği sağ bırakmak benim için küçüklük olmaz mı? Herkes "Tüysüz bir oğlanı gebertemedi!" diye benimle alay etmez mi? Bütün şanımı şöhretimi bir rica uğruna lekeleyeyim mi? Olmaz! Ona öyle bir ders vereceğim ki, herkes şaşıp kalacak... Ondan nefret ediyorum!

Lola ona hazin hazin baktı. Ümitsiz, fakat sakin sesle

sun. Aylardır sana uzaktan göz süzmelerimden bunu anlamış olman gerek. Benimle kal bu gece. Belki o zaman, onu bağışlarım.

Lola'yı bileklerinden tutarak arzu ile kendine çekti. İhtirası coşmuş, gözleri kanlanmıştı:

Genç kadın sapsarı kesilerek korku içinde:

- Hayır! Hayır! Bırak beni! diye inledi.

Fakat Popescu çelik gibi kolları ile onu sımsıkı sardı, etli dudakları onun kadife gibi yumuşak pembe dudaklarını aradı.

bir kez daha ısrar etti:

- Onu öldürmezseniz minnettar kalacağız. Belki bir gün biz de sizin bir isteğinizi yerine getirebiliriz!

Popescu'nun gözleri birden vahşi bir ışıltıyla yandı:

- Haaa... Bakın o zaman iş değişir. Ama ücretimi de peşin isterim.

Lola saf saf sordu:

- Nedir ücreti?

Popescu bakışlarını onun güzel gözlerine dikti:

- Senden çok hoşlandığımı, seni arzu ettiğimi biliyor-

Lola'nın gözleri dehşetle doldu, büzülen ağzından acı feryatlar fışkırdı:

- Yalvarırım bırakın... Bırakın beni ne olur!

Dev adamın göğsünden sevinçli hırıltılar çıkıyordu:

- Ayağıma kadar gelen kısmeti nasıl bırakırım? Bu gece benim olacaksın!

Lola'nın gözleri yuvalarından dışarı fırlar gibi olmuştu. Bütün gücüyle direniyor, kendini bu vahşi adamın kuvvetli kollarından kurtarmaya çalışıyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 NİSAN 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 11 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

Kadının inatla direnmesi Popescu'yu kızdırdı, bir çekişte elbisesini baştan aşağıya yırttı. Lola'nın iri göğüsleri arzuları kamçılayan bir şekilde, yırtılan yerlerden dışarı fırladı.

Popescu yeniden atıldı, dudaklarını yuvarlak omuzlarda, sert göğüslerde gezdirdi.

Kadın korku içinde inliyor, çırpınıyor, direniyordu.

Popescu'nun yüzü mosmor olmuş, ihtiras onu korkunçlaştırmıştı... Lola'ya iki sert tokat attı, genç kadın düşüp bayılınca onu kucaklayarak hayvanca zevklerini tatmin için yatağına götürdü.

Lola, ancak yarım saat sonra kendine geldi. Her tarafı ağrıyor, başı çatlayacakmış gibi zonkluyordu... Çırılçıplaktı.. Perişan bir halde yataktan kalktı, yırtılan elbiselerini giydi...

Vücudu garip sancılarla sarsılıyordu. Üzerini dayanılmaz bir utanç halkası sarmıştı.

Popescu, dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Derin bir iç çekişi Lola'nın göğsünü şişirdi. Adama acı

acı baktı.

Popescu boğuk ve vahşi bir sesle:

- Hadi, artık git, hanımına da selâm söyle ! dedi.

Lola bitkin bir halde kapıya doğru yürüdü. Yüzü sapsarıydı. Olan olmuştu.. Çıkarken dönüp nefretle dolu hafif bir sesle mırıldandı:

- İsteğine kavuştun, artık onu öldürmeyeceksin değil mi ?

Popescu'nun bakışlarında ölüm alevleri vardı:

- Öldüreceğim !.. Öldüreceğim ama, bu tatlı dakikaların hatırı için onu fazla acı çektirmeden bir tavuk gibi kafasını kopartarak hemen geberteceğim.

Bu sözlerin arkasından, camları titreten korkunç bir kahkaha kopardı.

Lola kapıyı açarak kendini koridora attı... Hem koşuyor, hem ağlıyordu...

★★★

Lola, ağlaya ağlaya koridorlarda koşarken, Prenses Angela'nın odasında korkunç bir sahne başlamak üzereydi. Angela bir kenara büzülmüş, gözleri tarifsiz bir korkunun dehşeti ile iri iri olmuştu.

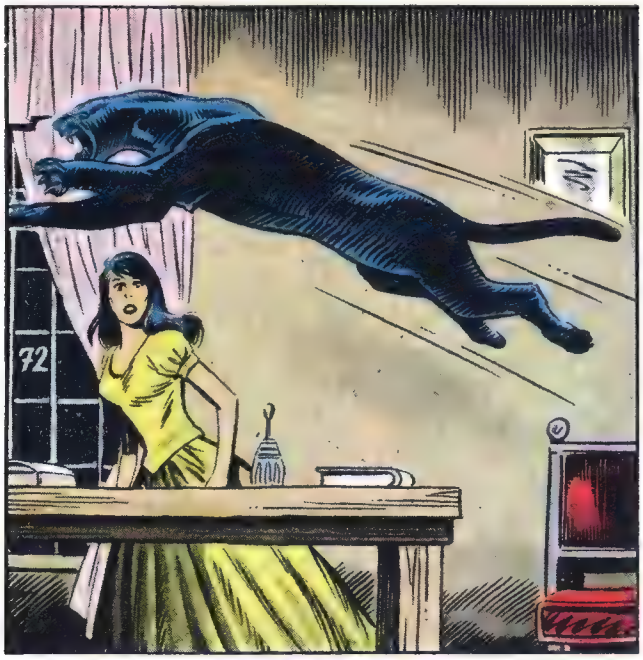

Kara panter öfkeyle homurdandı.

Önüne çıkan köpek karşısında hayret eder gibi bir hali vardı.

Bembeyaz dişlerini göstererek hırlayan köpeğin tüyleri diken diken olmuştu.

Panter, önündeki masayı bir sıçrayışta geçti, esnedi, hırladı ve ilerledi.

Şimdi iki hayvan karşı karşıya idi..

Angela korku ile haykırarak ellerini yüzüne kapadı. Bir gürültü duydu... Gözlerini açtığı vakit iki hayvanın yıldırım gibi birbirlerinin üzerine atıldıklarını gördü.

Bu, dehşet verici bir manzara idi.

Hayatı, kanlı dövüşün sonucuna bağlı idi.

Panter, bir pençe vuruşu ile köpeğin boynunu, yırttı. Adri görülmemiş bir çeviklikle yandan saldırıp, panterin başına doğru sıçradı, keskin dişleriyle düşmanının kulağını kopardı.

Odayı bir kan kokusu kapladı. Köpeğin boynundan, panterin kulağından fışkıran kanlar yerde iz bırakmaya başladı.

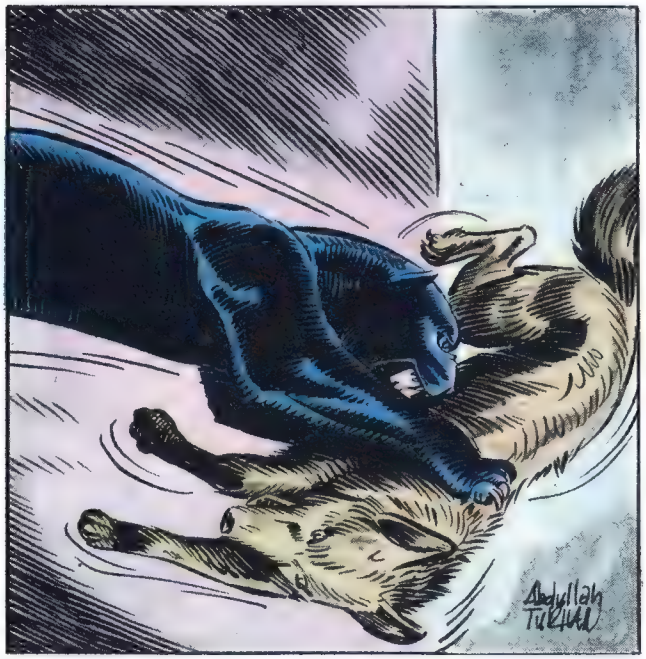

Bu ilk ve müthiş çarpışma sadece birkaç saniye sürdü.

İki hayvan da soluyarak geri çekilip, öfke dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

İkisinin de kuyrukları kamçı gibi havayı dövüyordu.

Birdenbire ikinci hücum oldu.

Panter şimşek gibi bir hızla köpeğe doğru sıçradı ve gülle gibi üzerine düştü. Vahşi bir hırsla birbirlerine sarıldılar.

Görülmemiş bir kavgaydı bu.

Birbirine düğümlenen iki hayvan, salonun bir başından

öteki başına kadar top gibi yuvarlandılar.

Döven kimdi, dövülen kim ? Belli değil..

İkinci kapışma ancak yarım dakika kadar sürdü.

Panterle köpek, soluk almak için adım adım birbirlerinden ayrıldılar, birkaç adım ötede durup kin dolu bakışlarla birbirlerini süzmeye başladılar.

Panter, önce küçümsediği düşmanının, yaman bir rakip olduğunu anlamaya başlamıştı. Öteki kulağı da dibinden kopmuş, iki kopuk kulağın yerini kanlı birer yara izi almıştı.

İki hayvan da tanınmayacak halde idi. Köpeğin beli ile omuzu arasında derin bir yara vardı, sık sık soluyordu.

Panterin hırlaması zayıflamıştı. Bacakları hafiften titriyordu. Başı yere değecek kadar eğikti.

Bir dakika geçti... İyice nefes aldılar. Panter hafiften doğruldu. Köpek de bütün gücünü toplayıp savaşa hazırlandı.

Kavganın üçüncü bölümü, pek yavaş başladı. Artık ileriye atılacak gücü kalmayan panter, yavaş yavaş yürüdü.

Köpek, zorluk çeke çeke dikilip, düşmanını kahramanca bekledi..

Panter inleyerek pençesini kaldırdı ve köpeğin kafasına vurdu.

Adri'nin kaçacak hali kalmamıştı. Darbeyi başına yedi. Ama etkisiz, yavaş bir vuruştu bu. İlk anlardaki gibi yıldırım çarpması şeklinde değildi.

Köpek son bir gayretle atılıp, düşmanını dişledi, panterin gövdesinde yeni bir kanlı çizgi açıldı.

Panter ümitsiz bir haykırışla inleyerek köpeğin karşısında gerilemeye başladı.

İki düşman birbirlerine baktılar.

Ikisi de tekrar saldıracak halde değildi.

Köpeğin gösterdiği bu olağanüstü direniş harikulâde kavga, Angela'yı umutlandırmıştı:

- Haydi Adri, kovala şunu, diye inledi.

Köpek hanımının emrini anladı mı, yoksa anlamadı mı bilinmez ama güzel gözlerini çevirerek Angela'ya baktı, son bir gayretle doğrulmak istedi fakat birden yığıldı kaldı. Artık kımıldayamıyordu.

Panter vahşi vahşi hırladı.

Düşmanının bitkin hali onu canlandırmıştı.

Yerde kanlı bir iz bırakarak süründü.

Köpeğin hâlâ kımıldamadığını görünce daha da ümitlendi, sevinçle inledi, yerdeki halının üzerine çöküp bir dakika kadar derin derin soluk aldı.

Angela titriyordu. Kapıyla arasına dikilen bu canavardan artık kurtulamayacağını anlamıştı.

İşte son umudu Adri de bütün gayretine rağmen dövüşü kaybetmişti.

Ağzından boğuk bir çığlık yükseldi. Ama kime duyuracaktı sesini? Her gece birçok nöbetçinin doldurduğu kori-

dor, bu gece nedense esrarengiz bir şekilde boştu.

Panter inleyerek doğruldu. Midesini kazıyan açlık, ona ıstırap veriyordu.

Yavaş yavaş Angela'ya doğru ilerledi. Artık gücünü toplamıştı. Ayaklarında yeni bir hamle yapacak kadar kuvvet vardı.

Angela mosmor kesildi. Bir kâbus içindeymiş gibi kaçmak istedi, alnından terler aktı.

Ama kımıldayamadı.

Panterin siyah gözleri onu büyülemiş gibiydi. Bakışla-

bir vızıltı duyuldu. Sonra bunu boğuk bir ses tamamladı.. Gözlerini açtı, panterin korkunç çehresi ile burun buruna geldiği anda hayvanın havada sarsıldığını fark etti.

Korkunç bir çığlık, salonun camlarını sarstı.

Bu panterin haykırışı idi.

İri panter, bir külçe gibi Angela'nın üzerine düştü, beraberce yere yuvarlandılar.

Angela, panterin kendisini ısırmadığını, pençelemediğini ancak birkaç saniye sonra anladı.

rını bu korkunç mahluktan ayıramıyordu.

Son bir ümitle Adri'ye baktı, ama köpek kendinde değildi. Tam kavgayı kazanırken, kaybetmişti.

Panter, kuyruğunu kırbaç gibi salladı, arka ayaklarının üzerinde yaylandı, sonra Angela'nın üstüne atıldı.

Açlık onu çıldırtmış gibiydi.

Angela gözlerini kapadı.

- Her şey bitti, diye düşündü.

O anda umulmadık bir şey oldu.

Havada, vahşi hayvanın homurtularına karışan keskin

Panterin altında kalan genç kadın, üzerinde hayvanın ağırlığını hissetti. Ama hareketsiz bir ağırlıktı bu. Panterin ölüsünü güçlükle itti, hayvan bir çuval gibi yana devrildi.

Ne olmuştu?

Her şeyin bittiğini sandığı anda panter havada kıvrılarak birden nasıl cansız yere yığılmıştı ?

Ne olursa olsun, kalbi ümitle titredi, müthiş bir heyecanla sarsıldı. Kurtulmuştu... İçinde ılık ılık bir şeyler kaynadı. Yaşama sevinciydi bu.

Angela, sapsarı bir çehre ve korku dolu gözlerle, yanında yatan pantère baktı, o zaman sol kürek kemiğinin az altında tam kalbi hizasına bir bıçağın sapına kadar gömülmüş olduğunu gördü.

Havada ıslık çalarak uçan bıçağı kim atmıştı ?

Arkasından sakin, tatlı bir ses yükseldi:

- Kurtuldunuz, sevgili Angela !

Bu ses genç kadını ruhuna kadar titretti... Kafasından şimşek gibi bir düşünce geçti:

-" Tanrım, bu sesin sahibi... Bu sesin sahibi. O mu ?"

Uzun süredir içinde biriken korku ve heyecan gözlerinden yaşlar halinde taştı.

Kara Murat, genç kadının ılıklığını vücudunda duydu, kalbi anlaşılmaz bir heyecanla titredi, şefkatle onun uzun saçlarını okşayarak tatlı bir sesle:

-Artık korkmayınız, canavar öldü ! dedi..

Angela bir süre sonra kendisini toparladı. Delikanlının gözlerinin içine tatlı tatlı bakarak heyecandan titreyen bir sesle:

- Teşekkür ederim, hayatımı kurtardınız, dedi.

Hızla döndü, gözleri koridora açık olan kapıda gülümseyerek duran genç adama takıldı.

Evet o idi.

Saraydaki yabancı ! Adının Deli Cafer olduğunu söyleyen genç !

Tatlı bir sevinç ışıltısı Angela'nın yüzünü kapladı, gerilen dudakları arasından mırıldandı:

- Siz... Siz kurtardınız beni !..

Yüzü hâlâ sapsarıydı.. Ani bir krizle sarsıldı, titredi, hıçkırarak kendini birden Kara Murat'ın göğsüne attı. U-

Kara Murat gülümsedi:

- Siz de benim hayatımı kurtarmıştınız, ödeştik !

İyice kendine gelen Angela hâlâ delikanlının geniş göğsüne yaslanmakta olduğunu fark etti, usulca onun kollarının arasından sıyrıldı:

- Peki buraya nasıl geldiniz ?

Kara Murat gayet sakin :

- Kapıdan , dedi.

Angela'nın yüzünde derin bir hayret ifadesi vardı. Bu hayrete, minnet ve hayranlık karışıyordu:

- Onu biliyorum , ama odanızdan nasıl çıktınız ?

- Gayet basit ! Kapıda bekleyen iki nöbetçiyi içeri tıktım, ben dışarı çıktım.

Angela eski neşesini bulmuştu...Geçirdiği korkunç dakikaları bir an için unutarak:

- Siz şeytan mısınız ? dedi.

Kara Murat'ın her zamanki gülümsemesi, dudakları - nın ucundaydı..Ciddi mi olduğu,yoksa alay mı ettiği ayırt edilemeyen bir sesle:

- Hayır !. Sadece bir âşığım dedi,

Angela tepeden tırnağa titredi. Heyecanla:

- Âşık mısınız , Kime ? diye sordu. Sonra bu hareketinden garip bir utanç duydu, yüzü al al oldu, gözlerini yere indirdi.

Kara Murat,ona az daha "Size âşığım" diyecekti.Fakat aklına ne geldiyse geldi, bundan vazgeçti, içini çekerek mırıldandı:

- 5 yıl önce tanıdığım tatlı bir kıza âşığım !

Angela'nın yüzünde derin bir hayal kırıklığının gölgesi dolaştı

- Beş yıl önce mi ? diye hayretle tekrarladı.

Derin bir iç çekişi göğsünü şişirdi. O anda delikanlı "Seni seviyorum" demiş olsaydı, bir an durmadan kendisini onun kolları arasına bırakacağını düşündü. Hüzün dolu bir sesle:

- Demek beş yıl önce ! diye mırıldandı.

Birden hatıraları yıllar öncesine kaydı. Beş yıl önce

o da çok sevimli birini tanımıştı. Karanlık dünyasını kısa bir süre aydınlatan o genci düşündü, dudaklarında soluk bir aşk gülümsemesi belirdi...

Aynı anda Kara Murat "Ne olursa olsun , ona kim olduğumu söylemem gerek..Acaba söylersem nasıl karşılar ? " diye düşünüyordu.

Delikanlının kalbinde, şimdiye kadar hiç duymadığı garip bir heyecan vardı.

İkisi de birbirine bakıyordu.

İkisi de heyecandan hafif sararmış, ikisinin de ağızları kurumuştu. Elleri titriyordu.

Angela'nın düşünceleri beş yıl öncesine kaymıştı. Rüyada, mırıldanır gibi konuşmasına devam etti:

- Evet, ben de sevdim..Aşkım, titrek bir yıldız gibi ufuklarda kaybolan, beş yıl önceki o çok uzak dakikadan başlıyor. Onun adını her anışta, böyle titrer ve sararırım Onun adı....

Kara Murat, tepeden tırnağa titreyerek Angela'nın e-

lini tuttu, heyecanla sordu:

- Evet, onun adı?

Angela tatlı tatlı baktı:

- Niçin bu kadar merak ediyorsunuz ?Sizinki gibi benim de bir ilk aşkım olamaz mı?

Angela birden sustu, bakışları karardı, gözleri kapıya saplandı kaldı. Koridordan telâşlı ayak sesleri geliyordu.

- Bir gelen var !

Acı bir ses:

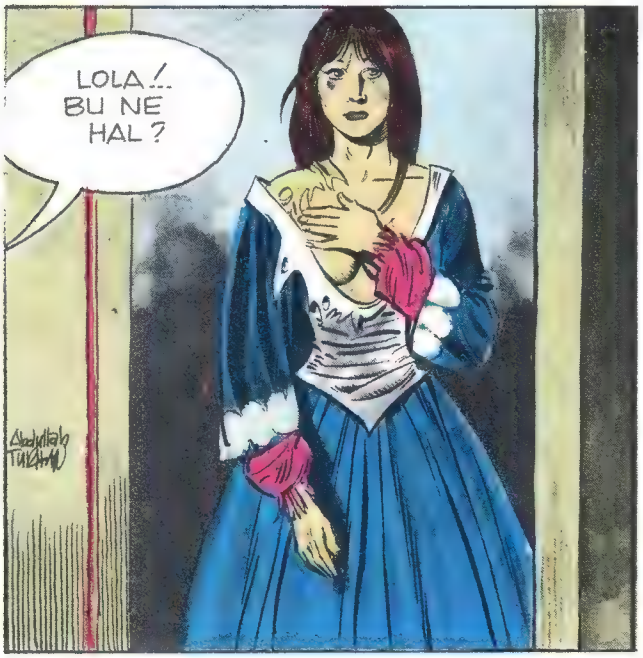

- Evet, ben geldim ! dedi.

Kara Murat şimşek gibi döndü, elini kılıcına attı. Fakat keskin çeliği ancak yarısına kadar sıyırabildi, birden hayretle donakaldı.

Kapıda perişan çehresiyle Lola duruyordu. Üzerindeki elbise yırtılmış, saçları dağılmıştı.

Angela :

- Lola bu ne hal? diye bağırdı.

Kara Murat, Lola'yı görür görmez tanıdı:

"- Koridorda çarpıştığım kız bu..Ama ne oldu ona? Bu

hali ne? Kim dövdü?" diye düşündü.

Lola şaşkın, perişan, korkudan deli gibi:

- Dediklerinizi ona söyledim efendim, diye hıçkırdı, ona dedim ki... O yabancının...

Angela her şeyi bir anda anladı. Popescu'ya yolladığı haberi Kara Murat'ın öğrenmesini istemedi:

- Tamam Lola, bunu sonra konuşuruz, şimdi gidebilirsin ! diye onu susturdu:

Kara Murat atıldı:

- Bırakın anlatsın...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 NİSAN 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 17 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

Angela şiddetle itiraz etti:

- Hayır, gereği yok...Git Lola..

Kara Murat onun bu inadına bir anlam veremedi ama, üzerinde de fazla durmadı.

Lola şaşırmıştı. İçini çekti ve sustu... Birden yerde yatan panterin ölüsünü gördü, irkildi. Bağırmamak için dudaklarını ısırdı, sonra koşarak kapıdan çıktı, karanlık koridorda kayboldu. Kara Murat:

- Kızcağız fena korktu, dedi.

Birbirlerine baktılar. Bu bakışlarda biraz hayranlık, biraz da sevgi vardı.

Angela fısıldayarak:

- Haydi, artık gidiniz, dedi. Fazla vaktimiz yok.. Burada görülmeniz, sizin için tehlikeli olur.

Kara Murat hafifçe eğildi, alev gibi nefesi, genç kadının yüzünü yaladı:

- Yarın yine geleceğim. Tabii dövüşten sağ çıkarsam.. Benim için dua edin..

Angela'nın bakışları bulandı, yüzünü derin bir acının gölgesi sardı.

"- Duamı esirgemeyeceğim. Ama ne yazık ki, o canavar seni sağ bırakmayacak " diye düşündü.

Koridorda yeniden bir gürültü oldu. Sert ayak sesleri duvarlarda akisler yaptı. Angela başını kaldırdı, hafif bir feryat kopardı.

Kapıda bu kez Voyvoda duruyordu.

Genç kadının yüzü mosmor kesildi, kalbi çılgın bir korkuyla titredi.

Ortalığa bir ölüm sessizliği çöktü.

Angela "Tanrım!.. Artık yabancıyı kimse kurtaramaz !" diye inledi.

Voyvoda korkunç bir çehre ile bakışlarını odada dolaştırdı, buz gibi bir sesle:

- Ne oldu burada? diye homurdandı...

Angela kekeledi, geri çekildi, yerdeki ölü panteri göstererek:

- Bu vahşi hayvan odama girerek beni parçalamak istedi majeste ! diye mırıldandı.

İyi ama, ya yabancının durumunu nasıl izah edecekti? Korkunç bir şekilde kıskanç olan Voyvoda'ya, onun odasında bulunmasının sadece rastlantı olduğunu nasıl anlatacaktı?

Kuvvet almak ister gibi, korku dolu, iri, güzel gözlerini Kara Murat'ın bulunduğu tarafa çevirdi.

Fakat.. Kara Murat odada yoktu.

Delikanlı birdenbire ortadan kaybolmuştu.

Angela önce şaşırdı, sonra bu şaşkınlığın yerini sınırsız bir sevinç kapladı.

Kara Murat nereye gitmişti?

Birdenbire nasıl ortadan kaybolmuştu?

Yoksa bu genç, şeytanın kendisi miydi?

Angela rüya görüp görmediğini düşündü. Ama ne olursa olsun tehlike atlatılmıştı ya.. Birden rahatladı, derin bir solukla göğsünü şişirdi:

- Bu panter beni az daha öldürüyordu majeste! dedi. Fakat köpeğim Adri onun karşısına yiğitçe dikildi. Bir fırsatını bulup, ben de bıçağı canavarın kalbine sapladım.

Voyvoda Vilad'ın bakışları panterin ölüsü ile yaralı köpeğin arasında dolaştı. Bütün olanları bir anda kavramış gibiydi. Gidip acı içinde sızlanan Adri'yi okşayarak:

- Kahraman köpek, diye mırıldandı.

Angela iyice sakinleşmişti:

- Umarım ki, panterin odama kadar gelmesine göz yuman ları cezasız bırakmazsınız majeste?

Voyvoda düşünceli tavırla Angela'ya bakıyordu.

Gözlerinde garip bir ışık vardı.

Kanlı şeyler düşünüyordu yine...

Kapıda emir bekleyen muhafızlara döndü, keskin bir sesle emretti:

- Bu panterin bakıcısını derhal kazığa vurun!

Muhafızlar çekilirken Voyvoda tekrar seslendi:

- Bu yaralı köpeği de götürün, tedavi ettirin..

Az sonra odada yalnız kaldılar... Voyvoda hâlâ düşünceliydi. Ağır adımlarla gitti panterin kalbine saplanan bıçağı çekti, çıkardı.

Şüphelenmiş gibiydi...

Voyvoda Angela'ya dönerek:

- Anlamadığım bir şey var, dedi. Bu bıçak, yabancı gencin, bugün bana attığı bıçak değil mi?

Angela şaşırdı. Bir an ne söyleyeceğini düşündü. Hayatı vereceği cevaba bağlıydı.

Boğuk bir sesle:

- Evet Majeste, aynı bıçaktır! dedi.

Voyvoda, Angela'nın üzerine yürüyerek gürledi:

- Nasıl oluyor bu?

Genç kadın, sesine sakin bir ton vermeye çalıştı:

- Bu bıçağı saplandığı çerçeveden, sizden izinsiz olarak aldığım için beni bağışlayın Majeste!

Voyvoda şaşırdı, ne söyleyeceğini bilemedi.

- Sen mi aldın?.. Ama neden?

- Sedef kakmasını çok beğenmiştim..

Voyvoda garip bir gülüşle:

- Bir an için aklıma başka şeyler gelmişti, dedi. Ol-

mayacak şeyler.. Ben de amma kuşkuluyum ha! Bir an senden şüphelendim.. Tuhaf değil mi?

Angela birden titredi... Onu titreten Voyvoda'nın sözleri değil, gülüşüydü... Genç kadın, bu tip gülüşlerden sonra, onun sevişme tutkusuna kapıldığını bilirdi... Az sonra, yanılmadığını anladı.

Sevmek ihtirası, Voyvoda'nın bakışlarında yangınlar tutuşmaya başlamıştı. Coşkun bir heyecanla yürüyüp Angela'yı kolları arasına almak istedi.

Sapsarı kesilen Angela iki adım gerileyerek titrek bir sesle mırıldandı:

- Rica ederim Majeste, şimdi gidiniz, o kadar bitkin, o kadar yorgunum ki...

Kara Murat'ın, geniş odanın içinde bir yere gizlenmiş olduğu düşüncesi Angela'yı ürpertiyordu.

Onun gözleri önünde Voyvoda ile yatabilir miydi?

"- Ölmek daha iyi" diye acı acı düşündü. Perişan bir çehre ile, fakat kesin bir sesle tekrar:

- Gidiniz Majeste! diye fısıldadı. O kadar korkunç bir gece geçirdim ki, hâlâ dehşet içindeyim. Elim ayağım

titriyor. Beni bağışlayınız ne olur...

Halinde isyan ifadesi vardı.

Voyvoda öfke ile durdu. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sevmek isteği onu çılgına döndürür gibi oldu. Angela'ya zorla sahip olmayı düşündü. Sonra vazgeçti. Çünkü onun ne kadar inatçı olduğunu bilirdi. Hem bu gece biraz haklıydı da...

O anda Angela "Birden üzerime atılırsa ne yaparım ben?" diye düşünüyordu.

" Tanrım, ne kadar bahtsızım?" diye inledi.

ranlıktı. Kara Murat'ın aşağıya atlamasına olanak yoktu. Genç kadın:

- Gerçekten bu bir insan değil, şeytan! diye mırıldanırken, dudaklarını yorgun bir gülümseme kapladı. Sonra ilk kez kendi kendine itiraf etti.

- Onu seviyorum galiba...

★ ★ ★

Kara Murat, Angela için bir tehlike kalmadığını anladıktan sonra, pencerenin dışında duvara yapışarak santim santim ilerlemeye başladı. Aşağısı dipsiz bir kuyu gibi ka-

Voyvoda birden geri döndü, arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp giderken tehdit edercesine:

- Ben de başkasıyla yatarım, diye bağırdı.

Angela gözlerine inanamadı. Kalbinde o ana kadar duymadığı bir rahatlık hissetti. Biraz solgun bir çehreyle dönüp, odada Kara Murat'ı aradı.

Fakat yoktu. Delikanlı sanki uçup gitmişti.

Bir süre sonra pencerenin açık olduğunu fark etti. Esen rüzgârla kalın perde usul usul sallanıyordu.

Gitti, baktı... Aşağısı bir uçurum kadar yüksek ve ka-

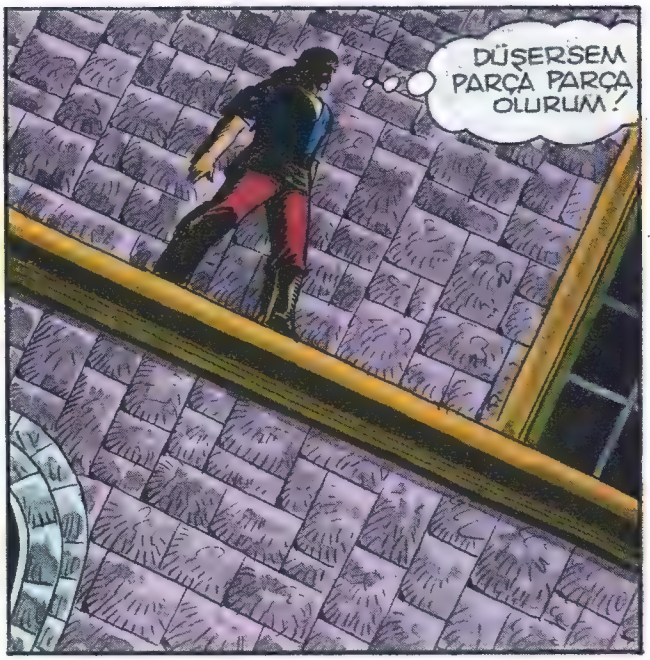

ranlıktı.

Voyvoda, Angela'nın odasından çıkarken, kapıya iki muhafız koymuştu. Kara Murat'ın koridora çıkıp odasına dönebilmesi için tek çare kalıyordu: Kertenkele gibi duvara yapışarak sürüne sürüne başka pencereye kadar gidip kendisine yol bulmak...

Simsiyah boşluğa bakarken tüyleri diken diken oldu. Boğuk bir sesle mırıldandı:

- Her halde, yükseklik minare boyu kadar vardır, düşersem yarın yerden parçalarımı toplarlar..

Kara Murat, incecik çıkıntıda cambazlık yaparken kuledeki saat, sabahın birini vurdu...

Delikanlı acı acı düşündü:

- Ne garip? Birkaç saat sonra bir canavarla dövüşeceğim. Uykusuz geçen gecenin sabahında, bu yorgunlukla onu yenebilecek miyim acaba?

Sürüne sürüne birçok pencere geçti. Hepsi sımsıkı kapalıydı.

Açık pencere bulmaktan umudunu keseceği anda bir balkona ulaştı. Balkonun kapısı aralıktı.

ve avın ellerinden kurtulduğunu anladı.

Makovey perişan bir halde olanları anlattı:

- Panteri Angela'nın köpeği karşılamış, aralarında yaman bir kavga olmuş. Bu uğursuz köpeği hiç hesaba katmamıştık Majeste...

Kraliçe sabırsızlıkla sordu:

- Koca panter, uyuz bir köpeği yenemedi mi?

- Yenmesine yendi majeste..

- Peki, kıza ne oldu?

- Hiç bir şey. Sizin gibi, benim gibi sıhhatte..

Birden titredi, derin bir hayret onu sardı.

Balkon kapısından görünen geniş salonda genç ve güzel bir kadın sinirli adımlarla dolaşıyordu.

Bu kadın Kraliçe Luçya idi.

Kin ve öfke yüzünü karartmıştı.

Hareketleri sinirli ve sabırsızdı. Kalbi bekleme ıstırabı içinde sızlıyordu.

Birden salonun kapısı açıldı, içeri Muhafız Kıtası Komutanı Makovey girdi. Adamın yüzü sapsarı kesilmişti.

Kraliçe onu görür görmez başarısızlığa uğradıklarını

Kraliçe öfkeden kudururcasına bağırdı:

- Ağzında ne geveleyip duruyorsun hayvan herif? Anlatsana ne oldu?

- Panter köpeği hakladıktan sonra, tam kızı parçalayacağı sırada kalbine bir bıçak saplanmış..

- Kim saplamış bunu?

- Bilemiyorum... Angela, Voyvoda'ya "Ben sapladım." demiş ama bıçağın sabahki yabancının bıçağı olduğuna bakılırsa..

Yüzünü şaşkın bir ifade kaplayan kraliçe haykırdı:

- Yabancı mı? ...Kim o yabancı?

- Ben görmedim ama sarayda hep ondan bahsediliyor. Mükemmel bıçak kullanıyormuş.. Bana kalırsa Angela'yı o kurtardı.

Kara Murat balkonda hayretten donmuş gibiydi:

- Vay canına... diye mırıldandı. Demek Angela'yı bu kadın öldürtmek istedi... Karşısındaki adamın saygılı duruşuna bakılırsa önemli biri olmalı.. Sakın Kraliçe olmasın...

Salonda Makovey susmuştu.

Kraliçe'nin yüzü sapsarıydı... Titriyordu... Öfkesini bastırmak için bütün gücünü kullanıyor, küfretmemek için dudaklarını ısırıyordu. Birden, buz gibi dondurucu bir sesle konuştu:

- Angela'nın mutlaka yok olması lâzım. Anlıyor musun Makovey, onun ölmesini istiyorum..

- Ölecekti ama kurtarıldı..

- Onu kurtaranın da ölmesini istiyorum. Ondan da öcümü alacağım. Eski itibarıma kavuşmak için gerekirse kocamı bile öldüreceğim. Bana o yabancıyı bulun. Ona öyle

bir ders vereceğim ki, dünyaya geldiğine pişman olacak..

- Fakat nasıl bulacağız Majeste?

- Arayın, sorun, ne yaparsanız yapın, onu bulun.

Salonda birden keskin bir ses çınladı:

- Aramanıza lüzum yok, buradayım..

Kraliçe irkildi, rengi bir anda bembeyaz kesildi. Makovey ise buz gibi donup kaldı.

Balkon kapısında, dudaklarında garip bir gülümseme ile hafifçe eğilen bir genç adam vardı.

Bakışları alaylı bir ifade taşıyordu.

Kraliçe vahşi bir sesle:

- Sen kimsin? Burada ne arıyorsun? diye sordu.

Kara Murat'ın sesi son derece sakindi:

- Sizi arıyorum Majeste...

Genç kadın öfkeden deli gibi bağırdı:

- Köpek herif! Seni kim çağırdı? Bir kraliçenin odasına çağrılmadan girilir mi?

Kara Murat cevap vermeden önce bir an genç kadının gözlerinin içine baktı. Yüzünü kaplayan gülümseme korkunç bir alay şeklini almıştı:

- Çağrıldım sandım! Az önce beden bahsediyordunuz!

Delikanlının kendine güvenen bu hali, korkusuz bakışları, Kraliçe'nin bir dereceye kadar kendisine gelmesine yardım etti.

Karşısındaki gencin, alelâde biri olmadığı belliydi.

Dikkatle baktı, "Hem de yakışıklı!" diye düşündü.

Fakat izinsiz odasına girerek kendisine yaptığı saygısızlığı hatırlayınca birden gözünde şimşekler çaktı, bir yılan görmüş gibi yüzünü buruşturarak Makovey'e emretti:

- Şimdi görürsün kimin hokkabaz olduğunu?

Makovey burnundan soluyarak atılırken Kara Murat ok gibi fırladı, önündeki sandalyeyi bir tekmede onun önüne devirdi, hızını alamayan adam buna takıldı, olduğu yerde bir kere sallandı, sonra yere yuvarlanarak ayakları havaya dikildi.

Kraliçe, hiç de istemediği halde bu manzaranın komikliği karşısında güldü.

Hanımının önünde küçük düşmek Makovey'i çılgına çevirdi. Homurdanarak doğrulurken, belindeki enli kılıcını

- Şu pis sahtekârı kulağından tutup dışarı at!

Makovey, iri yarı, güçlü bir adamdı. Kraliçenin hoşuna gidecek bir iş yapmaktan duyacağı memnunluğu göstermek istercesine sırıttı:

- Onu şimdi bir kedi yavrusu gibi ensesinden tutup pencereden dışarı atacağım, Majeste!

Kara Murat'ın dudaklarını süsleyen alaylı gülümsemesi bir kahkaha şeklini aldı:

- Bunu sen mi yapacaksın hokkabaz?

Bu söz Makovey'i çılgına çevirdi:

sıyırarak homurdandı:

- Bunu sen istedin delikanlı, seni şimdi dilim dilim doğrayacağım!..

Kara Murat da alışkanlıkla kılıcına davranmak istedi, fakat beline attığı eli boşa gitti. O zaman silahsız olduğunu hatırladı. Odasından çıktığında yanında yalnız bıçağı vardı. Onu da panterin üzerinde bırakmıştı. Yüzünde bir endişe bulutu dolaştı.

Makovey sevinçle bağırarak atıldı, kılıcı havada ışıklı bir daire çizdi... Ölüm Kara Murat'ın karşısındaydı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 NİSAN 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 13 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Kara Murat görülmemiş bir çeviklikle kendini yana fırlatarak bu öldürücü darbeden kurtuldu.

Salonda siper alacağı bir masa bile yoktu.

Makovey'in kılıcı tekrar havada ıslık çaldı. Kara Murat yine çekirge gibi sıçradı.. Bu defa hızını alamayıp, duvara kadar gitti.

Birden yüzünü bir umut dalgası kapladı, gözleri sevinçle ışıldadı.. Duvarda çaprazlama asılmış bir çift kılıç vardı. Zamanla ölçülemeyecek kadar hızla bu kılıçlardan birini çekip aldı.

Artık yüzü gülüyordu.

Makovey Romanya'nın en iyi kılıç kullanan silahşorlerinden biriydi.. Kara Murat'ın eline bir kılıç geçirmesine aldırmadı bile.. Şimşek gibi bir hücum daha yaptı.

İki kılıç havada çarpıştı.

Yabancının görülmemiş bir ustalıkla Makovey'e karşı koyuşu Kraliçe'yi şaşırttı.

Kılıç şakırtıları arasında birkaç saniye geçti.

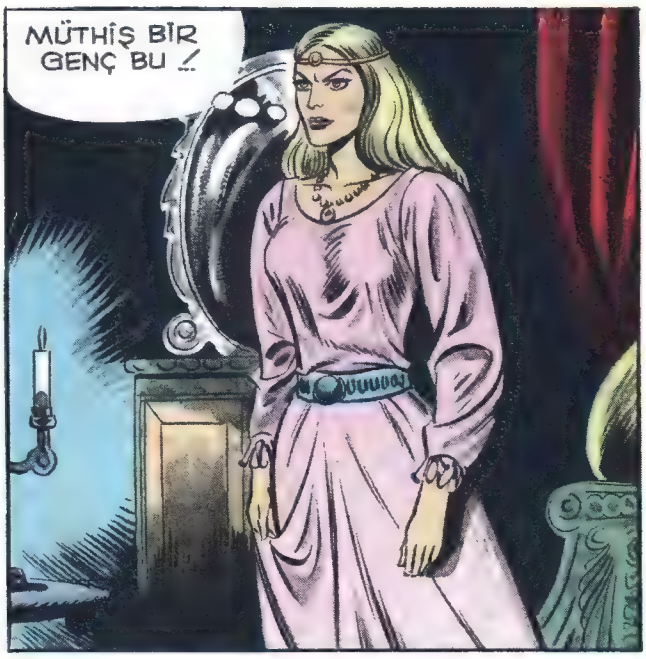

Kara Murat'ın şen sesi, tekrar salonu çınlattı. Bu alaysız, neşeli, çın çın öten bir kahkaha idi:

-Sayın komutan, iyi bir dövüşçü sayılmazsın. Daha bir hayli eksiğin var.. Bugünkü dersim pek basit olacaktır. Şimdi kılıcının havada nasıl uçtuğunu görecek, hayran kalacaksın.. Dikkat.. Hooop...

Makovey'in elindeki kılıç, gizli bir kuvvet tarafından çekilip alınıyormuş gibi fırladı, ıslığa benzer bir ses çıkararak havaya uçtu.. Neye uğradığını şaşıran adam:

-Kılıcım, kılıcım, diye bağırmaya başladı. Sonra koşup kılıcını saplandığı yerden çıkarmaya uğraşırken, Kraliçe büyük bir hayret içinde Kara Murat'a baktı.

"-Müthiş bir genç bu" diye düşündü. Ustelik beni mahvedecek bir sırrı da öğrenmiş bulunuyor. Şu halde o yok olmalı.. Ama nasıl? Makovey onun karşısında bir çocuk kadar güçsüz kaldı. Ne olursa olsun bu adam buradan sağ çıkmamalı..."

Bir an, öbür salonda bekleyen askerlerini çağırıp yabancıyı öldürtmeyi düşündü. Ama doğacak gürültüden bütün saray ayağa kalkardı..

Şu halde onu sessizce öldürmeliydi. Ama nasıl ?

Kraliçe, kılıcını saplandığı yerden çıkarıp tekrar Kara Murat'a saldırmaya hazırlanan Makovey'e döndü, soğuk bir sesle:

-Dışarı çık Makovey, bizi yalnız bırak! diye emretti...

Komutan şaşırdı:

-Fakat.. Nasıl olur Majeste? Bu canavarla mı?

Kraliçe azarlayan bir sesle:

-Sana ne diyorsam onu yap! diye tekrarladı.

Makovey geri geri çekildi, korku ile mırıldandı:

-Emredersiniz Majeste!...

Sonra sessizce kapıyı açıp, dışarı çıktı.

Kraliçe ile Kara Murat, yalnız kalmıştı.. Genç kadın, delikanlıyı hayran bir kıskançlıkla süzdü:

-Sizi önce bir şeye benzetememiştim... Ama görüyorum ki, çok cesur, çok kuvvetli bir silahşorsünüz...

Kara Murat acı acı güldü:

-Şu aptal adamı yendiğim için mi ? Hadi canım sizde.

O kadar büyütmeye değmez bu...

Kraliçe sordu:

-Burada ne arıyorsunuz?

-Dedim ya, dolaşıyordum, benden söz edildiğini duyunca dayanamayıp içeri girdim...

-Konuştuklarımızı duydun demek ?

-Evet, kelimesi kelimesine...

-Öğrendiğin bu sırrın, beni mahvedebileceğini de biliyorsun şu halde ?

Kara Murat göğsünü gururla şişirdi:

-Biliyorum, fakat ben casus değilim.. Bu sırrın yalnız bende kalacağına emin olabilirsiniz...

-İnanayım mı ?

-İnanmak zorundasınız ! Başka çareniz var mı ?

Kraliçe hırsından sapsarı oldu, ama belli etmemeye çalıştı. İçinden "Gerçi dürüst birine benziyor ama, yine de güven olmaz. O, bu odadan sağ çıkarsa yandım demektir.. Ne yapıp yapıp, öldürmeliyim" diye düşünüyordu...

Birden sözü değiştirdi:

-Kızı tanıyor musun ?

-Hangi kızı ?

Bir saat kadar önce pantere karşı koruduğun kızı...

Kara Murat, hiç sevmediği halde yalan söylemek zorunda kaldığını hissetti.. Angela'yı daha önceden tanıdığını nasıl söyleyebilirdi ?

-Hayır, ilk defa bugün gördüm, dedi.

-Demek aranızda bir şey, bağlılık filan yok...

-Hayır...

Kara Murat cevap verirken titrediğini hissetti. Bu cevap ağzından acı bir feryat halinde çıkmıştı.

Kraliçe yavaş yavaş Murat'a yaklaştı. Yürüyüşünde çapkın bir eda vardı. Gözleri birden ihtirasla yanmaya, dudakları öpülmek arzusu ile kayrulmaya başlamıştı.. Bir yandan da "Bir silahşorun en zayıf hali, sevişti̇ği andır.. Onu sevişirken öldüreceğim" diye düşünüyordu...

Kraliçe'nin usul usul kendisine yaklaştığını görünce Kara Murat heyecanlandı. Kraliçe:

-Sen çok çekici bir erkeksin, diye fısıldadı.

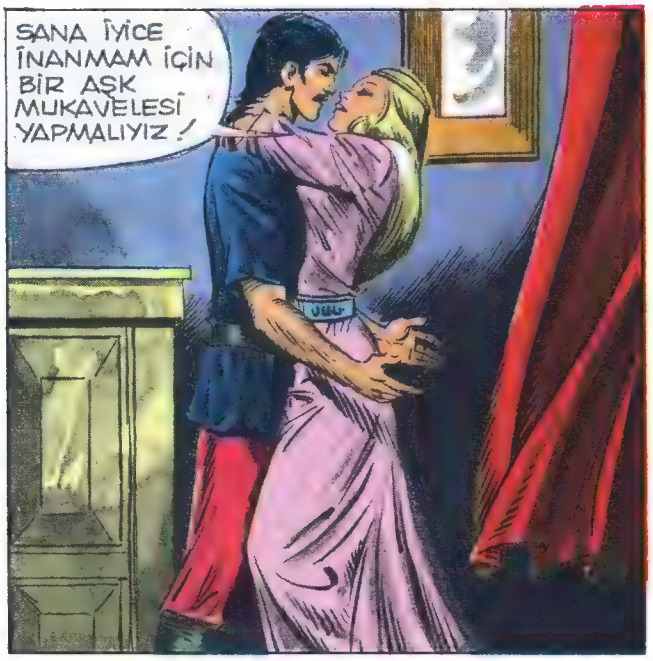

Kara Murat güzel kadını bakışlarıyle öptü âdeta..

-Beni olmayacak bir rüyaya inandırıyorsunuz, dedi.

Kraliçe kollarını delikanlının boynuna doladı, yanan, alev gibi kavuran dudaklarıyle onun dudaklarını buldu. Bir taraftan büyük bir ihtirasla öpüyor, bir taraftan da:

-Beni sev yabancı: diye fısıldıyordu..:

Kara Murat içinde bir huzursuzluk duydu"Öğrendiğim sırrı Voyvoda'ya söylememem için bana kendisini teslim ediyor" diye düşündü.

İyi ama o, bir kadının böyle durumundan yararlanacak erkek miydi ? Kendisi ne şantajcıydı ne de şehvet hırsızıydı.. Çalınmış aşka tenezzül etmezdi..

Bu düşünceyle kendisini kurtamaya çalıştı.

Fakat yumuşak kolların kıskacından bir türlü sıyrılamıyor, kadının dişi kokusu başını döndürüyordu.

Kraliçe, insanın damarlarını tutuşturan bir sesle fısıldadı:

-Sana iyice inanmam için bir aşk mukavelesi yapmalıyız yabancı...

Sonra bu sözünü öpücüklerle mühürledi...

Kara Murat çekingen davrandıkça Kraliçe coşuyor, onu sıkıyor, dudaklarıyle delikanlının dudaklarını ararken kıvrılıyor, geriliyor, vücudunun bütün hatlarıyle genç adamı sarhoş etmeye çalışıyordu.

Bir an geldi ki, Kara Murat kadının ateşli öpüşleriyle kendini kaybedip, dünyayı unuttu. Genç bir erkekti... Yaşı, zevk ve şehvet yaşıydı.

Hangi erkek, kucağında kıvır kıvır kıvranan ateşli bir kadının oyunlarına sonuna kadar dayanabilirdi ?

Kara Murat da kendini daha fazla tutamadı. Çelik gibi kollarını Kraliçe'nin ince beline doladı, ihtirasla kendisine çekti.

Kraliçe'yi kucaklayıp, tüy gibi kaldırarak yatağa gö - türdü, üzerindekileri bir bir soydu, her soyduğu yeri ateşli dudaklarıyla ayrı ayrı öptü.

Genç kadın ihtirasla inledi:

-Mükemmel bir erkek bu, diye hayranlıkla düşündü...

Sonra düşünceleri karardı, kafasını ölümün gölgesi kapladı:

-Ne yazık ki, bu sevişmenin sonunda onu yok edeceğim. Tıpkı erkeğini öldüren dişi örümcek gibi...

Kara Murat, artık bu çilek dudakların kokusuyla, bu yumuşak kolların, bu sıcak göğsün ateşiyle coşuyor, rüya âleminde yaşadığını sanıyordu...

Birden, bu rüya âleminin içinden biri yükseldi geldi, geldi karşısında durdu : Angela...

İkisinden birini tercih etmesi gerekse şu anda ne ya - pardı acaba ? Bir türlü karar veremiyordu.

İkisinden biri mi ?

Neden ikisi birden olmasın ?

Voyvoda'nın hem karısını, hem sevgilisini elde etmek Kara Murat'a sonsuz bir haz verdi... Bu da intikamına da- hil miydi acaba ?

Angela ile Kraliçe Luçya arasında bir tercih yapıp yapamayacağını düşündü. İlki her şeye rağmen saf ve te - mizdi... İkincisi ise, ihtiras, kin, öfke gibi hislerin etkisi altında bocalayan vahşi bir pars gibi yırtıcı ve tehlikeli bir kadın...

Kara Murat "Bunları sonra düşünürüm" diyerek bütün ateşiyle Kraliçe'nin çıplak bedenine sarıldı.

Luçya bu dakikada emreden bir kraliçe değildi... O şimdi sadece bir kadındı... Titreyen sesiyle sevgi fısıldayan, yalvaran bir kadın...

İki kızgın vücut şehvetin koynunda eridi.

Aradan yarım saat mi, yoksa bir saat mi geçti, Kraliçe farkında değildi.. Tatlı bir rüyadan uyanır gibi kendisine geldi, zevkle gerindi.. Çıplaktı... O gerinirken, göğüsleri usul usul titredi.

Birden Kraliçe'nin aklına, seviştiği yabancıyı öldüreceği geldi.. Kalbi parçalanacak gibi çarptı.

Hayatının en tatlı dakikalarını geçirdiği bu genci nasıl öldürecekti ? Kıyabilecek miydi ?

"Öldürmek zorundayım" diye düşündü. "Başka çarem var mı ?"

Uzandı, yastığının altındaki altın kakmalı küçük hançeri aldı, kabzasını avucunun içinde sıktı.

Yüzü mosmor olmuştu...

Yorganı kaldırıp, son bir kez uyuyan Kara Murat'ın güzel yüzüne bakmak istedi... Sonra vazgeçti.. Dayanamayacaktı...

Bıçaklı kolu, şimşek gibi kalkıp yorganın üstüne indi:

-Al sana ! Al sana !

Hançeri, yorganın kabarıklığına bir kaç defa sapladıktan sonra, kendine geldi. Dudaklarında vahşi bir gülümseme yayıldı:

-Öldürdüm onu, öldürdüm onu !

Yorganın altında bir inleme oldu. İçler acısı bir yalvarış gibi çıkan bu inilti Kraliçe'yi titretti...

Boğuk bir hıçkırık, genç kadının boğazında düğümlendi. Hayatta bir daha rastlayamayacağı, bir daha aynı zevki alamayacağı erkeği öldürmüştü.

Yorganın altındaki çırpınış gitgide zayıfladı, bir can çekişme halini aldı ve yavaş yavaş son hayat belirtisi de kayboldu..Kraliçe'nin hançerinin ucundan kan damlıyordu.

Genç kadın, düşmanının öldüğüne emin olmak için yorganı kaldırdı, baktı...

Bakar bakmaz korkunç bir çığlık attı...

Yorganın altında cansız yatan Makovey idi...

Dehşet içinde kalan Kraliçe Luçya, kuzu sandığı deli - kanlının gerçekte kurnaz bir kurt olduğunu o zaman anladı.

Büzülen ağzından acı feryatlar, lânetler halinde fış - kırdı.

Çocuk gibi aldatılmanın acısına, en sadık adamını öl - dürmüş olmasının ıstırabı karıştı !

-Alçak adam. Senden öcümü alacağım !..

Öfkesi dayanılmaz bir sinir krizi halini aldı, düştü bayıldı.

Bu arada Kara Murat odasına dönerken için için gülüyor:

"Kapıda Makovey'e rastlamam ne iyi oldu"diye düşü - nüyordu "Adamı bayıltıp Kraliçe'nin yatağına koymakla , ikisine de iyi bir sürpriz hazırladım.. Kraliçe onu yata - ğında görünce kimbilir ne kadar öfkelenecek ?"

Kadının şaşkın ve kızgın hali gözlerinin önüne gelince

tekrar gülümsedi. O sırada Makovey, Kraliçe'nin bıçak darbeleri altında çoktan ölmüştü.

Kraliçe Luçya bir saat sonra, muhafız kıtasına yeni komutan tayin ettiği subaya şunları söylüyordu:

-Buraya gelen yabancı genci biliyorsun. Şimdilik kaçtı.. Ama onu mutlaka yok etmeliyiz. Bulup öldürmeliyiz, anlıyor musun ?

Subay sakin bir sesle cevap verdi:

-Ölecektir Majeste ! Çünkü onun yarın sabah Cellat Popescu ile dövüşeceğini öğrendim. Bugüne kadar Popes-

cu'nun elinden kimsenin sağ kurtulduğu görülmemiştir.

Kraliçe'nin yüzünü vahşi bir gülüş kapladı:

-Mükemmel... Ama biz, yine de işi şansa bırakma - malıyız. Şimdi derhal silahçıya git, uyandır, bu bir kese altını ver, ne yapıp yapsın, yarınki dövüşte yabancının eline birkaç darbede kırılacak cürük bir kılıç geçmesini sağlasın...

-Emriniz yapılacaktır ! Emin olunuz, artık yabancıyı, şeytan bile kurtaramaz, Majeste!

Ertesi gün bütün Bükreş halkı saray meydanında toplanmıştı. Herkeste büyük bir merak, büyük bir heyecan vardı.

Çünkü bugün Voyvoda'nın celladı Popescu, bir yabancı ile dövüşecekti.., Daha doğrusu bir yabancıyı öldürecekti. Popescu'nun adam öldürmesi de gerçekten görülecek bir şeydi.

Bükreşliler, Voyvoda'dan da, Popescu'dan da ne kadar nefret etseler bu seyirden vaz geçemezlerdi. Bazıları :

-Yabancı dayanıklı çıksa da, eğlence çabuk bitmese, diyordu.

Bazıları ise gevrek gevrek gülerek:

-İster misin yabancı genç, Popescu'yu devirsin? diyor, fakat yanındakiler içlerini çekerek cevap veriyordu :

-Hadi ulan, nerede o günler? Popescu yabancıyı limon gibi sıkar!..

Alanda atlılar dolaşıyor, halkı zaptetmeye, meydanı daraltmalarını önlemeye çalışıyordu.

Kara Murat, dövüşe hazırlandığı odanın penceresinden dışarı baktı.

-Vay, vay, vay... Bu ne kalabalık? dedi.

Yanında duran Mihali acı acı güldü:

-Bükreş halkına eğlence çıktı...

Kara Murat, arkadaşının omzuna dostça vurdu:

-Aldırma Mihail, akacak kan damarda durmaz. Allah izin verirse, Popescu'yu da tepeleriz. Yok eğer yolumuz buraya kadar ise buna zaten kimse engel olamaz...

Mihail'in kılığı değişmişti.. Tıpkı bir Romen asılzadesi gibi giyinmiş, saçlarını ve bıyıklarını düzelttirmişti. Kara Murat büyük bir merakla:

-Sahi, dedi. Voyvoda'ya neler anlattın da benim, Türklerin elinden kurtardığın bir köle olduğuma o tilkiyi inandırabildin?

-Handa masanın üzerinde unuttuğun bir kese altınla önce kendime güzel elbiseler aldım, eski çizmelerimi yenileyip, gerçek bir Romen boyarı gibi giyindikten sonra sarayın yolunu tuttum. Anlaştığımız gibi bir hikâye anlattım. Galiba inandı....

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 MAYIS 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 14 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür, Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

-Seni büyük para vererek cezaevinden kurtardığımı, yenilmez bir silahşör olduğunu ve kendisine köle olarak vereceğimi söyledim. Memnun oldu. "Senin şu yenilmez silâhşörünü bir görelim bakalım. "dedi.

Kara Murat boğuk bir sesle mırıldandı:

- Görecek... Daha fazlasını da görecek.

Mihail gülümseyerek konuşmasına devam etti:

- Bana da yıllar önce elimden aldığı boyarlığı geri verdi.

nımı zor kurtardım.

- Ve şimdi sana boyarlığını geri verdi, öyle mi?

- Neye yarar? Karım açlıktan, çocuklarım hastalıktan öldükten sonra neye yarar?

Mihail'in gözünde şimdi şimşekler çakıyordu. Yumruklarını sıkarak ulur gibi bağırdı:

-O alçağı öldüreceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyorum!

- Sus! Bağırma! Bir duyan olursa öcümüzü alamadan sivri bir kazığın tepesini boylarız.

Bu sırada dışarıda ayak sesleri işitildi, aralanan kapı-

- Boyarlığı mı? Demek sen eskiden beydin öyle mi?

Mihail'in sevimli yüzü sıkıntı ile gerildi:

- Evet bir beydim.... Malikânem, arazilerim, yanımda çalıştırdığım kölelerim vardı.

Gözleri dolu dolu olmuştu.. Yüzünde derin bir ıstırabın belirtileri vardı:

- Bulunduğum bölgedeki halkın doğru bir listesini kendisine vermeyip, onları vergi ödemekten kurtardığım için bütün malımı, mülkümü elimden, aldı, tarlalarımı yaktı, ca-

dan bir subay başını uzatarak:

- Vakit geldi! dedi.

Gözlerinde, bir idam mahkûmuna sesleniyormuş gibi acıyan bir ifade vardı.

Kara Murat, sakin bir sesle:

- Gidelim! dedi.

★ ★ ★

Güneş hayli yükselmişti. Halk heyecanla bekliyordu. Alanın çevresinde adım atacak yer kalmamıştı.

Kalabalıktan korkunç bir uğultu yükseliyor, herkes bir

tahminde bulunuyordu. Ama Kara Murat'a şans tanıyan tek kişi yoktu.

Birden bu kalabalık arasından bir ses yükseldi:

- Ben yabancıyı tutuyorum. Var mı bahse giren?

Kalabalık birden çalkalandı:

- Kim bu enayi?
- Buranın yabancısı galiba. ?
- Para mı dağıtmak istiyor?
- Hadi gelin, bahse girelim de, alalım şu avanağın ce-

ketini, donunu...

Eller, ceplere uzandı, paralar ortaya çıkarıldı.

Adam gayet sakin, elindeki kâğıda, bahse girenleri kaydetmeye başladı. Bir yandan da bağırıyordu:

- Haydi, başka yok mu? Acele edelim biraz!

Herkesin, yolunacak kaz gözü ile baktığı bu adam Mihail'di.

★ ★ ★

Angela, kendileri için hazırlanan özel locada Voyvoda'

nın soluna oturmuştu.

Titriyordu. Rengi sararmıştı. Bu kavgayı seyretmeye, zayıf sinirlerinin dayanamayacağını seziyordu.. Ama gidemiyordu da bir türlü.

Güzel gözleri kederle doluydu.

Cellât Popescu alana çıkmıştı. Terli gövdesi ve çıplak başı güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu.

Angela: "Mücadelenin çok zorlu olacağı muhakkak" diye düşünüyordu.

Bu iki inatçı ve azimli adamdan birinin ötekine baş

eğerek pes demesine imkân yoktu. Bunun için kavga mutlaka kanla bitecekti.

Pes eden olsa bile Voyvoda onu muhakkak kazığa vurdururdu. Geriye bir ihtimal kalıyordu: Ölünceye kadar vuruşmak... Kim ölecek? Kim kalacak?

Angela, bütün kalbiyle, kanıyle, ruhuyla, benliğiyle yabancı için dua ediyordu.

Kara Murat alana çıktığı vakit, halkın gürültüsü bir an kesildi. Sonra cırtlak bir ses yükseldi:

- Bu tüysüz oğlan mı Popescu ile dövüşecek?

– Ne sandın ? Bu tüysüz dediğin genç dün Popescu ' yu handa tokatlamış !

– İnanmam vallahi.

– Görenler var !

– Olur şey değil ! Eğer gerçekten öyleyse, Popescu o hınçla delikanlıyı mendil gibi ikiye katlayıp bir kenara atar !

Kara Murat Popescu'nun karşısına gelince durdu. Gözlerinden ateş saçarak, gurur dolu bir sesle:

– Kaldığımız yerden devam edeceğiz, dedi.

– Kılıçla.. Aslında seni kafana yumruk vura vura gebertmek isterdim ama, kaçıyorsun, yumruk vuramıyorum. Fakat kılıcımdan kaçamayacaksın!

Kara Murat umursamaz bir ifadeyle:

– Nasıl istersen ! dedi.

Popescu işaret edince, sarayın silahçısı, yanında yamağı ile beraber koştu. Kılıçları, ustasının iki adım ardından taşıyan yamak ufak tefek, zayıf yüzlü, bol saçlı, çelimsiz bir delikanlıydı. Seyirciler:

– Kılıçların boyu, yamaktan daha büyük, diye güldüler.

Cellât Popescu vahşi bir şekilde homurdandı:

– Şu Allah'ın büyüklüğüne bak ! Bir gün bile geçmeden, döndürüp dolaştırıp seni yine karşıma çıkardı. Bu defa elimden kurtulamayacaksın.

Adamın dudaklarında, karşısındakini küçük gören bir gülümseme belirmişti.

Kara Murat soğuk bir sesle sordu:

– Ne ile dövüşeceğiz ?

Popescu sırıttı:

Yamak, Kara Murat'ın önüne gelince, kılıçlardan birini ona uzattı. Aynı anda ustası, anlaşılmaz bir telâşla cıyak cıyak bağırdı:

– Teres oğlu teres ! Yanlış kılıç veriyorsun...

Yamak, bu garip kızgınlığa hayret ederken, silahçının kendisine vurmak için sinirli bir hareketle kolunu kaldırdığını gördü, sapsarı kesildi:

– Yapma usta.. Vurma ne olur !

Binlerce kişinin önünde dayak yemek ona çok ağır gelecekti. Ufacık boyuna, çelimsiz görünüşüne rağmen, ince

ruhlu, onurlu bir gençti.

" O bana vurursa, ben de elimdeki kılıcı onun kafasına indiririm"diye düşündü. Verdiği bu kararla,gözlerinde şimşekler çaktı.

Birden umulmadık bir şey oldu. Silahçının kalkan eli inmedi, inemedi.

Çelik gibi bir pençe adamın bileğini kavramış, Kara Murat'ın kızgın sesi kulağının dibinde patlamıştı:

- Bu parmak kadar çocuktan ne istiyorsun pis herif? Eğer onun kılına dokunursan, Popescu'dan önce seni bo-

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra görevini hatırladı. Kılıçlardan birini Kara Murat'ın eline sıkıştırıp, ötekini Popescu'ya verdi.

Bu sırada silahcının yamağı, bakışlarında minnet dolu bir ifadeyle Kara Murat'a yaklaştı:

- Sağolun beyzadem! diye fısıldadı. Beni binlerce kişinin önünde rezil olmaktan kurtardınız...

Kara Murat tatlı tatlı güldü:

- Bir şey değil küçük ! Teşekküre bile değmez. Adın ne senin?

ğazlarım !

Silahçı, bir mengene gibi bileğini sıkan parmakların korkunç kıskacı altında inledi:

- Peki, peki, dedi.. Kızmayın! Bağışladım onu!.. Of.. Of... Bileğim kırılacak, acıyın bana !

Halk, görmeye alışmadığı bu soylu hareket için Kara Murat'ı alkışlarken delikanlı kıvranan silahçıyı bıraktı. Adam bileğini oğuşturarak:

" Öf be !.. Amma da kuvvetliymiş ! Kraliçe ondan çekinmekte haklı..."diye düşündü.

- Garip !

- Garip mi? Çok garip bir isim.

- Belki öyle ama, aslını ararsanız, gerçekten garip bir kişiyim. Sizin için dua edeceğim. İnşallah Tanrı bu garip kulunun duasını kabul eder..

- Sağol Garip !... İnşallah !

Yamak uzaklaşırken, Kara Murat elindeki kılıcı şöyle bir tarttı, yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturarak:

- Şu Eflaklılar, kılıç yapmayı bile bilmiyorlar! Bir acayiplik var bu kılıçta ! " diye düşündü.

Silahçıya seslenip, tam başka bir kılıç istemek üzereyken Voyvoda dövüşe başlama işaretini verdi.

Popescu'nun gök gürültüsünü andıran sesi duyuldu:

-Kolla kendini delikanlı !

Cellat o kadar hızlı davranmıştı ki, Kara Murat iki adım geriye sıçrayıp, kılıcını ancak kaldırabilmişti.

İki kılıç havada bütün şiddetiyle çarpıştı.

Bir an birbirlerine kinle baktılar.

Sonra Popescu'nun saldırıları arka arkaya devam etti.. Büyük bir öfkeyle atılıyor, sağdan, soldan, her yandan kılıç darbesi yağdırıyordu.

Kara Murat, çok usta hareketlerle bütün hücumları etkisiz bırakıyor, ince vücudu yay gibi eğiliyor, bükülüyor, uzanıp geri çekiliyor, görülmemiş bir kıvraklıkla, başabaş, dişediş çarpışıyordu.

Halk bu korkunç mücadeleyi soluk almadan seyrediyor, her geçen dakika, şaşkınlık artıyordu:

-Yabancı iyi dayanıyor...

-Yaman bir gençmiş...

-Bak, bak, nasıl da hücuma geçti?

-Tuh be'. Az daha kılıcını Popescu'nun göğsüne saplayacaktı...

-Popescu kayaya çarptı galiba?

-Vallahi, ilk defa bizim cellâta bir adamın bu kadar dayandığını görüyorum...

-Fakat Popescu, sonunda ne yapıp yapar, kazanır...

Alanda, kılıç şakırtıları arasında on dakika geçti...

İki savaşçının da burnu bile kanamamıştı..

Yalnız, iyi kılıç kullanmayı bilenler, Kara Murat'ın usta manevralarının amacını sezmişlerdi.

Nitekim Voyvoda, Angela'ya:

-Şu Arnavut genci yaman herif... Türklerden ders aldığı belli... Tilki gibi kurnaz dövüşüyor, diyor ve ekliyordu:

-Deli Cafer, Popescu'yu yormayı, yorduktan sonra da yenmeyi düşünüyor.

Gerçekten Popescu'nun gittikçe kuvvetten düştüğü, yorulmaya başladığı görülüyordu.

Saldırılarında eski şiddet kalmamıştı.

Hatta kılıç tutan kolu, titremeye bile başlamıştı...

Bugüne dek hiç kimse ona birkaç dakikadan fazla dayanamadığı için, bedeni böyle uzun dövüşlere göre idmanlı değildi.

Anlayanlar, savaşı Popescu'nun yavaş yavaş kaybetmekte olduğunu görüyorlardı.

Alanı büyük bir şaşkınlık dalgası kaplamıştı.

Halkın soluğu kesilmiş, herkes susmuştu.

Sarayın pencerelerinden birinden, yüzü mosmor kesilerek dövüşü seyretmekte olan Kraliçe Luçya, öfkeden kudurarak yanındaki subaya bağırdı:

-Dövüşü artık durdursanız Majeste, dedi. Yabancı genç iyi bir savaşçı olduğunu ispat etti.

Voyvoda vahşi vahşi güldü:

-Böyle eşine az rastlanır bir çarpışma yarıda kesilir mi? Sen aklını mı oynattın Angela?

Aynı anda Kara Murat'ın birbirini takip eden, fakat, birbirinden daha şiddetli olan birkaç müthiş hücumu görüldü..

Cellat Popescu bunları güçlükle savabildi.

Delikanlının pek yaman bir savaşçı olduğunu artık iyice anlamıştı... Şaşkındı, perişandı, öfkeden deli gibiydi...

-Ne oldu? Hani sakat kılıcı vereceklerdi ona?.. Dövüş bitmek üzere, kılıç hâlâ kırılmadı.. Eğer kılıç kırılmazsa, ben senin kafanı kıracağım.

Subay inledi:

-Emin olunuz yabancının elindeki sakat kılıçtır!

-Kırılmadıktan sonra, sakat olmuş ya da olmamış ne fark eder?

Aynı anda, Voyvoda'nın yanında dövüşü seyreden Angela, ümitle titremekteydi. Kalbinin çarpıntısını bastırmaya çalışarak:

Kara Murat bir hücum daha yaparken:

-Ne oldu cellat? Soluğun kesildi? dedi.

Popescu'nun alnında soğuk terler birikmişti:

-Sen dövüşmene bak köpek herif, diye bağırdı. Daha dün araya karıları koyup seni öldürmemem için yalvarırken, bugün bakıyorum kahraman kesildin?

Kara Murat duyduğu bu sözler karşısında önce şaşırdı, sonra birden her şeyi anladı:

-Söyle bakayım alçak herif? O kızcağızı sen mi dövmüştün öyle?

-Ne sandın ya? Beni, karıları görünce gevşeyen çürük adamlardan mı sandın?

Lola'nın bazın hali gözlerinin önüne gelince Kara Murat'ın içi sızladı..Demek kızcağız kendisini kurtarmak isterken bu canavarın pençesine düşmüştü...

Dişlerini sıktı, "Ah Angela...Neden beni böyle küçük düşürdün?" diye inledi.

Sonra korkunç bir öfke yüreğini kapladı, kılıcını olanca gücüyle Popescu'ya savurarak:

-İşte şimdi sonun geldi cellât...O kıza dokunduğun için seni affetmeyeceğim, diye kükredi...

Bir hücum, bir hücum daha yaptı...Popescu sendeler gibi oldu.Artık Kara Murat'ın son darbeyi indirmeye hazırlandığı görülüyordu...

Bir saniye duraklayıp nefes aldıktan sonra görülmemiş bir şiddetle tekrar saldırdı.

Fakat o ne?

Dövüşü soluksuz seyreden halk birden dehşetle ürperdi, gırtlaklarından canhıraş feryatlar fışkırdı:

-Aaaa!..

-Olur şey değil!...

-Kılıç...Kılıç kırıldı...

-Yazık yabancıya...Dövüşü kazanıyordu...

-Koca kılıç nasıl kırılır yahu? Bu işte bir iş var'...

-Popescu şimdi zavallıyı dilim dilim doğrar...

Halk sinirli sinirli homurdanırken Angela da yerinden fırladı. Hafif bir feryat koparark:

-Kılıç kırıldı, dövüşü durdurun Majeste, diye bağırdı.

Gözleri büyümüştü, sesi titriyordu:

Kazıklı Voyvoda, onun bu hareketini heyecanına verip, hain hain gülümsedi:

-Kılıç kırılsa da, gök yıkılsa da, yer yarılsa da bu dövüş yarıda kalmayacak...Ben bile meraklandım çünkü.. Bakalım sonu nasıl olacak?

DEVAMI HAFTAYA CARSAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 MAYIS 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 15 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

Voyvoda'nın burnuna yine kan kokuları geliyordu . Bu vahşi sahneden zevk duyuyordu.

Ortalığa ürpertici bir sessizlik çökmüştü.

Kara Murat hayretle, kırılan kılıcın elinde kalan sapına bakıyordu. Rengi hafif sararmış, dudaklarını acı bir gülümseme kaplamıştı.. Kendisine oynanan oyunu anlar gibiydi.

Popescu ise gözlerine inanamıyordu. Tam dövüşü kaybederken gizli güçler imdadına yetişmişti.

Dev adamın göğsünden sevinçli bir hırıltı çıktı kanlı gözlerini Kara Murat'a çevirerek:

- Şimdi hapı yuttun it oğlu it, diye haykırdı.

Delikanlının yüzünü hazin bir gülüş kapladı:

- O kadar sevinme ! Henüz kavga bitmiş değil...

Cellât Popescu vahşi bir kahkaha attı.

- Şuna bak. Sevsinler seni. Hâlâ pek yüksekten atıyorsun. Al bakalım bunu ne yapacaksın?

Birden hızla atılıp, havada döndürdüğü kılıcını Kara

Murat'a savurdu...

Seyirciler korku ile gözlerini kapadılar.

- Yabancının sonu geldi..

- Parçalayacak zavallıyı...

- Aaaa... Bak bundan da sıyrıldı...

Kara Murat, olağanüstü bir çeviklikle geriye sıçrayıp Popescu'nun ölüm darbesinden kurtulmuştu ama, kılıç göğsünde kanlı bir çizgi açmıştı.

Delikanlı adım adım geriledi. Popescu ilerledi.

Heyecan son haddini bulmuştu.

Popescu dövüşü kazandığını düşünerek zevkle ürperiyor, titriyordu.

Tekrar saldırdı, kılıcı havada vınladı.

Kara Murat yay gibi büküldü, enli kılıç saçlarını yalayarak geçti.. Delikanlının bakışları bir ara ıstırapla bulandı.

Durumu hiç de parlak değildi.

Ölümden korkmuyordu ama öcünü alamadan ölmek düşüncesi ona acı veriyordu.

Popescu kükreyerek bir hamle daha yaptı.

Kara Murat panter çevikliğiyle yana kaçtı.

Fakat uzun kılıcın sivri ucu bu defa omuzunda küçük bir delik açtı. Her tarafı kana bulanmıştı. Seyirciler:

- Artık delikanlıyı kimse kurtaramaz.. demeye başlamışlardı.

Popescu, son ve öldürücü hücuma hazırlanıyordu.

Gözlerinde vahşi bir galibin sevinci vardı.

Fakat birden, çok garip bir şey oldu.

Cellâtın yüzünü parlak bir ışık aydınlattı. Göz alıcı, kamaştırıcı, körletici bir ışıktı bu?

Bu keskin parlaklık karşısında cellât, gözlerini yummak zorunda kaldı.

Ne olmuştu?.. Bu ışık neyin nesiydi?

Kara Murat bunu düşünmedi bile.. Yarım saniyelik bir zaman ona yetmişti.

Gerilmiş yaydan fırlayan bir ok gibi Popescu'nun üzerine atıldı, suratına müthiş bir kafa darbesi vururken, aynı anda çelik gibi pençesiyle onun kılıçlı bileğini yakaladı.

Popescu'nun burnundan kan fışkırdı.

Birbirlerine kenetlenen iki gövde yere yuvarlandı. İkisi de olanca gücünü harcıyor, Popescu, kılıçlı kolunu kurtarmaya çabalarken, Kara Murat, onun bileğini elinden kaçırmamaya çalışıyordu.

Bir an geldi ki, Popescu, bükülen kolunun kırılacağını anladı, dehşet içinde kalarak kılıcı bıraktı.

Aynı anda Kara Murat'ın parmaklarının gevşediğini hissetti, bileğini çekip kurtararak ayağa fırladı. Kara Murat bir tekmede kılıcı beş altı metre öteye fırlattı.

Şimdi silahsızdılar.

İkisi de çıplak yumruklariyle dövüşe devam ettiler. Öfkeli birer boğa gibi kin dolu bir halde atılıyorlar, yumruklarını karşılıklı savuruyorlardı.

Birbirlerinin çevresinde canavarca dönen ikiz bir kin fırıldağı halindeydiler.

Dövüş kıyasıya devam etti.

Her tarafları kan içindeydi.

Halk bu vahşetten korkmuştu. Bu güne dek böylesine dehşetli bir kavga görmemişlerdi.

Gülen, sevinen, neşesinden kabına sığmayan tek kişi Voyvoda idi. Bu kanlı dövüş onu kuvvetli bir içki gibi sarhoş etmişti.

Kara Murat, birden aldatıcı bir sağ ve soldan sonra müthiş bir darbe yiyip, yanağının kemiğe kadar yarıldığını hissetti.

Açılan dehşet verici yara yüzünden, seyircilerin hayret nidaları çıkardıklarını duydu ve bir anda her tarafı kendi kanına bulandı.

Ama gık demedi.

Yalnız son derece ihtiyatla hareket eder oldu.

Çünkü çıplak yumruk değildi bunu yapan..

Aşağılık bir sınıftan olan Popescu gibi insanların pis hilelerini bildiği için aklı başına gelmişti.

Dikkat kesilip bekledi ve yalandan hücuma geçer gibi yapıp birden durdu, Popescu'nun elindeki madenin parıltısını gördü.

- Elinde muşta var ! diye mırıldandı.

Bu muştayı neresinden çıkardığını düşünmedi bile ... Şimdi daha dikkatli, daha öfkeliydi.

Tekrar birbirlerine girdiler.

Bu ölüm - kalım savaşıydı.

İkisinden biri meydandan sağ çıkmayacaktı.

Kan görme hırsları tatmin olan ve gördükleri manzaradan dehşete düşen kalabalık bile "Artık dövüşü bıraksınlar ! " diye mırıldanmaya başlamıştı.

Ama Voyvoda, sonsuz bir haz içinde hep "Devam" işareti veriyordu.

Oraya yığılıp ölecek hale gelmiş bulunan ve suratının kimliğini veren bütün hatları silinmiş olan Popescu bir ara sendeledi, durdu, nefes nefese kavgayı "Berabere " bırakmayı teklif etti.

Kara Murat ürperdi. O da sendeliyor, soluyordu. Ama yediği o muştalı yumruğu unutamıyordu.

Sendeleyerek Popescu'ya ilerledi ve konuşabilmek için bir ağız dolusu kan tükürdükten sonra:

- Sen kavgayı bıraksan da, ben asla bırakmam kalleş herif ! diye haykırdı.

Popescu cevap olarak muştalı yumruğunu bir daha savurdu. Kara Murat bu darbeyi eğilerek atlattı ve ileri atılıp vurmaya devam etti.

Derken Popescu hızla kuvvetten düşmeye başladı. Kara Murat saldırdı, fakat ayağı kayıp yere düştü.

Popescu bunu fırsat bilip, kaplan gibi atılarak onu bastırdı ve arka arkaya yumruklar yağdırdı.

Birbiri ardından hızla gelen darbelerin altında gözleri

kararan Kara Murat, içinde bulunduğu son derece perişan ve ümitsiz duruma rağmen direndi, dayandı ve üzerindeki iri gövdeyi yana devirerek ayağa kalktı.

Artık, ikisi de yumruklarını bilinçsiz bir inatla savuruyorlardı. Seyircilerden bazılarının:

- Bu kavga değil, cinayet, durdurmak lâzım! dediği duyuldu.

Ama artık kimse durduramazdı onları.

Popescu'nun enerjisi sonuna gelmek üzereydi.

Kara Murat, durup dinlenmeksizin, önündeki, yüz olmaktan çıkmış, saçma sapan küfürler mırıldanan, iğrenç, dehşet verici, kanlı cisme vurdu, vurdu.

Fakat gözlerinin önünde sallanıp duran Popescu'nun yüzü bir türlü gitmiyor, adam yıkılmıyordu.

Kara Murat, onun bu dayanıklığına şaştı kaldı. Son hayatiyet buharı da Popescu'yu bırakıp gidinceye dek gittikçe ağırlaşan, yavaşlayan darbelerle vurmaya devam etti.

Bir ara, önündeki ne idüğü belirsiz şeyin çökmeye, yere doğru inmeye başladığını fark etti.

Az sonra, titreyen ve sendeleyen bacaklarıyle bu çöken vücudun tepesine dikilmişti.

Bulanık gözlerle çevresine bakınırken, yerde duran kılıcın yanına kadar gelmiş olduğunu gördü.

Kılıcı aldı: " Şimdi sıra bende ! " diye homurdandı.

Popescu yarı baygın bir haldeydi.

Onun gözlerini açmasını bekledi.

Bu sırada, sarayın alana açılan pencerelerinden birinde ufak tefek, bol saçlı, sevimli bir delikanlı:

- Allah Garip kulunun duasını kabul etti ! diye mırıldanıyordu. Elinde kocaman bir ayna vardı ve güneş bütün şiddetiyle pencereye vuruyordu.

Ufak tefek genç, elindeki aynayı bir kenara bırakarak alana bakmaya devam etti. Bu, silahçının yamağı idi.. Yüzünde, bir vicdan borcunu ödemiş insanların rahatlığı vardı.. Kavganın en kritik anında, büyük aynayı güneşe tutarak ışığı Popescu'nun yüzüne yansıtıp onun gözlerini kamaştırdığı için memnundu.

Gördükleri eşine az rastlanır kavga karşısında büyülenen halk bağırıyordu:

- Öldür onu yabancı !

- O seni yenseydi, hiç acımazdı !

Popescu birkaç saniye sonra gözlerini açtığı zaman tepesine dikilen Kara Murat'ın gölgesini ve elinde parlayan kılıcı gördü, her şeyin bittiğini anladı.

Bu küçümsediği delikanlı, kendisini devirmişti.. Boğuk bir hıçkırık boğazında takıldı kaldı.

Kara Murat kılıcı, Popescu'nun gırtlağına dayadı, hafifçe bastırdı.. Sivri çelik, deriyi delip yarım santim ete gömüldü. Popescu:

- Öldürme beni delikanlı ! Bağışla ! Kölen olayım! diye yalvardı.

Kara Murat, inleyen, hıçkıran, merhamet dilenen bu insan artığına iğrenerek baktı:

- Tuuu sana be ! Ölmeyi bile bilmeyecek kadar yüreksizmişsin ! Nerede kaldı senin yiğitliğin? dedi.

Popescu ağlamaklı bir sesle yalvarmaya devam etti:

- Yendin beni ! Zaten bittim, mahvoldum!.. Canıma kıyma bari !..

Kara Murat, etraftan "Öldür ! Öldür!."diye tempo tutarak bağıran halka da tiksinerek baktı.

Kendini koruyamayacak hale gelen bir insanı öldürmek Türk'e yakışmazdı ... Türk, düşene vurmazdı...

Fakat bu adam yaptığı kötülüklerle ölümü hak etmemiş miydi?

Kara Murat, yalvaran Popescu'ya tiksinerek baktı, sonra elindeki kılıcı toprağa sapladı:

- Seni öldürmeyeceğim Popescu ! Sızlanma artık. Kalk ve defol !. Bir daha sakın karşıma çıkma..

Döndü, bitkin bir halde Voyvoda'nın locasının bulunduğu tarafa doğru yürüdü.

Yürürken ayakta sallanır gibiydi.

Voyvoda'nın yanındaki Angela'yı gördü. Onun yüzündeki sevinç ışığını uzaktan bile fark etti.

Seyirciler Kara Murat'ı çılgınca alkışlıyordu.

- Ne yaman gençmiş bu ?

hiğini, hissetti, tatlı bir rüyada yaşar gibi:

- Bu gözler bana baktıkça, bir değil on Popescu'yu tepelerim, diye mırıldandı.

Dövüşü sonuna kadar zevkle seyreden Kazıklı Voyvoda'nın görünüşü değişmişti. Kaşları çatılmış yüzünü düşünceli bir ifade kaplamıştı.

Voyvoda'nın kararan suratı, Angela'nın dikkatini çekti. Ürpererek:

- " Bu domuz herif, yine ne fesatlar düşünüyor acaba ?" diye merak ve korkuyla ona baktı.

- Popescu'yu öldürmeye bile tenezzül etmedi.

- Öldürmekten beter etti ama...

- Bana kalırsa büyük bir hata bu.

Kara Murat bitkin bir halde Voyvoda'nın önüne kadar yürüdü:

- İşte yendim cellâdını, dedi.

Başını kaldırırken Angela ile göz göze geldi.

Genç kadının bakışları sıcak bir sevgi, ılık bir heyecanla yüklüydü. Kara Murat ona bakarken, kalbinin titre-

Voyvoda korkunç bir çehre ile:

- Onu yendin ama, büyük bir de hata işledin delikanlı, dedi..

Kara Murat'ın rengi biraz sarardı. Hayretle:

- Ne gibi hata ? diye sorarken, sinirleri bir felâketi önceden sezişin ıstırabiyle gerildi.

Voyvoda öfkeyle ayağa kalktı:

- Tutun şu köpeği, diye haykırdı.

Ortalığa ürpertici bir sessizlik çöktü.

Muhafızlar koşup, Kara Murat'ı yakaladılar. Delikanlı

direnmek istedi ama, gücü kalmamıştı.. O kadar yorgun - du ki, ayakta zor duruyordu. Angela mosmor kesilerek:

- Ne yapıyorsunuz Majeste? diyecek oldu.

Voyvoda ters bir bakışla onu susturdu.

Kara Murat kendini biraz toparlamıştı:

- Hatamı söyleyecektiniz, dedi.

Voyvoda'nın bakışlarında ölüm alevleri vardı... Sesi meydanda çın çın öttü:

- Evet! Affedilmeyecek bir hata yaptın delikanlı!

Kara Murat:

Kara Murat omuz silkti:

- Ya ben çok aptalım, ya da siz. Hâlâ ne dediğinizi anlayamadım.

Voyvoda ona vahşi vahşi baktı.. Arkasındaki, subaya bir işaret yaptı, subayın uzattığı kutunun içinden bir bıçak çıkardı:

- Söyle bakalım, bu kimin bıçağı?

Kara Murat, bıçağı hemen tanıdı:

- Benim bıçağım!

Voyvoda garip bir şekilde güldü. Sonra kutudan ikinci

- Hata insanlara mahsustur, dedi. Siz de, ben de hata yapabiliriz... Şu hatamı söylerseniz beni büyük bir me - raktan kurtaracaksınız.

Voyvoda ağzından tükürükler saçarak kükredi:

- Sevgilime göz koydun!

Angela kıpkırmızı kesilerek araya girdi:

- Fakat Majeste!

- Sen sus! Seninle sonra hesaplaşacağım!

Kanlı gözlerini tekrar Kara Murat'a çevirdi:

- İnkâr edebilecek misin?. Cevap ver!

bir bıçak çıkardı:

- Ya bu kimin?

Kara Murat esefle başını salladı:

- O da benim!

Voyvoda sinirli sinirli gülmesine devam etti:

- Bu bıçaklardan birini dün bana attın. Ötekisi ile de gece panteri öldürdün.. Bu ne demek?

Kara Murat, karşısındakini kızdırmak için saf saf sordu:

- Ne demek?.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 MAYIS 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 16 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

-Bu şu demek... Gece Angela'nın odasındaydın.. Neden gitmiştin oraya? Panterin ona saldıracağı sana malûm mu olmuştu? Yoksa bir tesadüf müydü bu? Bana bak delikanlı, ben böyle masallara pek inanmam. İkinizi de affeder miyim sanıyorsunuz?

Kara Murat içini çekti, acı bir sesle:

-Elbette böyle soylu bir hareket senden beklenemez! dedi.

Voyvoda'nın gözleri döndü;

-Nee? Bir de bana hakaret ediyorsun ha?

İşin çığrından çıktığını gören Kara Murat buz gibi bir sesle devam etti:

-Hakaret mi? Yok canım, ne münasebet! Hakaret insan olana edilir... Aldatıldığını, sevgilisine göz konulduğunu yüzlerce kişinin içinde bağıran kimseye insan denemez! Böyle biri alçak kelimesi ile bile anlatılamayacak kadar ufak, solucan gibi küçük ve iğrenç bir mahlûktur...

Bu son hakaret, Voyvoda'ya çok ağır geldi, kendini kaybetmiş bir halde haykırdı:

-Konuşturmayın şu iti! Vurun kazığa!.. Yok yok kazığa vurmayın, asın! Dili bir karış dışarı fırlasın da uzunluğunu görelim..

Angela dehşet içinde:

-Yanılıyorsunuz majeste, onunla aramızda hiç bir şey yok, dedi.

Halk da olanlara şaşırmış kalmıştı.

Ortalıkta çıt çıkmıyordu.

Hemen meydanın ortasına darağacı kuruldu.

Angela'yı bir titreme kaplamıştı... Çaresizlik için-deydi. Yalvarmanın, ayaklarına kapanmanın bile Voyvoda'yı kararından döndüremeyeceğini biliyordu.

Genç kadın, korkunç sahneyi görmemek için kalktı, gitmeye hazırlanırken Voyvoda onun gözlerinin içine bakarak homurdandı:

-Nereye?

Angela adama nefretle baktı:

-Odama!.. dedi.

Voyvoda onu kolundan çekerek yerine oturttu:

-Hayır! Gitmeyeceksin! Oturup, sevgilinin ölümünü seyredeceksin!

Bir hıçkırık Angela'yı sarstı...Gözlerinden alevler fışkırarak:

-Siz iğrenç bir insansınız! Neden beni de öldürtmü - yorsunuz? dedi.

Voyvoda hain hain güldü:

-Benimle yaşamak, senin için daha büyük işkence de

ondan! Benden hiç bir zaman kurtulamayacaksın Angela!

Bu sırada elleri bağlanan Kara Murat sürüklenerek darağacına götürülüyordu... Son bir defa Voyvoda'ya bak - tı ve tükürdü.

Delikanlının ölüme korkusuzca gitmesi, orada bulunanların takdir dolu bakışlarını üzerinde toplamıştı. Herkes i-çinden ona hayranlık duyuyordu.

Kara Murat idam sehpasına gözünü bile kırpmadan çıktı. O bu anda sadece bir Türk'e yakışır şekilde yiğitçe

ölmek istiyordu...

Gözlerini, kendisine acıyarak bakan halkın üzerinde dolaştırırken, ön sırada bir grup kadın gördü. Onlar da kendisine acıyorlardı:

-Ne güzel gözleri var?

-Yazık... Aslan gibi bir genç...

-Voyvoda onu kıskanmakta haklı vallahi...

-Sevgilisini mi elinden almak istemiş?

-Almak istemişse, almıştır... Öyle sevimli ki...

-Öldükten sonra kimbilir ne kadar çirkinleşecek? Di-

li bir karış dışarı çıkacak...

Aynı anda cellât yamakları, ilmikli ipi Kara Murat'ın boynuna geçirmişlerdi. Delikanlı:

"İşte her şey bitti!" diye düşündü. Kalbi derin bir sı - zı içindeydi. Ona ölmek değil, intikam alamadan gitmek çok acı geliyordu.

Cellâtın iki yardımcısı ipi öteki ucundan çekerek iyi - ce gerdiler... Kara Murat, ayaklarının yerden kesilmek üzere olduğunu hissetti...

O sırada bir ses yükseldi:

-Durun! Asmayın onu!

Bu, Voyvoda'nın sesiydi.

Cellât yardımcıları ipi gevşettiler. Kara Murat gözlerini açarak derin bir nefes aldı. Ne olduğunu anlamak istercesine etrafına bakındı.

Voyvoda bağırdı:

-Az daha öfkeye kapılıp, seni ucuz bir ölümle kurtaracaktım! Sen daha müthiş bir ölüme lâyıksın... Hem sana soracağım bazı şeyler var. Bunlara cevap vermeden ölmemen gerek... Yarın, asılarak değil, baltayla parça parça doğranıp, ateşte kızartılarak öldürüleceksin!

Etraftakiler, duydukları kelimelerin dehşetiyle titrerken, Voyvoda korkunç bir kahkaha kopardı:

-İntikamım çok kanlı olacak!

Seyirciler heyecan içinde fısıldadılar:

-Yarın burada yine şenlik var...

-Erkenden gelip yer kapalım öyleyse...

Kara Murat zindana götürülürken, hemen herkes ona

acıyan gözlerle bakıyordu.

***

Kazıklı Voyvoda odasına döner dönmez bir koltuğun üzerine çöktü. Kalbi, karmakarışık kıskançlık hisleriyle doluydu.

-Evet evet! Yabancı ile Angela arasında mutlaka bir şey var! Acaba Angela onu seviyor mu? Bütün mesele bunda, diye homurdanıyordu.

Voyvoda Vilad, tarihte eşine rastlanmamış bir canavardı. Şimdiye kadar birçok kadını sevmiş, severken öldürmüştü... Onun sevgisi sadece, hayvanca bir tutkudan ibaretti...

Fakat nasılsa Angela, bu canavarın kalbinde aşka benzer bir duygu uyandırmıştı. O şimdi Angela'yı kıskanıyordu... Aşkın yalnız sevgili ile birleşmekten ibaret kısa bir zevk olmadığını ilk defa anlıyordu.

Gerçeği bilmek isteği dayanılmaz bir ateş gibi içini yakıyor, Angela'nın ona teslim olup olmadığını öğrenmek düşüncesi kalbini kemiriyordu.

İşte bu duygu, Kara Murat'ın idamını bir gün sonra -

ya bırakmasına sebep olmuştu.

Voyvoda, gecenin bir kısmını, kendi kendine homurdanarak geçirdi. Sonunda, yüzünü kaplayan şeytanca bir gülümseme ile düşüncelerini karara bağladı:

"- Evet evet! Angela'nın ne derece namuslu olduğunu muhakkak öğrenmeliyim. Hemen zindana inip, yabancıya Angela'ya dokunup dokunmadığını soracağım. Eğer doğruyu söylerse hayatını bağışlayacağımı söylerim. Herif deli değil ya! Her halde canını kurtarmak için gerçeği söyler. Sonra ben de onu gebertirim."

Hemen odasından çıktı, Cellât Popescu ile beraber kendi özel muhafızlarını da çağırıp, yeraltındaki hapishanenin müthiş bodrumlarına doğru inmeye başladı.

★★★

Voyvoda, adamlarıyle zindana girerken Kara Murat uyumaya çalışıyordu.

Ama eline ve ayağına vurulan ağır zincirler rahatça uzanmasına engel olduğundan, mümkün olduğu kadar acı-

sız bir durumda oturabilmek için sırtını duvara dayamıştı.

Bulunduğu odanın ortasında ağzı açık bir kuyu vardı. İçinden garip sesler yükseliyordu. Aç hayvanların ıslığı, çığlığı, iç çekişi gibi ürpertici sesler...

Zindancı akşama kadar ona bakıp bakıp:

- Burası yılanlı kuyudur... İçinde yüzlerce, binlerce akrep ve yılan vardır. Kimbilir, Voyvoda belki seni buraya attıracaktır, diye alay etmişti.

Popescu ile yaptığı dövüş Kara Murat'ı çok yormuştu. İlk kez, bir rakibi onu bu kadar harpalayabilmişti..

"- Yaman adam şu Popescu!" diye düşündü.. "Ama yolunu yanlış seçmiş. Acaba onu öldürmemekle iyi mi ettim?"

Birden, zindana inen merdivenlerin üstündeki kapıdan karmakarışık sesler gelmeye başladı. Az sonra kapı şiddetli darbelerle sarsıldı:

- Hey zindancı! Allahın belâsı herif! Uyuyor musun? Aç kapıyı ulan!

Demir parmaklığın ötesindeki bölmede yatan zindan-

cı derin bir uykudaydı. Kapının vurulduğunu çok geç duydu. Söylene söylene kapıyı açtı.

Kara Murat da gözlerini açmış, onu izliyordu. Zindancı kapıyı açar açmaz, delikanlı eşikte Voyvoda'yı gördü:

"- Vakit geldi galiba? Adam sabahı beklemeden beni öldürteceğe benziyor. Acaba yılanlı kuyuya mı atacak?" diye düşündü. Meşalelerden çıkan ışıklar Kara Murat'ın gözlerini kamaştırdı:

"- Evet evet! Şimdi yılanlı kuyuya atılacağım.. Elveda Angela! Elveda kutsal öcüm!"

Birden bütün umudunu yitirmişti.

Bununla beraber ölümü bir Türk'e yakışır şekilde korkusuzca karşılamaya karar verdi.

Bu sırada zindancı, karşısında, Voyvoda'yı, bekletilmenin verdiği korkunç bir öfke içinde görünce tir tir titremeye başlamıştı.

Voyvoda kanlı gözlerini zindancının üzerine dikerek uludu:

-İki dakikadır kapıyı vurup duruyorum! Duymadın mı?

Zindancı boynunu büktü:

-Duysam sizi hiç bekletir miyim majeste!

-Ah köpek! Demek uyuyordun! Dur bakalım ben seni öyle bir uyutayım ki, beni bekletmenin ne demek olduğunu anla...

Kazıklı Voyvoda, zindancıyı kolundan tuttu, sürüklercesine merdivenlerden indirdi.

Zindancı korkudan titreyerek, çocuk gibi Voyvoda'nın çektiği tarafa giderken inliyordu:

-Merhamet!.. Merhamet efendimiz!

Voyvoda adamı yılanlı kuyunun ağzına getirdi!

-Atla! diye emretti.

Zindancı diz çökerek yalvardı:

-Bağışlayınız beni efendimiz... Bana bu cezayı vermeyiniz...

Voyvoda daha sert bir sesle emrini tekrarladı:

-Atla diyorum köpek herif! Kızdırma kafamı!

Zindancının iki gözünden sicim gibi yaşlar akıyordu. Voyvoda'nın ayaklarına kapanarak hıçkırdı:

-Karım var, kundakta çocuğum var, onların hatırı için bağışlayınız beni... Benden başka bakacak kimseleri yok... Yalvarırım, acıyın!

Voyvoda zavallının haykırışlarını duymadı bile... Adamı iterek yılanlı kuyunun dibine yolladı.

Zindancı düşerken etrafa tutunmak istiyor, taşlara çarpa çarpa aşağıya doğru iniyordu. Az sonra vücudun suya çarpmasından doğan bir şapırtı duyuldu... Ve bütün zindanı kaplayan korkunç çığlıklar kulakları tırmalamaya başladı...

Zavallı adam, üstüne hücum eden yüzlerce çıyan, yılan ve akrep arasında kaybolmuştu...

Voyvoda korkunç bakışlarını Kara Murat'a çevirdi. Fakat birden şaşırdı. O korkudan sararmış bir çehre ve titreyen bir vücut bulacağını zannederken, gülümseyen bir yüzle karşılaşmıştı.

Kara Murat ellerini çırparak alaylı bir sesle:

-Bravo! Büyük bir zafer kazandınız majeste! dedi.. Zavallıyı kuyuya itiş şeklinize bayıldım doğrusu. Tam size yakışır, köpekçe bir hareket!..

Kara Murat artık sonunun geldiğine kesinlikle inandığı için ölümü gülerek karşılamak, düşmanını sevindirmemek istiyordu. Birden bakışları Voyvoda'nın arkasında duran Popescu'ya takıldı, gözleri parladı:

-Ooo... Cellât dostumuz da buradaymış. Nasılsın ahbap? Yumruklarımın yerleri sızlıyor mu?

Popescu boş gözlerle Kara Murat'a bakıp, anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Voyvoda Vilad, Kara Murat'ın ölüme meydan okuyan haline sinirlendi:

-Seni de bu kuyuya atmamdan korkmuyor musun hayvan herif? diye bağırdı.

Kara Murat umursamaz bir halde omuz silkti:

-Benimle beraber kuyuya sen de inme, başka bir şey istemem. Çünkü yılanları, akrepleri, görmek insanı sade-

ce ürpertir..Ama senin iğrenç suratına tahammül edilmez.Şimdi defol git karşımdan!

Voyvoda kıpkırmızı kesildi,vücudu öfkeden titredi.Muhafızlar onun "Bu herifi kuyuya atın" diye emir vermesini beklediler.Ama o:

-Hepiniz dışarı çıkın! diye bağırınca şaşkınlıktan donakaldılar.

Az sonra,zindanda Voyvoda ile Kara Murat yalnız kalmıştı.Delikanlı:

"Aldanmışım,"diye düşündü,"Adamın beni öldürmeye niyeti yok galiba.Bir şeyler öğrenmek istiyor,ama ne?"

Ağır zincirlerini şakırdatarak ayağa kalktı:

-Zindanıma hoş geldin Voyvoda cenapları.Sana iskemleye benzer bir şey veremediğim için beni bağışlarsın her halde...Adamların buraya böyle bir şey koymayı akıl edememişler...

Voyvoda,az önce bir muhafızın elinden almış olduğu meşale ile Kara Murat'a yaklaştı,alevleri onun yüzüne tu-

tarak bir süre baktı:

"Yakışıklı bir genç...Ne yaptım da böyle birini sarayа aldım? Acaba Angela'yı baştan çıkardı mı?" diye düşündü.Kalbini bir kurt kemiriyordu sanki...

Kara Murat onun bu düşüncelerinden habersiz konuşmasına devam etti:

-Yüzümü mü özledin? Yoksa ne halde olduğumu mu merak ettin? İşte görebilirsin.Beni asla korkutamayacaksın...Sana bu zevki tattırmayacağım!

Voyvoda susuyordu.Söyleyeceği sözü düşünüyor gibiy-

di.Kara Murat'a hain hain bakıyor,onu tokatlamak istediğini güç bastırıyordu.Nihayet:

-Seni korkutmak,ya da korktuğunu görerek neşelenmek için gelmedim yabancı! dedi.

-Ya neden geldin?

-Seni affetmeyi düşünüyorum!

-Affetmek mi? Garip şey! Sen ha!

-Evet! Sana belki çok gereksiz yere kızdığımı sanıyorum.Eğer istersen,bir dakika sonra serbest kalırsın.İster misin?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 MAYIS 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 17 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Kara Murat şaşırmıştı :

-Ne demek istediğini anlamıyorum!

Voyvoda ona hain hain baktı :

-Soracağım soruya doğru cevap ver! Angela'yı seviyor musun?..

Kara Murat Voyvoda'nın kendisini neden hemen öldürtmediğini bir anda anlamıştı. Kıskançlık adamın kalbini kemiriyordu. İçini rahatlatıcı cevap aldıktan sonra kendisini öldürteceği muhakkaktı.

Bu düşünceyle onu, kıskançlığın öldürücü ıstırabı içine itmeye karar verdi .

-Evet seviyorum! dedi.

Voyvoda sarsıldı. Eli, belindeki hançere gider gibi oldu. Son anda kendini tutarak sordu :

-O da seni seviyor mu?

Alaylı gülümseme tekrar Kara Murat'ın yüzünü kapladı :

-Bunu Angela'ya sorman daha doğru olmaz mı?

Voyvoda köpürdü :

-Sana soruyorum, cevap ver... Evet mi, hayır mı? Dün gece onunla yattın mı, yatmadın mı?

Kara Murat birden kızdı. Eğer erkeklik gururunu ayaklar altına alabilmesi mümkün olsa ona :

-"Angela ile değil ama, dün gece karınla yattım. Kulağıma benim senden daha güçlü bir erkek olduğumu fısıldadı" demeyi çok isterdi.

Fakat bu kadar küçülmeye değmezdi.

-Orası seni ilgilendirmez... diye homurdandı.

Kıskançlıktan kuduracak hale gelen Voyvoda'nın hançerli kolu şimşek gibi kalktı:

-Söyleyeceksin... Söyleyeceksin... Öğrenmek istiyorum... diye bağırdı.

Sesi hücrede, baykuş gibi boğuk boğuk öttü.

Kara Murat'ın kılı bile kıpırdamadı :

-Aldanıyorsun. Hiç bir şey öğrenemeyeceksin. Merak ettiğin o gerçek, aşk dolu kalbimde gizlidir. Benimle be-

raber mezara girecektir, dedi. Bir yandan da sevinç içinde:

-"Adam fena kızdı. Şimdi beni öldürecek... Böylece korkunç işkenceden kurtulacağım" diye düşünüyordu.

Fakat Voyvoda'nın kalkan kolu inmedi :

-Hayır pis herif... Seni sevindirmeyeceğim...Seni işkence ile geberteceğim, diye homurdandı.

Kara Murat fırsatı kaçırdığına üzüldü:

Sonra, Voyvoda'nın kendisine çok yaklaşmış olduğunu fark ederek zincirli kollarını hızla kaldırdı ve suratına öyle müthiş bir darbe indirdi ki, adamın ayakları yerden kesildi, gitti gitti, demir parmaklıklara çarparak yere yığıldı.

Gürültüye Cellât Popescu ile öteki muhafızlar hemen koşup geldiler. Efendilerinin acınacak halini görünce Kara Murat'ın üzerine saldırdılar.

Voyvoda, yığıldığı yerden haykırdı :

-Öldürürseniz adamı sevindirirsiniz. Sakın ölmesin...

Dövün iti... Ağzını burnunu kırın... Ama asıl eğlenceyi yarına bırakın...

İki kuvvetli muhafız Kara Murat'ı tutmak isterken, onlar da Voyvoda'nın akıbetine uğradı.

Voyvoda ayağa kalkarken : "Vay it oğlu it. Amma da kuvvetli ha... Eğer zincire bağlı olmasa hepimizi haklayacak neredeyse" diye düşündü.

Bir kaç dakika sonra, muhafızlar Kara Murat'ı kıskıvrak yakalamayı başardılar. Zindan, adamlarının sevinç çığlıkları ile inledi.

Voyvoda, Cellât Popescu'ya :

-Vur, diye emretti.

Popescu, Kara Murat'ın karşısına geldi, bir an gözlerinin içine baktı. Sonra dehşetli yumruğunu olanca gücüyle midesine gömdü.

Kara Murat'ın gözlerinden acı fışkırdı.

Arkasından iki yumruk peş peşe çenesinde patladı.

Cellât Popescu vahşi vahşi sırıttı :

-Nasıl?.. Beni öldürmediğine şimdi pişmansın değil mi?..

Kara Murat, ağzında biriken kanları popescu'nun suratına tükürdü :

-Hayır, pişman değilim. Nasıl olsa, sen olmasan da başka bir köpek yapacaktı bu aşağılık işi...

Cellât, sırıtmasına devam ederek :

-Arada fark var ama, dedi. Hiç kimsenin yumruğu benimki kadar sert değildir.

Sonra yumruklar Kara Murat'ın karnına, böbreklerine, göğsüne ve yüzüne inmeye başladı.

Voyvoda vahşi kahkahalar atarak bu müthiş dayağı seyrediyor :

-Vur... Vur... Daha hızlı vur.., diye emrediyordu.

Bir an geldi ki, Kara Murat kendini bir boşlukta uçuyormuş gibi hissetti, her şey gözlerinin önünden yavaş yavaş silindi, hiç bir şey duymaz oldu. Bayılmıştı ...

Popescu, delikanlının, muhafızların kolları arasına yı -

ğıldığını görünce :

-Ayıltıp, devam edelim mi Majeste? diye zevkle sordu.

Voyvoda korkunç bir gülüşle :

-Eğer birkaç defa daha vurursan, yarına bir şey kalmayacak! Bırakın, gidelim... dedi.

Az sonra zindan, yine karanlığa gömüldü.

Ayak sesleri koridorlarda yankılar yaparak uzaklaştı. Voyvoda nöbetçi subayına :

-Bu bölüme yeni bir zindancı tayin et... Ama artık a-

şağıda beklemesine gerek yok... Adamın zincirleri olmasa bile yürüyecek hali kalmadı, dedi...

★★★

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti.

Voyvoda'nın sarayı sessizlik içindeydi.

Bu vakte kadar odasında sinirli ve heyecanlı adım - larla dolaşan Angela, omuzlarına bir şal alarak koridora çıktı, geniş merdivenlerden indi, hapishanelerin başladığı kata gelince zindancıya seslendi.

Kapı açıldı, yeni zindancı elinde meşalesiyle Angela'yı karşıladı. Adam, Voyvoda'nın sevdiği kadını görür görmez tanıdı, eğilerek onu saygı ile selâmladı.

Angela daha önceden hazırladığı bir kâğıdı göstere - rek sert bir sesle :

-Voyvoda'nın emri! dedi.

Zindancı kâğıdı görür görmez ürperir gibi oldu. Voyvoda'nın mührünü derhal tanımıştı :

-Emrinizdeyim Prensesim!

ye düşünüyordu. "Hem de gecenin bu vaktinde... Ama adam sende... Voyvoda'nın emri olduktan sonra bunu düşünmek bana mı kaldı?"

Prenses, daha aşağıya giden merdivenlerden inmeye başlayacağı sırada ürpererek geri çekildi :

-Bu iğrenç yerde insan nasıl yaşar?

Zindancı güldü :

-Burada insan yaşamaz prensesim, ölür... Bu hücre - ye kapatılan insan altı aydan fazla dayanamaz...

Beraberce aşağıya indiler. Angela heyecandan sapsa -

Angela merdivenlerden inmeye başladı. Zindancı da elinde meşaleyle onun yanında yürüyordu.

Angela içinden : "Adam kâğıdın sahte olduğunu anlayamadı" diye sevindi.

Birinci kata indikleri vakit genç kadın sordu :

-Nerede?

-Daha aşağıda Prensesim!

Zindancı yürürken bir yandan da :

-"Prensesin mahkûmu görmek istemesi garip şey" di-

yordu, hücrenin önüne gelince emretti :

-Açınız... Mahpusla yalnız görüşeceğim...

-Fakat prensesim, dedi. Bizzat Voyvoda'nın emri ol - madıkça sizi mahpusla yalnız bırakamam.

-Emri gösterdim ya...

-Bu emirde, onunla görüşebileceğiniz yazılı... Ama yalnız olarak değil...

Angela ayağını öfkeyle yere vurdu :

-Size ne diyorsam onu yapınız...

-Prensesim, böyle davrandığım için beni affediniz. A-

ma durup dururken kazığa vurulmak istemem...

Angela şalının altından dolgun bir kese çıkardı :

-Merak etmeyin, kazığa vurulmazsınız, dedi.

Altınların şakırtısı, ölüm korkusunu bastırdı, keseyi havada kapan adam sevinçle mırıldandı :

-Ben sizi dışarıda bekleyeceğim, prensesim. Tehlikeli bir durum olursa hemen sesleniniz...

Sonra kendi kendine güldü :

-Hoş, adamın tehlikeli olacak durumu yok ya...

Angela şaşırdı :

-Neden?

-Fena hırpalamışlar zavallıyı... Baygın yatıyor...

Angela ürpererek kapıdan içeri girdi.

★★★

Kara Murat rutubetli zeminde yatıyordu.

Zindanın demir kapısının, açılırken çıkardığı gıcırtıyla kendine geldi, başını kaldırmak istedi...

Nafile... Kafası sanki gülle gibi ağırlaşmıştı.

Kolunu oynatmak istedi... Yaman bir acı buna da engel oldu. Ayaklarını kımıldatmaya çalıştı. İniler gibi bir ses boğazında düğümlendi.

Her tarafı müthiş bir şekilde ağrıyordu.

-Namussuzlar... Utanmaz herifler diye homurdandı.

Düşünmeye, başından geçenleri hatırlamaya çalışırken kapıda görünen ışıkla iyice kendine geldi.

Uğraşa uğraşa, didine didine doğruldu, sırtını duvara dayayarak, geleni karşılamaya hazırlandı. Kimdi bu?

Gecenin bu saatinde kendisinden ne istiyordu?..

Her tarafı sızlıyordu. O kadar susamıştı ki, ağzı köpürüyor, dudakları birbirine yapışıyordu.

Birden gelenin bir kadın olduğunu fark etti... Baktı, yüzü gölgede kaldığı için seçemedi. Güçlükle :

-Bana su verin, dedi...

Angela, demir parmaklıkların dışındaki testiyi aldı, getirdi, Kara Murat'a uzatırken bağırmamak için kendisini güç tuttu.

Delikanlı tanınmayacak haldeydi. Kanlar, çenesinde burnunda, yanağında pıhtılaşmıştı.

Kara Murat, uzandı. Kadın, testiyi verir gibi yapıp, son anda geri çeker diye atılarak kaptı, hemen dudaklarına götürüp kana kana içti.

Buz gibi su, vücuduna canlılık verdi, yeniden dünyaya geldiğini zannetti :

-Su gibi aziz olunuz... Kimsiniz?.. Ne istiyorsunuz?..

Cevap olarak kadının ağzından bir hıçkırık çıktı... Kara Murat şaşırarak baktı. O zaman karşısındakini tanıdı :

Gırtlağından bir feryat halinde yükselen hayret dolu sesi, zindanın duvarlarında çın çın öttü :

-Angela!..

O kadar şaşırmıştı ki, bir an, hâlâ rüya gördüğünü sandı

Angela elindeki meşaleyi, duvardaki halkaya geçirdikten sonra Kara Murat'ın yanına çöktü..

Bakışlarında derin bir üzüntü vardı :

-Sizi ne hale getirmişler böyle?..

Kara Murat gülümsemeye çalıştı :

-Bir Türk akıncısına bu gibi acılar vız gelir...

Genç kadın müthiş bir heyecanla sarsıldı :

-Türk mü? diye hayretle sordu.

Kara Murat onun küçük ellerini avuçlarının içine aldı. Şefkatle sıktı. Bu hareketi yaparken bileklerindeki zincirler etini yırtıp, canını yaktı ama o buna aldırmadı bile... Yumuşak bir sesle :

-Evet Angela bir Türk... diye devam etti. Seninle yıllar sonra yine böyle zavallı bir durumda karşılaşmak istemezdim ama, kadere karşı gelinmiyor. Beş yıl önceki o eşsiz geceyi hatırlar mısın?.. Şefkatle göğsüne bastırarak teselli ettiğin o küçük Murat'ı unuttun mu yoksa?

Angela kulaklarına inanamıyordu. Gözleri irileşti, kendini kaybetmiş bir halde haykırdı :

-Murat... Murat... Sensin değil mi?.. Gözlerime inanamıyorum.

Atıldı, kollarını delikanlının boynuna doladı...

Gözlerinden yaşlar boşanarak onun kanlı yüzünü öptü, yanaklarını onun yanaklarına sürdü :

-Geleceğini biliyordum... İnanıyordum bir gün döneceğine... Seni bekledim hep Murat...

Aşktan ve mutluluktan sarhoş olmuş gibiydi.

Kara Murat, zincirlerinin izni oranında genç kadını kollarının arasında sıktı. Hazin bir sesle :

-Ne yazık ki, son gecemiz bu... Pek iç açıcı bir durumumuz yok ama, buna da şükür, dedi.

Angela hep :

-Seni görür görmez tamır gibi olmuştum, diyordu. Ama bana o kadar soğuk davrandın ki, yanıldığımı zannettim.

Murat, kollarının arasındaki ılık vücudun titremekte olduğunu hissetti, ona daha sıkı sarıldı.

İkisinin de kalbi heyecanla çarpıyordu. Delikanlı :

-Buraya nasıl girdin?.. diye sordu.

Angela usulca, onun kolları arasından sıyrıldı. Testide kalan suyu şalının üzerine dökerek, kanlı yüzünü yavaş

yavaş sildi, temizledi. Kuruladıktan sonra onu ılık dudaklarıyle öpücüklere boğdu :

-Zindancıyı kandırdım... Ama gücüm sadece seni görmeye yetti. Zincirlerinin anahtarları zindancıda değil. Elde edemedim... Belki Voyvoda'dadır...

Kara Murat acı acı gülümsedi :

-Desene hiç ümit yok...

Angela ona acıyan gözlerle baktı :

-Yok, dedi.

Uzun uzun konuştular. Kara Murat, Fatih'in emriyle özel hocalardan aldığı her çeşit savaş derslerini, intikam hülyaları içinde bomboş geçen yıllarını anlattı. Sözünü :

-Beni en çok üzen, öcümü alamadan gidişim olacak, diye tamamladı.

Angela'nın bakışları birden kararda, gözlerinde garip bir parıltı belirdi :

-Senin, öteklerin, hepinizin intikamını o alçaktan ben alacağım... Onu zehirleyeceğim... diye bağırdı.

Kara Murat gülmeye başladı. Zindanda yankılar yapan bir gülüştü bu?..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 MAYIS 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 18 FİYATI 100 KURUŞ

Angela şaşırarak sordu:

-Neden gülüyorsun? İnanmıyor musun bana?

-İnanıyorum, inanıyorum ama, yüzlerce erkeğin öcünü bir kadının almaya kalkışması tuhafıma gitti... Fakat Angela, dediğini yaparsan, öbür dünyaya geldiğinde seni alnından öperim.

Angela elini delikanlının dudaklarına götürdü:

-Sus... Şimdi ölümden bahsetme... Çok az olan vaktimizi boş yere harcamayalım...

Uzandı, alev gibi yanan dudaklarını Kara Murat'ın dudaklarına yapıştırdı...

Delikanlı, dayanılmaz bir ateşin boğazına, boğazından da kalbine indiğini hissetti. Gülümseyerek:

-Bu halde sevişmek çok gülünç olacak ama deneyelim bir kere, dedi.

Şakırdayan zincir sesleri içinde genç kadını kollarına aldı, her tarafını öpücük yağmuruna tuttu.

Aşk tarihinde benzeri görülmemiş çılgın bir sevişmeydi bu...

Zincir şakırtılarına aşk fısıltıları karışıyordu.

Angela üzerindekileri birer birer çıkardı. Genç kadının eşsiz güzellikteki vücudu Kara Murat'ın gözlerini kamaştırdı.

Ölümü, işkenceyi, intikamı, kini, nefreti, her şeyi bir anda unuttu, büyük bir ihtirasla dudakları bu körpe vücudun üzerinde dolaştı.

Angela zindandan çıktığı vakit sabah oluyordu.

Genç kadının vücudu hâlâ hazla ürpermekteydi.

★ ★ ★

Güneş bir mızrak boyu yükseldiği vakit, zindancı kapıyı açarak Kara Murat'a:

-Hey, delikanlı! İdam sehpasına götürmek için seni almaya geldiler.. diye seslendi.

Fakat mahpusun mışıl mışıl uyumakta olduğunu görünce şaşırdı. Yanına gidip dürterek delikanlıyı uyandırdı. Kara Murat doğruldu, gözlerini ovuşturarak baktı:

-Ne istiyorsun?

-Kalk haydi, gidiyoruz...

Kara Murat sessizce itaat etti. Hâlâ geceki tatlı anları yaşıyor gibiydi:

-Ölmeden önceki son gecem gerçekten nefisti, diye kendi kendine gülümsedi. Zindancı ona bakıp korku ile:

-Vallahi bu adam deli be! Hâlâ gülüyor!diye mırıldandı. Sonra ona nasıl öleceğini anlattı:

-Önce dilin koparılacak..Sağ kolun kesilecek..Sol kolun ise hafif ateşte kızartılıp sana yedirilecek... Bütün bunlara dayanacak kadar sağlam yapılı isen, sonunda altına sivri bir kazık sokulacak..

***

Kara Murat zindandan çıkarılırken, Voyvoda rüzgâr gibi Angela'nın odasına girdi ve:

-Benimle gel! dedi.

Angela gözlerini kapadı. Yüzü sararmıştı. Voyvoda'nın ne demek istediğini anlamamış gibi sordu:

-Geleyim mi? Nereye?

-Meydana...

-Beni bağışlayınız Majeste!Çok yorgunum!

Voyvoda kesin bir sesle tekrarladı:

-Geleceksin!

Angela isyan edercesine haykırdı:

-Nereye? Beni nereye götürmek istiyorsunuz?

Voyvoda'nın gözlerinden alevler fışkırdı:

-Sevgilinin idamını seyretmeye gidiyoruz.

Angela titredi, geri çekildi. Bir hıçkırık boğazına kadar yükseldi.

Ne de olsa bir kadındı..Bütün ruhuyla, benliğiyle seven bir kadın..Sevdiği gencin öldürülmesini seyretmeye dayanamayacağını hisseden, ürperen, korkan bir kadın.

Heyecanını bastırmaya çalışarak cevap verdi:

-Böyle manzaralar beni çok üzer Majeste!Onun için gelemeyeceğim!

-Geleceksin! Sevgilin öldürülecek ve sen de ona yapa-

lan işkenceyi seyredeceksin! Eğer gelmezsen yemin ederim ki, seni bir eşeğin kuyruğuna çırılçıplak bağlatır, bütün Bükreş'te dolaştırırım!

Angela tekrar ürperdi. Bu deli adam her çılgınlığı yapabilirdi. Ancak işitilen bir sesle:

-Geliyorum, diyebildi.

Sarayın ön kapısından çıkıp, kendileri için hazırlanan koltuklara oturdular...

Genç kadın âdeta donmuş gibiydi. Çevresine bakınıyor, ama hiç bir şey görmüyor, hiç bir şey duymuyordu.

Meydan bir gün önceki gibi tıklım tıklım dolmuştu. İdamı bekleyen halk heyecan içindeydi.

Mahkûmların meydana çıkarılışı müthiş bir gürültüyle karşılandı. Kara Murat'tan başka idam edilecek üç kişi daha vardı. Seyirciler konuşuyordu:

-Şu öndeki, dün Popescu'ya dayak atan genç...

-Ya öbürleri?

-Bilmiyoruz ama şimdi öğreniriz. Başlarında sarık

olduğuna bakılırsa bunlar galiba Türk!

Kara Murat, muhafızların ortasında meydana çıkar çıkmaz ölüm yerini gördü ve ürperdi. Öcünü alamadan hayattan ayrılmanın acısıyle kalbi sıkıştı.

Buradan kaçması imkânsızdı. Fakat acaba bir kavga çıkartabilir ve kendini öldürtebilir miydi?

Böylece işkenceden kurtulmuş olurdu.

Fakat bu bile imkânsız görünüyordu.

Ölümden korkmuyordu. Fakat dili koparıldıktan, kolu kesildikten sonra ateş üzerinde hafif hafif kızartılarak ö-

lüme terk edilmek düşüncesi onu ürkütüyordu. Dayanamayıp bağırmaktan, köpek gibi ulumaktan korkuyordu.

Birden öteki mahkûmları gördü:

-"Bunların üçü de Türk! Voyvoda'nın eline nasıl düştüler acaba?" diye düşündü.

Bu üç Türk, Eflâk'a bir süre önce elçi olarak gelmişler, fakat Voyvoda'yı kızdırdıkları için hapsedilmişlerdi.

Bu sırada, ağzında megafon olan bir subay gür sesiyle bütün gürültüleri bastırdı:

"Bu dört mahkûmdan birinin suçunu hepiniz biliyorsunuz.. Öteki mahkûmlar ise, başlarındaki sarıkları çıkarmayarak Majeste Voyvoda'ya hakaret eden üç Türk"tür."

"Bu üç Türk, elçi olarak Majeste Voyvoda'nın huzuruna çıkmışlar, fakat ihtarlara rağmen Voyvoda'mızın önünde başlarındaki sarıkları çıkarmamakta ısrar etmişlerdir.

"Majeste Voyvoda'da onlara büyük bir lûtufta bulunup, babalarının geleneklerine uygun olarak ve başlarında daha kuvvetli durması için, sarıkların üçer çivi île başlarına çakılmasını buyurmuştur."

Meydanda bir şaşkınlık dalgası dolaştı. Bugüne dek, işkencenin her çeşidini tanıyan Bükreş halkı, ilk kez başa çivi çakılacağını öğrenmenin heyecanı ile sarsıldı.

Kararı dinleyen Kara Murat, kendi başına gelecekleri unutarak Voyvoda'ya lânetler savurdu:

-Ahlâksız adam!.. Bizimkiler bunu senin yanına bırakmazlar! diye homurdandı.

Dört cellat yamağı ilerledi. Ölüm karşısında bile korkmayan Türklerden en uzun boylu olanın önünde durdular.. Üç yamak, zincire bağlı Türk'ü sımsıkı tutarken dördüncüsü, kocaman çiviyi sarığın ortasına dayadı, sonra elindeki balyozu bütün güçüyle çiviye indirdi.

Kafatasının delinmesinden çıkan korkunç çatırdı, herkesin tüylerini ürpertti.

Voyvoda kahkahalarla gülerek yanındakilere:

-Nasıl? Son buluşumu beğendiniz mi?diye sordu.

Yiğit Türk, ilk çivi beynine girer girmez"Gık"bile demeden ölmüştü. Cellat yamakları onu kollarından sımsıkı tutarak hâlâ ayakta durmasını sağlıyorlardı..

İkinci ve üçüncü çiviler de önce sarığı, sonra kafatasını korkunç çatırtılarla delerek beynine saplandı.

Sıra ötekilere gelmişti.

İkinci Türk elçisinin başına da aynı şekilde çivi çakılmak üzere iken Voyvoda ayağa kalkarak bağırdı:

– Durun! Onları sonraya bırakın! Aynı tarz işkence insanı bıktırır, seyir zevkini kaçırır. Şimdi öteki köpeğin dilini keserek işe başlayın..

Voyvoda, eliyle Kara Murat'ı göstermekteydi.

Delikanlı sıranın kendisine geldiğini görerek biraz sarardı. Ama ölüm sehpasının basamaklarını korkusuzca hızlı hızlı çıktı.

O anda, son defa baltasını muayene eden Cellat Popescu'yu gördü. Kayıtsızca omuzlarını silkerek başını kalabalığa çevirdi, gözleriyle Angela'yı aradı.

Genç kadının bakışlarını ısrarla kendisinden kaçırdığını gördü. Istırap onun yüzünü morartmıştı, gözleri dolu doluydu.

Kara Murat dimdik durdu:

"-Allahım, bana cesaret ver." diye mırıldandı. "Burada ben de az önce sessizce ölen Türk gibi yiğitce can vereyim.. Ölmek bir şey değil. Ama işkence edilmek çok kötü. Bağırmayacak kadar dayanıklı olabilecek miyim acaba?"

Sonra içinden coşup gelen bir duyguyla aslan gibi kükredi:

-Adım Kara Murat! Ben de bir Türk'üm ve Türk gibi öleceğim!

Kalın bir ses, gürleyerek ortalığı çınlattı:

-Dayan Kara Murat! Ben geliyorum!

Aynı anda, ölüm yerinin hemen yanı başında, şimşek gibi parlayan ve her parlayışında bir muhafızı ikiye bölen keskin bir kılıcın inip kalktığı görüldü. Kara Murat haykırdı:

-Mihail.. Dostum.. Sen ha?

Mihail gök gürültüsü gibi bağırdı:

-Al şu kılıcı!

Kara Murat, sevinçten deli gibi bir halde, Mihail'in at-

tığı kılıcı çift eliyle havada yakaladı. Bileğindeki zincirler kollarını birbirinden ayırmasına engel olduğu halde, kılıcı rahatça kavradı.

Herkes hayretten donakalmıştı..

Eflâk tarihi kanlı işkenceler ve idamlarla doluydu.

Ama buna benzer olaya ilk kez rastlanıyordu.

Seyirciler de, muhafızlar da taş kesilmiş gibiydi.

Voyvoda'nın gözleri öfkesinden irileşmiş, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Korkunç bir sesle:

-Yakalayın! Gebertin şunları! diye uludu.

Kara Murat'ın yüzünü şimdi mutlu bir gülümseme süslüyordu.

Elinde kılıç vardı ve çarpışa çarpışa ölecekti.

Mihail merdivenden tırmanmak isteyen bir muhafızın kafasını uçurduktan sonra:

-Artık iki kişiyiz aslanım! diye gürledi.

Sakin bir ses:

-Üç olduk! dedi.

Kara Murat, gökten yıldırım düşse, bu kadar afallamaz dı. Cellat Popescu'nun, elinde korkunç baltasıyle yanında yer aldığını gördü, şaşırdı..

Popescu:

-Ben de sizinle beraberim! derken saldıran iki muhafızın kafalarını parçaladı ve Kara Murat'ın şaşkın haline bakıp:

-Hayatımı bağışlayan adamın ölümüne göz yumacak kadar alçak değilim! diye güldü.

Gerçekten, arka arkaya gelen iki sürprizle Kara Mu-

rat'ın başı dönmüştü. O da bir muhafızı yere serdikten sonra sordu:

-Madem benden yana olacaktın da, dün gece neden öyle insafsızca vurdun? Vücudum hâlâ sızlıyor..

Cellat Popescu sırıttı:

-Voyvoda itini kandırmak için öyle yapmam gerektf, dedi.

Şimdi üç müthiş adamla, muhafızlar arasında korkunç bir savaş başlamıştı.

Kendilerini çılgınca savunan bu üç kişinin yanına kimse yaklaşamıyor, her balta savuruluşta bir kelle, ya da bir kol uçuyordu.

Cellat Popescu:

-Sarayın yan kapasını açık bırakmıştım. Oraya doğru gidelim, dedi. Kara Murat müthiş bir nara attı:

-İleri!.. İleri!..

Üç yaman adam, önlerindeki insan denizini kılıçlarıyle yara yara ilerlemeye başladı..

Üçünün de üstü başı paramparça olmuş, açılan yaralardan sızan kanlar onlara korkunç bir görünüş vermişti.

En umutsuz anda, kalabalığın arasına sanki iki gülle daha düştü, ortalık karıştı.

Bir kenarda unutulan iki esir Türk de zincirli ellerine geçirdikleri birer kılıçla kavgaya katılmışlardı.

İkisinin de yüzünde, pisi pisine can vermektense dövüşe dövüşe ölme mutluluğuna ermenin sevinci vardı.

Bu yeni gelen yardımla, muhafızları çil yavrusu gibi dağıttılar. Fakat az sonra askerler yeniden çevrelerini sardı.

Belki yüz kişi her yandan onlara saldırıyordu.

Her tarafı kıpkırmızı olan ellerinden kan damlayan ve elbiselerinde delinmedik yer kalmayan Kara Murat, durup dinlenmeden adam biçen bir ölüm makinesi gibiydi. Cellat Popescu:

-Kapıya az kaldı! İleri! İleri! diye gürledi.

Kılıç sallamaktan bitkin hale gelen Kara Murat, Mihail

ve iki Türk tekrar canlandı.

Çelik kılıçlar parladı.

Yeni ölüler, eski cesetlerin üzerine düştü.

Voyvoda endişe içinde kıvranıyor, bembeyaz kesilen dudaklarından lânetler fışkırıyordu:

-Hepsini öldürün! Onları öldürmezseniz, ben sizi kazığa vururum!

Olduğu yerde tepiniyor, ağzından köpükler saçarak:

-Ah Popescu, sen de bana ihanet ettin ha! diye dövünüyordu.

İki Türk elçisi, zincirli kollarla kılıç sallamaktan artık iyice yorulmuştu. Buna rağmen insanüstü bir gayretle hâlâ vuruşuyorlardı.

Bir süre sonra ilk düşen, bu iki Türk'ten biri oldu. Adamın başına arkasından ansızın bir gürz inmişti. Döndü, kendisine vuran muhafızı bir kılıç darbesiyle yere düşürdükten sonra o da öldü.

Şimdi dört kişi kalmışlardı.

Akıllara durgunluk veren bir savaştı bu....

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

5 HAZİRAN 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 19 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

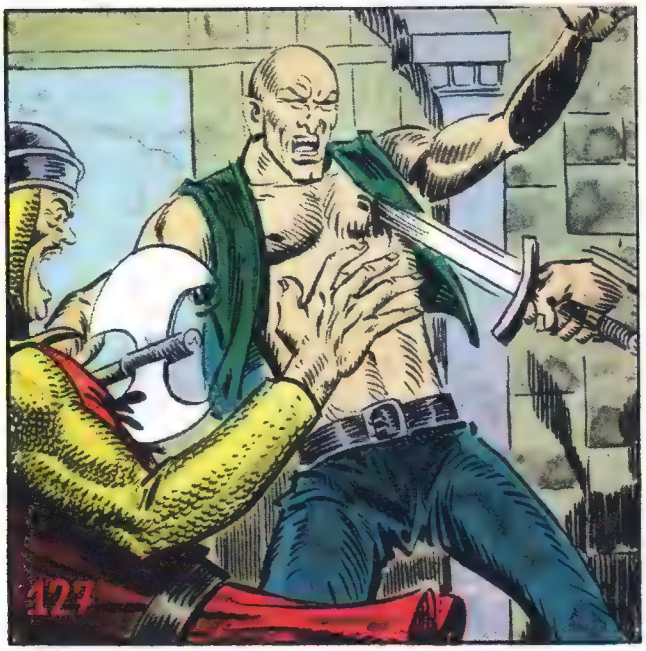

Meydan cesetlerle doluydu.

Dört kahraman, vuruşa vuruşa, açık kapının önüne kadar geldiler.

Popescu, ileri doğru kanlı bir hamle yapıp muhafızları geri püskürttükten sonra Kara Murat'a:

-İşte geldik! Girin! dedi.

Önce Mihail, sonra Türk elçisi, açık kapıdan içeri daldı. Tam Kara Murat'la Popescu da girmek üzere iken, uzanan bir kılıç dev adamın göğsünü deldi. Yüzünü acı ile buruşturan Popescu'nun dudakları arasından:

-Aaah! Yandım! diye bir inilti çıktı.

Kara Murat atılıp, Popescu'yu vuramı bir kılıç darbesi ile ikiye böldükten sonra, muhafızlara bağırdı:

-Geri.. Geri çekilin köpekler!.. Yaklaşanın kafasını patlatırım!

Havada kanlı daireler çizen kılıcın korkusuyla muhafızlar birkaç adım geriledi. Kara Murat bu kısa anda yararlanıp, yıkılmak üzere olan Popescu'yu kapıdan içeri itti,

sonra da kendi atıldı.

Muhafızlar tekrar saldırıya geçtikleri vakit kapatılan demir kapıyla burun buruna geldiler. Yumruklar umutsuzca kapıya indi. İçlerinden biri:

-Öteki kapıdan girip onları koridorda kıstıralım! diye bağırdı.

Kara Murat, kapıyı gürültüyle kapayıp, demir kolu indirdikten sonra bir süre derin derin soluk aldı.

Her tarafından kan sızıyordu. Üstü paramparçaydı.

Cellât Popescu, aldığı ağır yaranın etkisiyle yerde can çekişiyor, göğsünden oluk gibi kan akıyordu. Güçlükle duyulan bir sesle:

-Benim işim bitti! Siz kendinize bakın, diye mırıldandı.

Bu kaba, hırçın ve sert görünüşlü dev adamın taşıdığı soylu ruh, Kara Murat'ı duygulandırdı, gözleri dolu dolu oldu. Eğilip, cellâdı sevgiyle alnından öperek:

-Sen tanıdığım en mert insanlardan birisin, Popescu, dedi.

Popescu'nun ıstırabı, bir an için kayboldu. Gözlerinin içinde garip bir sevinç ışığı belirdi:

-Bütün ömrümce adam gibi yaşamadım ama, galiba şimdi adam gibi ölüyorum, dedi.

Birden göğsünden müthiş bir hırıltı yükseldi, ölmek üzere iken güçlükle kesik kesik konuştu:

-Koridorun köşesini dönünce soldaki ilk odaya girin... Orası benim odamdır. . Ocağın arkasında gizli bir geçit...

Popescu'nun gözleri birden donuklaştı, başı yana kaydı, Sözünü tamamlayamadan ölmüştü. .

Kara Murat ayağa kalktı, boğuk bir sesle:

-Gidelim, çok vakit kaybettik, dedi.

Gerçekten geç kalmışlardı. Koridorun karşı tarafından muhafızlar bağıra bağıra koşarak üzerlerine geliyorlardı.

Kaskatı kesilen Mihail:

-Voyvoda'nın köpekleri yine karşımıza çıktı! diye haykırdı. Türk elçisi:

-Ölene kadar vuruşalım! diye homurdandı.

Kara Murat kılıcının kabzasını sıkarak kükredi:

-Ölmek yok! Onları yarıp geçeceğiz! İleri!

Üç kahraman, yıldırım gibi düşmanlarının üzerine atıldılar.

Üçü de kanlı birer kasırgayı andırıyordu.

Kara Murat'ın kılıcı göğüslere doğru uzanıyor ve her geri çekilişinde ucundan kanlar damlıyordu.

Koridor feryatlarla, inlemelerle çınlıyordu. .

Üç yiğit, cesetlere basa basa, muhafızları yarıp geçtiler. Şimdi koridorda, amansız bir kovalamaca başlamıştı.

Muhafızlar korkunç, seslerle bağırıyorlardı:

-Tutun! Yakalayın! Peşlerini bırakmayın!

Kara Murat soluk soluğa koridorun köşesini döner dönmez birden zınk diye durdu. . Popescu'nun tarif ettiği kapıya varmışlardı.

-Buraya gireceğiz! diye bağırdı.

Mihail kapıyı açıp, kendini içeri attı.

Adı Mustafa bey olan Türk elçisi ile Kara Murat daha kapının eşiğindeyken muhafızlar yetişip çılgınca saldırdılar. Kara Murat, kılıcıyle onları püskürterek:

-Geriye! Geriye alçak köpekler! diye haykırdı.

İki muhafız kanlar içinde yere devrildi.

Tam bu sırada bir gürz, ıslık çalarak bütün hızıyla Kara Murat'a doğru indi.

Kurtulması imkânsız, korkunç bir darbeydi bu.

Fakat gürz yere düştü, Kara Murat düşmedi.

Gürzü yiyen, Türk elçisi Mustafa Bey olmuştu. Yiğit Türk, Kara Murat'a doğru gelen gürzü görmüş ve önlemek için öne atılmıştı. İri gürz bütün şiddetiyle ona inmiş, ağır demir sol kulağına ve omuzuna çarparak gürültüyle yere düşmüştü.

Mustafa Bey, bu öldürücü darbeyi yer yemez devrildi ve hareketsiz kaldı.

Kara Murat umutsuzluğun verdiği şiddetle tekrar saldırdı, bütün muhafızları geri püskürttükten sonra, Mustafa Bey'i de çekerek odaya girdi.

Muhafızlar kudurmuşçasına tekrar saldırdılar. Fakat, Mihail kapıyı çoktan sürgülemişti.

Adamlar bir kez daha avlarını ellerinden kaçırmış olmanın öfkesiyle küfürler yağdırarak kapıyı tekmelemekten başka bir şey yapamadılar.

Kara Murat başını eğdi. Gözleri ayaklarının dibinde yatan Mustafa Bey'e takılınca bakışları ıstırapla bulandı, acı ile mırıldandı:

-Bir yiğit kardeşimizi daha kaybettik!

Mustafa Bey ağır ağır gözlerini açtı:

-Hayır delikanlı, daha ölmedim...

Durdu, derin bir soluk aldıktan sonra devam etti:

-Beni şu sedirin üstüne yatırın.

Kara Murat'la Mihail, Mustafa Bey'in isteğini yerine getirdiler. Türk Bey'i, derin yarasının verdiği dayanılmaz acıyle inliyordu.

Mihail hazin bir sesle mırıldandı:

-Yazık! Kapana kısıldık! Voyvoda'dan öcümüzü alamadan öleceğiz galiba!

Kara Murat, Cellât Popescu'nun odasında pek bol olan çekiç ve keski ile bileklerindeki zincirleri Mihail'e kırdırdıktan sonra:

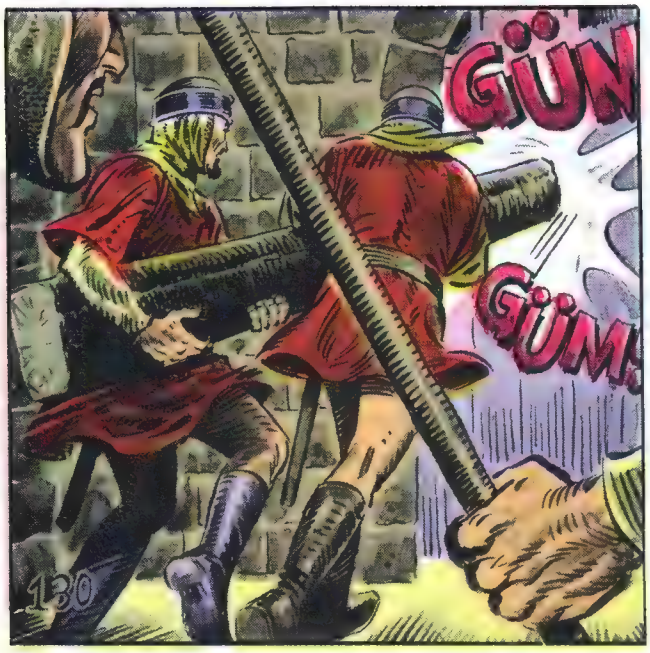

-Popescu ölürken, bu odada gizli bir yolun bulunduğundan söz etmişti. Acaba bulabilir miyiz ?diye mırıldandı.

Yaralı Mustafa Bey güçlükle doğruldu:

-Şu ocağın altında garip bir şekil var. Orayı bir kurcalayın, dedi.

Birden kapı gümbürtüyle sarsılmaya başladı.

Muhafızlar büyük bir kalas getirmişler, gerilip gerilip kapıyı dövmeye başlamışlardı.

Duvarlardan sıvalar dökülüyor, menteşeler yaylanıyor ama kapı dayanıyordu.

Kara Murat muhteşem bir soğukkanlılıkla:

-Kapı sağlam.. Daha birkaç dakikamız var, dedi. Sonra ocağa girip, gizli geçidi aramaya koyuldu:

Mustafa bey, Mihail'e seslendi:

-Hey ahbap!Şu yuvarlak fıçılarda ne var?

Mihail baktı, elini sokup karıştırarak :

-Bilmem, dedi. Hiç bir şeye benzemiyor. Siyah kum gibi bir şey...

-Yaa! Getir bir de ben bakayım onlara:

Mihail şaşırdı:

-İlâç diye yaralarına mı süreceksin?

Mustafa beyin bakışları birden değişti. Emretmeye alışmış insanların sert sesiyle:

-Getir diyorum sana ahmak herif!dedi. Birkaç dakika-ya kadar öleceğim. Beni kötü kötü söyletme!

Mihail, ölmek üzere olan insanın son dileğini yerine getirmiş olmak için acayip fıçıyı Mustafa Bey'in yanına götürdü.

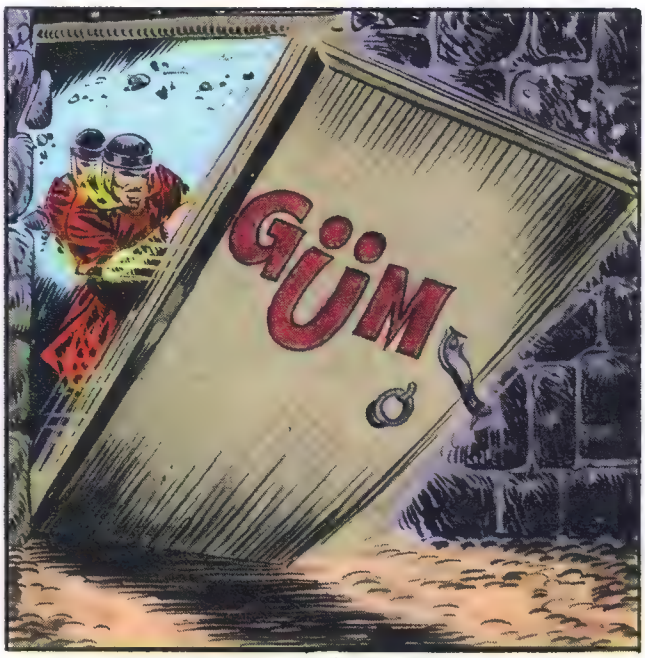

Genç Türk beyi şöyle bir baktı, gözlerinde sevinç ifade eden bir pırıltı yanıp söndü.

Kapı artık devrilmek üzereydi.

Mustafa beyin yarası hâlâ kanıyordu.

Muhafızlar, karşılıklı beşer kişinin tuttuğu dev kalasla gerildiler, gerildiler, sonra koşup vurdular.

Demir kapı gümbür gümbür öttü. Sarsıldı, titredi, duvardan sökülüp, olanca ağırlığıyle odaya devrilirken çıkardığı korkunç ses, içler acısı bir ıstırap çığlığı gibi koridorlarda çın çın öttü.

Muhafızlar sevinçle haykırdılar.

Yol açılmıştı.

Düşmanlarını artık ele geçirmişlerdi.

Zafer çığlıkları atarak odaya doldular.

Fakat birden oldukları yerde donakaldılar.

Odada sadece bir kişi vardı.

O da, yarasından oluk gibi kanlar akan, fakat dudaklarını alaylı bir gülümseme kaplayan garip bir kişi..

Ötekiler nereye gitmişti?

Kuş olup uçmuşlar mıydı?

Yoksa yer yarılıp, içine mi girmişlerdi?

Muhafızların şaşkın haline acı acı gülümseyerek bakan Mustafa Bey:

-Gelin..Gelin rezil herifler! Size güzel bir karşılama töreni hazırladım! diye bağırdı.

Elinde alev alev yanan bir çıra vardı. Bu çırayı, yanındaki garip fıçılara çok yakın tutuyordu.

Muhafızlar daha ne olduğunu anlayamamışlardı ama

yaralı adamın güven dolu hali onları ürkütmüştü. Endişeyle ona bakıyor, kılıçları elde yavaş yavaş, çekine çekine yaklaşıyorlardı.

Mustafa Bey korkunç bir sakinlikle devam etti:

-Gelin Voyvoda'nın köpekleri! Biraz daha yaklaşın! Acele edin! Bu fıçıların içinde ne var biliyor musunuz? BARUT! İçinizde barutun ne olduğunu bilen var mı?

Mustafa beyin yarasından devamlı akan kan, onu bitirmiş, bütün gücünü almıştı. Artık sayıklar gibi konuşuyordu:

-Padişahımız, İstanbul'u fethederken, koca demir gülleleri surlara nasıl fırlatmıştı biliyor musunuz? İşte bununla, barutla atmıştı. Şimdi şu elimde yanan çırayı fıçının içine sokarsam, ne olacağını düşünebiliyor musunuz?

Koridorda kalan muhafızlar hâlâ odaya girmeye çalışıyorlardı. Mustafa Bey, ölüme koşan bu adamlara acıyarak baktı.

O devirde barutu tanımayanlar çoktu. Bu patlayıcı maddenin dehşetini bilen birkaç muhafızın gözleri büyüdü. Mustafa Bey korkunç bir sesle:

-Hep beraber havaya uçacağız! dedi.

İşte o zaman ağızlardan acı feryatlar fışkırdı.

Paniğe kapılan muhafızlar kapıya hücum edip kaçmak istediler. Ama koridoru dolduran öteki muhafızlar, korkunç durumu bilmediklerinden bağırıp küfrederek içeri girmeye çalışıyorlardı.

Bu yüzden hiç kimse kaçamadı.

Mustafa Bey kararlıydı.

Yirmi düşmanını birden beraberinde öbür dünyaya götürmek düşüncesi ile, yüzüne mutluluk dolu bir gülümseme yayılmıştı.

Yiğit Türk, ürpertici bir soğukkanlılıkla yanan çırayı barut fıçısının içine soktu.

Bir alev fışkırdı.

Korkunç bir patlama bütün sarayı sarstı.

Acı feryatlar, inlitiler, çığlıklar duvarlar arasında boğuk yankılar yaptı.

Kollar uçtu, kafalar koptu, gövdeler duvarlara yapıştı. Kan ve duman her yeri kapladı.

Birkaç dakika sonra odada, üst üste yığılmış cesetlerden, yavaş yavaş dağılan dumandan ve keskin bir barut kokusundan başka bir şey kalmamıştı.

İçerdekilerin tümü ölmüş, koridorda bulunanlar ise derin yaralar alarak inlemeye başlamışlardı.

Çok geride olduğu için kurtulanlar arasında bulunan muhafızların komutanı, on dakika sonra memnun bir şekilde Voyvoda'nın karşısına çıktı, selâm verdikten sonra:

-Emriniz yerine getirildi Majeste, dedi. İntikamınız alındı. Serserileri bir odada kıstırdık. İçeride barut fıçıları varmış.. İnfilak etti.. Hepsi birden paramparça olup öldü. Kemiklerini bile bulamadık...

Voyvoda habere çok sevindi. Hain hain gülerek:

-Komutan bana büyük bir hizmette bulundun, seni mükâfatlandıracağım, dedi.

Subay gittikten sonra neşe ile ellerini ovuşturarak mırıldandı:

-Bu herifler beni bayağı endişelendirmişti. Ne yaman dövüşüyorlardı. Neyse kurtulduk, onlardan. Şimdi gidip An-

gela ile hesaplaşmanın zamanı geldi.

Oysa Voyvoda boşuna seviniyordu.

Çünkü Kara Murat ile Mihail, bu korkunç patlamadan burunları bile kanamadan kurtulmuşlardı.

Dar ve rutubetli dehlizde, ellerinde meşalelerle ilerlerken Kara Murat:

-Mustafa beyin fedakârlığı gözlerimi yaşarttı, dedi.

Mihail takdir dolu bir sesle mırıldandı:

-Zaten ölecekti.. Beraberinde yirmi kişiyi birden götürdü. Siz Türkler, yaman insanlarsınız...

Kara Murat kısa bir süre düşündükten sonra:

-Şimdi, dedi. Bizi herkes öldü sanıyor. Bundan yararlanmalıyız.

-Nasıl?

-Voyvoda'nın dairesini basarak onu öldüreceğiz!

-Odasında mıdır acaba?

-Odasında yoksa da arayacağız...

Karanlık dehlizde, güçlükle ilerliyorlardı..

Mihail'in koltuğunun altında bir barut fıçısı vardı.

Sarayın çeşitli yerlerinde yangınlar çıkarmayı düşünüyorlardı. Kara Murat:

-Kargaşalıktan yararlanacağız, dedi. Mihail:

-Bu yol nereye çıkıyor acaba? diye sordu.

-Bilmem. Birazdan görürüz.

-Biliyor musun beyzadem? Dövüşü kazandıktan sonra Popescu'yu öldürmediğin için sana çok kızmıştım. Şu Türklerin erkeklik anlayışı amma da tuhaf oluyor, diye düşünmüştüm..

Kara Murat güldü:

-Ya şimdi ne düşünüyorsun?

-Affetmenin büyüklük olduğunu, soylu bir davranışın en kötü insanlarda bile iyi duygular yaratacağını düşünüyorum.

Mihail durdu, aklına gelen bir düşünceyle gülmeye başladı. Kara Murat şaşırarak sordu:

-Bu zindan gibi yer çok mu hoşuna gitti?

-Hayır beyzadem..

-Neden gülüyorsun öyleyse?

-Şu Allah'ın garip işine gülüyorum...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 HAZİRAN 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 20 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

-Ne demek yani?

-Allah insana para vermez, yıllarca zengin olmak hülyaları içinde yaşatır, sonra bir gün gelir önüne para yığar, bu defa da harcamak için vakit bırakmaz...

-Hayrola.. Bir yerden bol para mı geçti eline?

-Evet beyzadem, sayende..

-Sayemde mi? Ben mi sana para kazandırdım?

-Evet..

-Allah Allah! Nasıl oldu bu?

-Sen Popescu ile dövüşürken ben herkesle bahse girdim.. Seni kimse bir şeye benzetemediği için tutan da olmadı. Öyle çok para topladım ki, sorma.. Hayırlısı ile buradan kurtulursak, o paraları sakladığım yerden çıkarıp bir güzel yeriz...

Kara Murat birden durdu:

-Bırak gevezeliği, yolumuz bitti galiba, dedi.

Yürüdükleri dehlizin sonuna gelmişlerdi.

Önlerinde şimdi sadece, yosun tutmuş, rutubetli bir

duvar vardı. Kara Murat:

-Bu duvarda bir kapı olmalı.. Acaba nasıl açılıyor? diye mırıldandı.

Gizli kapıyı bulmak için ıslak duvarı santim santim incelemeye başladılar.

***

Kraliçe Luçya, gözlerinden kin ve öfke kıvılcımları saçarak odasında dolaşıyor:

-Evet, evet.. Onu derhal öldürmem gerek, diye mırıldanıyordu.

Kara Murat ile arkadaşlarının idam sehpasından kaçmaları çok iyi olmuştu...

Saray karışmış, herkes birbirine girmişti.

Hele o korkunç patlamadan sonra çıkan yangın bütün sarayın altını üstüne getirmişti.

Herkes yangını söndürmeye çalışıyordu.

Kimsenin kimseye bakacak hali yoktu.

Bu kargaşalık anında, gidip Angela'yı kolayca öldürebilirdi.

Bunu düşününce Kraliçe sevinçle titredi.

Dolaptaki gizli gözden hançerini aldı, elbisesinin altına gizleyerek koridora çıktı.

Bütün daireler açık, bütün odalar boştu.

Angela tehlikedeydi.

Bu defa onu panter kadar yırtıcı, belki de ondan daha korkunç olan Kraliçe öldürmeye gidiyordu.

Kraliçe Luçya, Angela'nın odasının bulunduğu koridorun köşesini dönünce bir nöbetçi ile karşılaştı.

Asker karşısında Kraliçeyi görür görmez toparlandı, onu saygı ile selâmladı. Kraliçe:

"Bu çok fena..Adam, Angela'nın odasına girdiğimi görürse bütün planım alt üst olur" diye düşündü. Sonra, sert bir sesle sordu:

-Burada ne yapıyorsun?

-Nöbetteyim Kraliçem..

-Öteki nöbetçiler nerede?

-Hepsi yangını söndürmeye gitti..

-İyi..Sen hiç bir yere kımıldama öyleyse..

-Zaten emir böyle efendim...

Birden muhafızın gözleri dehşetle büyüdü. Esmer yüzünü korkunç bir ölüm ıstırabı kapladı:

-Aaah...

Kraliçe yürür gibi yapmış, sonra birden şimşek gibi dönerek elindeki bıçağı nöbetçinin kalbine saplamıştı.

Adam, bir kütük gibi cansız yere yuvarlandı.

Kraliçe eğilip, kanlanan elini ve kızıla boyanan bıçağını onun elbisesine sildikten sonra, yırtıcı bir kaplan gibi hızlı adımlarla yoluna devam etti.

Nöbetçiyi öldürmekle iyi yaptığını düşünüyordu. Angela'yı öldürürken, geride, kendisini ele verebilecek bir tanık bırakması büyük hata olurdu.

Fakat ummadığı bir rastlantı, Kraliçe Luçya'nın planını yine alt üst etti.

Büyük bir ıstırap içinde, geç kaldığını düşündü.

Çünkü aynı anda Voyvoda Vilad, Angela'nın odasına girmiş, Kraliçe bunu uzaktan görmüştü.

Artık yapabileceği bir şey yoktu...

Kalbi, büyük bir kıskançlık duygusu ile köpürdü.

Voyvoda içeri girdiği sırada, Angela salonun ortasındaydı.

Adam genç kıza doğru yürürken, "Artık her şey aydınlığa çıkacak" diye düşünüyordu. "Ya beni sevdiğini söyleyip ayaklarıma kapanacak, ya da onu öldüreceğim„

Angela, Voyvoda'yı görür görmez, garip bir duyguyla onun kendisini öldürmeye geldiğini anlayarak ürperdi.

Ona iğrenerek bakarken, bir kurtulma çaresi, bir korunma aracı olup olmadığını düşündü. Hiç bir şeyin kendisini kurtaramayacağını anlayarak sessizce ölümü bekledi.

Birden aklına Kara Murat geldi. Şu anda kimbilir neredeydi? Belki de ölmüştü.. Belki değil, muhakkak ölmüştü.. Çünkü askerler, yabancıların barut fıçılarının patladığı odada nasıl paramparça olduklarını birbirlerine anlatırken duymuştu.

Voyvoda boğuk bir sesle:

-Yıllardır beraber yaşıyoruz Angela, dedi. Ama bu

süre içinde bütün fedakarlıklar hep benden geldi. Bir defa olsun beni sevdiğini söylemedin. Üstelik son defa o yabancı herifle sevişmeye kalkıştın. Belki de seviştin. Beni aldattın..

Angela cevap vermedi, kollarını göğsü üzerinde kavuşturarak başını çevirdi.

Voyvoda birden şaşırdı. Genç kadının bu korkusuz hali onu çılgına çevirdi. Kılıcını çekti:

-Vay orospu vay! Af dileyeceğin yerde surat asıyorsun.. Hemen dizlerime kapanıp, Kara Murat, denen o köpeği sevmediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?

Kara Murat adını duyunca Angela titredi... Ruhunda sanki bir şimşek çaktı. Bütün kadınlık duyguları bir anda uyandı. Sakin bir sesle:

-Kara Murat'ı seviyorum, dedi.

Bu, isyan eden kalpten fışkıran çılgın bir sesti.

Voyvoda o dakikada kalbinin kıskançlıkla burkulduğunu hissetti.

Kulaklarını trajik uğultular kapladı, gözleri kararadı, kılıcını kaldırarak haykırdı:

-Madem ki beni sevmiyorsun, öyleyse öleceksin!

Genç kadına vurmak üzereydi..

Fakat o anda garip bir şey oldu.

Kalkan kılıçlı kolu inmedi.. Büyüyen gözleri, yan tarafta kımıldayan perdeye takıldı.

Nefes bile almadan, durarak, daha dikkatli baktı.

Usul usul oynayan perdenin arkasında biri vardı.

Voyvoda'nın alnında soğuk terler birikti.

Kimdi bu? Kara Murat mıydı yoksa?

Hayır, hayır!.. Olamazdı!.. O ölmüştü çünkü!..

Peki öyleyse kim? Bir başka âşık mı?

Bu düşünce beynini alev gibi yaktı.

Demek Angela'nın başka bir âşığı daha vardı!

Saçları öfkeden diken diken olarak usul usul perdeye doğru yürümeye başladı. Vücudunun her yanı titriyordu.. İyice yaklaştıktan sonra kılıcını olanca gücüyle perdeye sapladı.

Kılıç önce perdeyi deldi, sonra onun arkasındaki yumuşak cisme saplandı.

Korkunç bir çığlık salonun camlarını titretti..

Öfkeden kudurmuş bir hale gelen Voyvoda, kılıcı, sapladığı yerden çekerken, perde ile birlikte yumuşak bir cismin yere yığıldığını gördü.

Perdenin altından bir kan şeridi süzülmeye başladı..

Angela, kıpkızıl olan perdeye dehşetle bakarak yüzünü elleriyle örtmüştü...

Voyvoda, kılıcının ucuyla kalın kumaşı kaldırarak yana iterken vahşi bir gülümsemeyle aralanan dudakları arasından Angela'ya seslendi:

-İşte sevgilini öldürdüm!

Göğsünü gururla şişirdi.

Yerdeki cesete baktı, birden gözleri yuvarlarından dışarıya fırlar gibi oldu. Boğuk bir sesle:

-Bu da ne? diye bağırdı.

Şimdi titriyor, dizleri birbirine vuruyordu:

-Olamaz, olamaz! diye sayıklar gibi mırıldandı.

Öldürdüğü erkek değil, bir kadındı.

...Ve bu kadın Kraliçe Luçya idi.

Voyvoda'ya dikilen camlaşmış gözleri sanki "Bana nasıl kıydın?" demek ister gibi bakıyordu.

Kraliçe kininin ve merakının kurbanı olmuştu.

Angela'yı öldürmeye giderken, Voyvoda'nın kendisinden daha önce salona girdiğini görünce, büyük bir kıskançlık alevi damarlarını tutuşturmuş, "Acaba ne konuşacaklar?" diyerek arka kapıdan dolaşıp, yerlere kadar uzanan kalın perdenin arkasında gizlenmişti.

Voyvoda, bir dakika kadar taş kesilmiş gibi durduktan sonra Angela'ya dönerek:

- Sıra sana geldi küçük orospu ! diye haykırdı.

Korkudan sapsarı kesilen Angela, üzerine gelen bu öfkeli kasırganın, bu fırtınanın önünde geriledi, biraz sonra sırtı duvara dayandı.

Voyvoda'nın kılıcı şimşek gibi parladı, Angela'nın elbisesini yırtıp, göğsünde kanlı bir iz bıraktı.

Sivri çelik, ete yarım santim kadar gömülmüş ve kan

çıkarmıştı...

Voyvoda kılıcını tekrar savururken bağırdı:

- Hemen öldürmeyeceğim seni. Her tarafını santim santim doğrayacağım! Ayaklarıma kapanıp yalvaracaksın!

Kılıç bu kez, genç kadının boynunda iz bıraktı.

Angela inliyor, hıçkırıyor, sarsılıyordu.

Her yanı kana bulanmıştı. Fakat yalvarmıyordu.

Bu durum Voyvoda'yı daha da kızdırdı. Kuduran bir öfke ile saldırdı, bir çekişte elbiselerini yırtıp, ayaklarının dibine indirdi.

Angela'nın diri göğüsleri şimdi arzuları kamçılayan bir şekilde titreyerek ortaya çıkmıştı.

Voyvoda bu güzel göğüslere iştahla baktı. Fakat ne yazik ki, onlar artık hiç bir zaman kendisinin olmayacaktı.

Tekrar öfkeyle atıldı, arka arkaya inen kılıç darbeleri memelerde ustura gibi kanlı izler bıraktı.

Yaraların derin olmaması için bütün dikkatini kullanıyor, vuruşlarını son derece hesaplı yapıyordu. İntikam

zevkini yudum yudum tatmadan kadının ölmesini istemi - yordu.

Angela, etinin her delinişinde inliyor, duyduğu acı ile attığı çığlıklar salonda çınlıyordu.

Artık ölecekti. Bundan şüphesi yoktu.

Hiç değilse işkence çekmeden ölseydi.

Çıplak göğüslerini elleriyle kapamaya çalıştı.

Voyvoda kükredi:

- İndir ellerini !

Sonra kılıç tekrar kırbaç gibi indi. Ellerinin üzerinde kanlı çizgiler açıldı.

Angela gözlerinden yaşlar boşanarak haykırdı:

- Öldür beni ! Öldür ! Nasıl öldürürsen öldür. Senden korkmuyorum. Senden nefret ediyorum.

Gözleri alev gibi yanıyordu. Bağırmaya devam etti:

- Seni aldattım ! O yabancıyla, Kara Murat'la aldattım. Bu yüzden hiç pişman değilim. Çünkü o sana benzemiyor. O tam bir erkek. Senin gibi iğrenç biri değil...

Voyvoda bu ağır sözlere kızmadı:

- Beni tahrik ederek ölüme çabuk kavuşacağını sanıyorsan aldanıyorsun. Bu oyunu yutmam !

Sonra kılıcıyla kanlı bir iz daha açarak, korkunç bir sesle bağırdı:

- Gelsin de, Kara Murat denen o köpek seni kurtarsın bakalım.

Sakin bir ses:

- Geldim ! dedi.

Voyvoda dondu kaldı. Kararan bakışlarını titreyerek sesin geldiği yöne çevirdi...

Angela da büyük bir şaşkınlık içinde baktı, gözlerinde bir sevinç parıltısı dolaştı.

İkisinin de ağzından aynı feryat fışkırdı:

- Kara Murat !..

Birdenbire açılan kapıdan içeri genç bir adam girmişti. Yüzü karmakarışık, gözleri ateş içinde, tanınması güç olan bu adam gerçekten Kara Murat'tı.

Kara Murat ile Mihail, saatler süren uğraşma sonunda geçitteki gizli kapıyı bulmuşlardı.

Voyvoda'nın korkudan bembeyaz kesilen dudakları arasından acıklı bir inilti çıktı:

- Sen ölmedin mi?

Voyvoda çoktan öldüğünü zannettiği müthiş Türk'ü, kanlı bir savaştan çıkmış gibi perişan elbiseleriyle karşısında görünce gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı. O vahşi, sert, korkunç adam, şimdi titriyordu.

Angela bir sıçrayışta Voyvoda'nın kılıcının erişemeyeceği kadar uzaklaşarak çıplak vücuduna giyecek bir şeyler aradı.

Kara Murat ağır ağır ilerleyerek:

- Yıllardır bu günü bekliyordum rezil herif! dedi.

Voyvoda bütün korkusuna rağmen merak etti:

- Yıllardır mı? Neden?

Kara Murat'ın yüzünü hüzünlü bir ifade kapladı:

- Acele etme ! Ölmeden önce her şeyi öğreneceksin!

Mosmor olan Voyvoda birden öfkeden kudurmuş bir halde çırpınmaya, bağırmaya başladı:

- Nöbetçiler ! Muhafızlar ! Gelin, kazığa vurun şu köpeği !

Voyvoda ayağını yere vuruyor, askerlerin gelmesini beklerken homurdanıyordu:

- Seni çan kulesi kadar büyük bir kazığa vurduracağım ! İnim inim inleteceğim!

Kara Murat hiç kımıldamadı bile. Sakin sakin bekledi. Dışarda ayak sesleri duyuldu, kapı açıldı, Voyvoda sevinçle o yana bakınca, Mihail'in sırıtan yüzünü gördü, titredi.

Kara Murat soğuk bir sesle:

- Sen dışarda bekle Mihail, Öcüme kimsenin ortak olmasını istemiyorum, dedi.

Voyvoda o an, her şeyin bittiğini anladı. Kendisine yardım edecek kimse yoktu. Korkuyla ürperdi.

Kara Murat ona kinle baktı:

- Adamlarının hepsi şu anda sarayın çeşitli yerlerinde çıkan yangınları söndürmeye çalışıyor. Baş başayız. Bunun için yangınlar, özellikle tarafımızdan çıkarılmıştır.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 HAZİRAN 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 21 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

Kara Murat devam etti:

-Şimdi, yaptığın kötülüklerin hesabını vereceksin..

Voyvoda'nın saçları diken diken oldu. Yüzünde ölüm korkusu vardı. Bununla beraber:

"-Ben de iyi bir silâhşörüm. Onu pekâlâ öldürebilirim. Neden korkuyorum sanki?"diye düşündü.

Voyvoda Vilad, Jan Hunyad gibi Avrupa'nın en ünlü silahşörüne kılıç çekmiş bir adamdı..

Teke tek dövüşte o güne dek otuzdan fazla adamı öbür dünyaya yollamıştı.

Neden korkuyordu Kara Murat denen şu Türk'ten?

Delikanlının boş anını kollayıp, kalbe doğru inen o müthiş vuruşunu yapmayı tasarladı. Kara Murat daha kılıcını bile çekmemişti. Onu gafil yakalayabilirdi...

Birden, yıldırım gibi öldürücü hücumunu yaparken ağzından da zafer haykırışı fırladı:

-İşte avladım seni! Geber!

Fakat Voyvoda, Kara Murat'ın akıl almaz çevikliğini ve korkunç hızını hesaba katmamıştı.

Delikanlı, o daha ilk hareketi yaparken şimşek gibi kılıcını sıyırarak, hücumu karşıladı.

İki kılıç havada şiddetle çarpıştı.

İki düşman da birbirinin yüzüne kinle baktı.

Aynı anda uzaktan uzağa hırıltıya benzer tuhaf sesler gelmeye başladı. Gecenin karanlığında, derinden derine kopan çığlıklar büyüyordu.

Ansızın bulundukları salonun perdelerinden birini korkunç alevler sardı. Sarayın her yanı tutuşmuş, cayır cayır yanmaya başlamıştı.

Fakat Kara Murat ile Voyvoda, bunun farkına bile varmadılar.

İkisi de şimdi, kılıçlarını bütün güçleriyle sallıyor, öldürücü bir yara, kanlı bir delik açmaya çalışıyordu.

Bir ara Kara Murat'ın aklına, şişe vurularak kebap edilen ağabeyi gelince yüreği bir kez daha yandı, korkunç bir sesle bağırıp, öyle bir müthiş hamle yaptı ki Voyvodanın kılıcı elinden uçtu...

Delikanlı kanlı bir kasırga gibiydi...

Yüzü mosmor olmuş, bakışları korkunçlaşmıştı.

Bu öfkeli kasırganın önünde Voyvoda yaprak gibi tit-

redi. Geri geri çekildi, sırtı duvara dayanınca çaresizlik içinde kaçacak yer aradı.

Aynı anda sivri kılıç gırtlağına dayandı...

-Öldürme beni yabancı.. Canımı bağışla! Ne istersen veririm! diye yalvardı.

Kara Murat boğuk bir sesle:

-Affetmek mi? Seni affetmek öyle mi? dedi.

Korkudan titreyen Voyvoda:

-Beni öldürmezsen seni dünyanın en zengin insanı yaparım. Kral gibi, prens gibi yaşatırım, diye inledi. Kara Murat'ın durgunluğu onu umutlandırır gibi olmuştu. Fakat delikanlı, vücudu büyük bir kinle sarsılarak:

-Şimdi senin dişlerini sökeceğim! diye homurdandı.

Voyvoda tekrar inledi:

-Ben sana ne yaptım? Bu kinin neden?

Kara Murat, bir değil, bin kere ölüme mahkûm ettiği bu adamı nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

İşte intikam saati gelmişti..

Onu öldürürken, acının her zerresini tattırmak istiyordu. Buz gibi bir sesle:

-Eh.. Şimdi artık seninle konuşabiliriz, dedi. Söyle bakalım beni tanıdın mı?

Voyvoda'nın perişan çehresi düşünceyle kırıştı, fakat onun kim olduğunu hatırlayamadı.

Kara Murat kinle haykırdı:

-Kalbin ne kadar kötü ise, hafızan da o kadar zayıf Voyvoda cenapları! Hiç bir canavar şişe sokturup, kuzu gibi kızartma yaptırdığı kurbanlarını unutur mu?

Voyvoda'nın alnındaki soğuk terler şakaklarına doğru sızmaya başlamıştı. Kara Murat devam etti:

-Düşün.. Düşün bakalım! Kafanı çatlata çatlata düşün! Yıllar önce ilâçlı şarap içirdikten sonra uyutup yakalattığın, sonra sımsıkı bağlatıp buraya getirdiğin Türkleri hatırladın mı?

Acı acı güldü:

-Hatırlamak istemiyorsun değil mi?

Ama hatırlamazsan, hatırlatmak için biraz daha fazla canını yakmak zorunda kalacağım.

Kılıcı hızla kaldırdı ve tersi ile Voyvoda'nın sağ koluna müthiş bir darbe indirdi. Kol korkunç bir çatırdı ile kuru bir ağaç dalı gibi kırıldı..

Voyvoda, Murat'ın anlattığı olayı çoktan hatırlamıştı. Çünkü o gün, hayatının en tatlı hatıralarından biri olarak hafızasına yerleşmişti. Ama şimdi biri çıkmış, kendisinden o günün hesabını soruyordu. Kimdi bu?

Gözlerini çekine çekine açtı, kalbinin korkusu kırılan kolunun acısını bastırıyordu.

Kara Murat acı acı güldü:

-İnliyorsun! Hayatında ilk defa acı çekiyorsun belki! Ama daha çok çekeceksin. Tabanlarını yüzdürüp, yaralarına tuz ektirdiğin, sonra bu kanlı ayakları keçilere yalattığın Türkler, senin şu anda inlediğin kadar bile inlememişlerdi. Ama onların dul karıları, öksüz yavruları bunun ıstırabını yıllarca çekti...

Kara Murat, derin bir soluk aldı. Sesi mezardan çıkıyormuş gibi boğuk boğuktu:

-Dinle.. Daha sözlerim bitmedi. Birçok Türk'ü dilim dilim doğratıp kazanda kaynattın, sonra, o pişmiş etleri öteki Türklere yedirmek istedin.. Bir kısmını da ahıra kapatıp aç domuzlara parçalattın...

Kılıcı öfkeyle kaldırıp, bu kez dizkapağına indirdi. Yine kırılan bir kemiğin çatırtısı duyuldu. Voyvoda korkunç bir feryat koparak duvarın dibine yığıldı:

-Merhamet! Merhamet et yiğidim!

Kara Murat acı acı güldü:

-Daha anlatayım istersen.. Akıncı Selim'i, öz kardeşine şişletip ateşte kızarttırdın. Kardeşi kardeşe kıydırdın. Onlardan birinin eti, ötekinin kalbi dağlanırken, birinin göz yaşı, ötekinin kanına karışırken, sen sonsuz bir haz duydun. Bir gün bu işlerin hesabını senden soracaklarını hiç aklına getirmedin mi? Yaptığın bu alçaklıkların unutulacağını mı sandın?

Kara Murat soluk soluğa durdu. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Artık haykırıyordu:

-Söyle Voyvoda köpeği! Daha sayayım mı yaptıklarını? Hâlâ seni neden yüz defa, bin defa, on bin defa ölüme

mahkûm ettiğimi anlatayım mı?

Voyvoda artık durumun korkunçluğunu daha iyi anlıyordu. Yalvaran bir sesle tekrar:

-Merhamet yiğidim! diye inledi.

Korku içine işlemiş, ilikleri donmuştu.

Kara Murat'ın sesi intikam doluydu:

-Ben işte, o gün ateşte kızarttığın Akıncı Selim'in kardeşi Kara Murat'ım. .Şimdi tanıdın mı?

Çektiği bütün acıya, ruhunu saran dayanılmaz korkuya, beynini dolduran ölüm düşüncesine rağmen Voyvoda Vlad'ın gözleri hayretle açıldı:

-Sen. . .Sen o'sun ha?O küçük çocuk?

-Evet. .O küçük çocuk. .Her gün beş vakit intikam yemini ede ede, büyüyen, bütün yaşama gücünü kutsal öcünden alan o çocuk. .Artık titreme. .Çünkü ne yaparsan yap senin için kurtuluş yoktur.

Voyvoda'nın gözleri dehşet içinde açılmış, zalim bir korkunun pençeleri arasında kıvranmaya başlamıştı:

-Yalvarırım beni öldürme!Sana ne istersen veririm. . Seni dünyanın en zengin insanı yaparım. .

Kara Murat, insanlıktan çıkan bu zavallı mahluka iğrenerek baktı. Bir kedi yavrusundan daha zavallı durumda olan adama vurduğuna utandı âdeta...

Salonun perdeleri alev alev yanarak yere düştü. Yangın bulundukları yeri iyice sarmıştı.

Angela korku içinde haykırdı:

-Elini çabuk tut Murat, diri diri yanacağız...

Delikanlı genç kadının sesini duymadı bile... Gözleri

yerde büyük bir ıstırap içinde inleyen Voyvoda'ya takılmıştı. .

Adam, Kara Murat'ın durgunluğundan yararlanarak sağlam kalan tek eli ve tek ayağı ile yerde sürünerek kaçmaya çalıştı.

Kalın halının üzerinde yarısı kopmuş solucan gibi kıvranan adamın acınacak bir hali vardı. Kara Murat onun korkudan sürünen, göz yaşı döken, yaşayan bir ölüye dönmesinden iğrendi, midesi bulandı...

İçinde tiksinti ile karışık bir acımadan doğan gevşe-

me duygusu çöktü, öfkesi dağılır gibi oldu.

Böyle inleyen, direnmeyen, kaderine boyun eğmiş, ölümünü bekleyen, yalvaran, merhamet dileyen, miskin, korkak, alçak bir adamı dövmekten, orasını burasını kırmaktan âdeta utandı.

Ona vurduğu her darbe, attığı her tekme, indirdiği her tokat, bir ölüye atılmış gibiydi. Hiç karşılık görmüyor, hiç bir direnme olmuyordu.

Düşkün birini hırpalamak, dövmek, sövmek Türk'ün elinden gelmezdi.

Bütün heybetini, bütün dehşetini kaybetmiş olan, gözleri tarifsiz bir korkuyla dolan, büzülen düşmanının hali Kara Murat'ın ruhunu rahatsız etmişti.

Onu bin defa ölüme mahkûm ettiği halde, şimdi buradan kaçmak, içini saran tiksintiden, midesini altüst eden bulantıdan kurtulmak istedi.

Onun garip duygular içinde bocaladığını sezen Voyvoda'nın gözlerinde bir umut ışığı belirdi. En acıklı sesiyle

yalvardı:

-Beni öldürmekle hiç bir şey kazanamazsın. Ama yaşatmakla çok şeyler elde edersin.. Olanları unutalım... Sana dilediğin tazminatı veririm. Bak, nasıl acınacak haldeyim! Hiç bir Türk bu haldeki düşmanını öldüremez... Sen de Türk'sün..

Kara Murat'ın birdenbire durgunlaşıp, yüzünün acı dolu bir ifade alması Angela'yı titretti...

Şu Türklerin amma da garip mertlik anlayışları vardı! Düşen adam, can düşmanları bile olsa vuramıyorlardı.

Voyvoda Angela'ya döndü, elini yalvarırcasına uzatarak ondan yardım istedi:

-Angela! Ne olur sen de söyle ona bu yaptığının anlamsız bir şey olduğunu! Seni ona veririm, ikinizi evlendiririm, mutlu olursunuz...

Bu sözler Angela'yı uyandırdı. İğrenerek Voyvoda'ya bakan delikanlının ruh halini sezdi:

-Murat! Affetme o canavarı! diye bağırdı.

Bütün bu olanlardan sonra Kara Murat, Voyvoda'yı affedecek miydi?

Genç kadın birden Murat'a doğru atıldı, gözünden şimşekler çakarak bağırdı:

-Murat... Hâlâ konuşturacak mısın bu yılanı? O sana kardeşini çevirme yaptırırken acıdı mı?.. Arkadaşlarını balta ile doğratıp, tencerede pişirterek size yedirtmek isterken kalbi sızladı mı?.. Daha bu sabah bir Türk'ü kafasına çivi çaktırarak öldürtmedi mi? Ne çabuk unuttun bunları?

Voyvoda, Angela'nın korkunç öfkesi karşısında büzüldü. Onun kendisinden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu.

-Sen de mi Angela? diye inledi.

Angela'nın salonda çın çın öten öfkeli sesiyle, Kara Murat irkildi, kendine gelir gibi oldu. Voyvoda'ya baktı. Ona karşı duyduğu nefretle yüzü kızardı.

Gözlerinin önüne, ağabeyi Akıncı Selim'in, yağları erimiş, kanı ateşte kurumuş, etleri yanmış, kızarmış cesedi geldi. O ceset şimdi geçirilen şişle beraber kafasının içinde fırıl fırıl dönüyor: " -Öcümü al Murat... Öcümü

al..." diye inliyordu.

Ağabeyinin yıllar önceki acıklı hali gözlerinde canlanınca, Kara Murat'ın kini tazelendi, müthiş bir öfke tekrar damarlarını tutuşturdu:

-Eğer bana kalsa, seni öldürmeye tenezzül etmezdim Voyvoda köpeği, dedi. Ama senin canın bana ait değil. Öldürdüğün ağabeyime ait.. Et tahtası üzerinde satırla doğrayıp, domuzlara yedirdiğin, kazığa geçirdiğin, başlarına çiviler çaktırdığın Türklere ait... Bütün bu masum kurbanlar, seni affetmememi söylüyor... Onların bu kutsal isteklerini yerine getirmek zorundayım...

Voyvoda bütün ümitlerinin kaybolduğunu görmenin dehşeti içinde korku ile inledi:

-Merhamet, yiğitim!.. Ölenle ölünmez. Oldu bir kere... İstediğini veririm sana... Bu sarayı bile veririm.. Yeter ki canımı bağışla..

Kara Murat vahşi vahşi güldü. Artık Voyvoda'yı bağışlamak hakkına sahip olmadığını anlamıştı.

Ölenlerin vasiyetini yerine getirmezse suçlu düşeceğini, ömrünce azap çekeceğini hissediyordu.

Voyvoda'nın sağlam eli, yerde duran bıçağa doğru yavaş yavaş uzandı.

Kara Murat bunu gördü, acı acı gülümsedi.

Aynı anda kılıçlı kolu şimşek gibi kalktı ve indi. Voyvoda'nın eli, bileğinden koparak, pat diye Angela'nın ayaklarının dibine kadar fırladı.

Genç kadın bir çığlık attı. Kara Murat Voyvoda'ya:

-Hâlâ domuzluk düşünüyorsun ha... diye homurdandı.

Salonun öbür penceresinin perdeleri de birden alevler içinde kaldı. Yangın iyice büyümüş, alevden dilleri ile önüne gelen her şeyi yakıp kavurmaya başlamıştı..

Voyvoda artık hiç kurtuluş umudunun kalmadığı sırada bu alevleri görünce sevindi:

-Siz de benimle beraber öleceksiniz, diye inledi.. Ateşler her tarafı sardı. Kaçamazsınız...

Kara Murat eğilip, Voyvoda'nın uğursuz sözler fışkıran ağzına korkunç bir yumruk savurdu.. Bu yumruk, adamın ön dişlerini söküp kopardı.

Voyvoda, ağzının içine dolan dişleri kanla birlikte tükürerek ulumaya başladı.

Kara Murat etrafını saran alevlere rağmen hâlâ acele etmiyordu. Bütün heybetiyle ayakta dimdik duruyor, Voyvoda'ya yapacağı şeyleri tasarlıyordu.

Delikanlı bu canavarın, Türklere tattırdığı bütün acıları, ona birer birer tattırmak istiyordu.

Voyvoda, artık insanlıktan çıkmıştı.

Bir kolu ve bir ayağı kırılan, dişleri sökülen, bir eli bileğinden kopan bu adam artık insandan başka bir şeydi..

Buna rağmen müthiş bir yaşama içgüdüsüyle direniyor, canlı kalmak istiyordu.

Ölmemek için bir gözünün çıkarılmasına, dilinin koparılmasına, kollarının kesilmesine razıydı.

Ağzından kanlı salyalar sızarak uludu:

-Yangın her tarafı sardı. Buradan sizi ancak ben kurtarabilirim. Beni öldürmez sağ bırakmaya söz verirsen. gizli geçidin yerini söylerim...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 HAZİRAN 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 22 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Kara Murat'ın yüzü ve bakışları bulandı, sinirli bir gülüşle:

-Zahmet etme, biz buradan çıkmasını biliriz, dedi. Hele senin işini bitirelim de..

Öldürülen ağabeyi, derileri yüzülen arkadaşları şimdi hep bir olmuş, çevresinde dönüyor, "Öcümüzü al Murat! Öcümüzü al!" diye haykırıyordu sanki..

Delikanlı, gözleri yaşla dolu:

-Alacağım, alacağım! diye inledi.

Sonra o hırsla Voyvoda'nın çizmelerini çıkardı, adamı kucaklayıp ayağa kaldırarak duvara dayadı.

Voyvoda sadece inliyordu.. Direnme gücü bitmişti.

Kara Murat, onun çıplak ayak parmaklarının üstüne topuğu ile korkunç bir darbe indirdi. Voyvoda'nın parmak kemikleri çatırdadı, sonra ezilip hurdahaş oldu. Ağzından canhıraş bir feryat daha fırladı.

Kara Murat onu bıraktı, adam yere yığıldı.

Tavandan alev alev yanan bir parça yanlarına düştü.

Kara Murat o tarafa bakmadı bile..

-Sen hayatın boyunca hep kafa, kol, bacak kırdırdın, adam kazıklattın değil mi? Hazırlan öyleyse.. Şimdi ben de senin bütün eklem yerlerini bir bir kıracağım. Bakalım, masum insanları parçalatmak nasıl bir işmiş!

Kara Murat artık intikamdan başka bir şey düşünmüyordu.. Geri geri çekilerek, ölüm mahkûmunun biraz kendisine gelmesini bekledi.

Sonra gidip Angela'nın önünde durdu:

-Ona bu işkenceleri yaptığım için kendimden utanıyorum Angela, dedi. Ama yemin ettim.. Onu işkenceler içinde ölüme mahkûm ettim. Eğer bunu yapmazsam, ağabeyimin, öteki Türklerin, bütün aziz ölülerin ruhları beni ömrümce rahatsız edecek.

Angela tatlı tatlı gülümseyerek:

-Devam et Murat! Bu canavar için yaptıkların az bile, dedi. Sonra uzanıp, delikanlıyı sevgiyle öptü.

Voyvoda içinde bulunduğu hazin duruma rağmen bu sahneyi gördü, içi burkuldu. Kendisini hayatında hiç bir kadın böyle sevgiyle öpmemişti..

Yıllarca kendisinden uzak durmaya çalışan, kaçmak isteyen, bütün aşk fısıltılarına omuz silkip duygusuzca davranan şu kadın, şimdi Kara Murat'a nasıl da sıcak bir sevgiyle sokulup, onu öpüyordu.

Voyvoda, bedenindeki bütün acıları unuttu, ruhunu derin bir sızı kapladı. Güçlükle doğruldu:

-Allah belânızı versin! diye haykırdı.

Ölümün eşiğinde olmasına rağmen, sevdiği kadının, bir başka erkeğe sarılması Voyvoda'yı sarsmış, Angela'nın kendisine hiç böyle yaslanmamış olduğunu düşünerek içi burkulmuştu...

Hayatının son anında, yüzlerce, binlerce insanı öldürdüğünü, fakat, hiç bir kadını kendisine bağlayamadığını düşündü. Sevgi kazanmanın, öldürmekten daha güç olduğunu anladı.

Gerçek büyüklük, öldürmek, kan dökmek değil, sevmek ve sevilmekti..

Voyvoda bunları düşünerek düşmanını kıskandı, göz -

lerini kapayarak acı acı uludu.

Kara Murat bilmeden adamı en zayıf yerinden vurduğunu anlayarak gülümsedi. Sonra ona doğru yürüdü. Voyvoda titreyerek gözlerini açtı:

-Sevgilimi elimden aldın! Sarayımı yaktın!.. Bari canıma kıyma! diye hıçkırdı.

Delikanlı durdu. Ne yapacağını düşünür gibiydi.

Bir dakika.. İki dakika.. Üç dakika..

Adam, deli gibi bakan gözlerini Kara Murat'a dikmişti. İri ter damlaları, korkudan bembeyaz olan yüzünden a-

kıyordu.

Kara Murat birden kararını verdi, eğildi, Voyvoda'yı belinden kavrayarak kaldırdı.

Salonun köşesinde, iki sandalye arasına sıkışmış olan bir kılıç, dimdik duruyordu.

Bu kılıç dövüşme sırasında Voyvoda'nın elinden fırlayan uzun ve enli kılıçtı.

Büyük bir rastlantı ile iki iskemlenin arasına girerek kabzası yere dayalı, dimdik kalmıştı.

Voyvoda kılıcı görünce, başına gelecekleri anladı,

kıvranmaya başladı:

-Yapma! Yalvarırım yapma! Acı bana!

Fakat Kara Murat ona acımadı, götürüp, büyük bir kinle kılıcın üzerine oturttu.

Sivri çelik, eti deldi, Voyvoda'nın altından girip bütün organlarını parçaladı.

İlikleri donduran korkunç bir çığlık, yangının çatırtılarına karıştı.

Voyvoda'nın gözlerinden ıstırap fışkırdı.

Binlerce adamı kazıklatan tarihin en büyük canavarı, sonunda keskin bir kılıcın üzerine otururak aynı akıbete uğramıştı.

Kara Murat öcünü almış olmanın rahatlığıyla tepeden tırnağa ürperdi:

-İşte buldun belânı Voyvoda! dedi.

Delikanlının kalbi, büyük bir yükten kurtulmuş gibi hafiflemişti.

Voyvoda titriyor, çırpınıyor, can çekişiyordu.

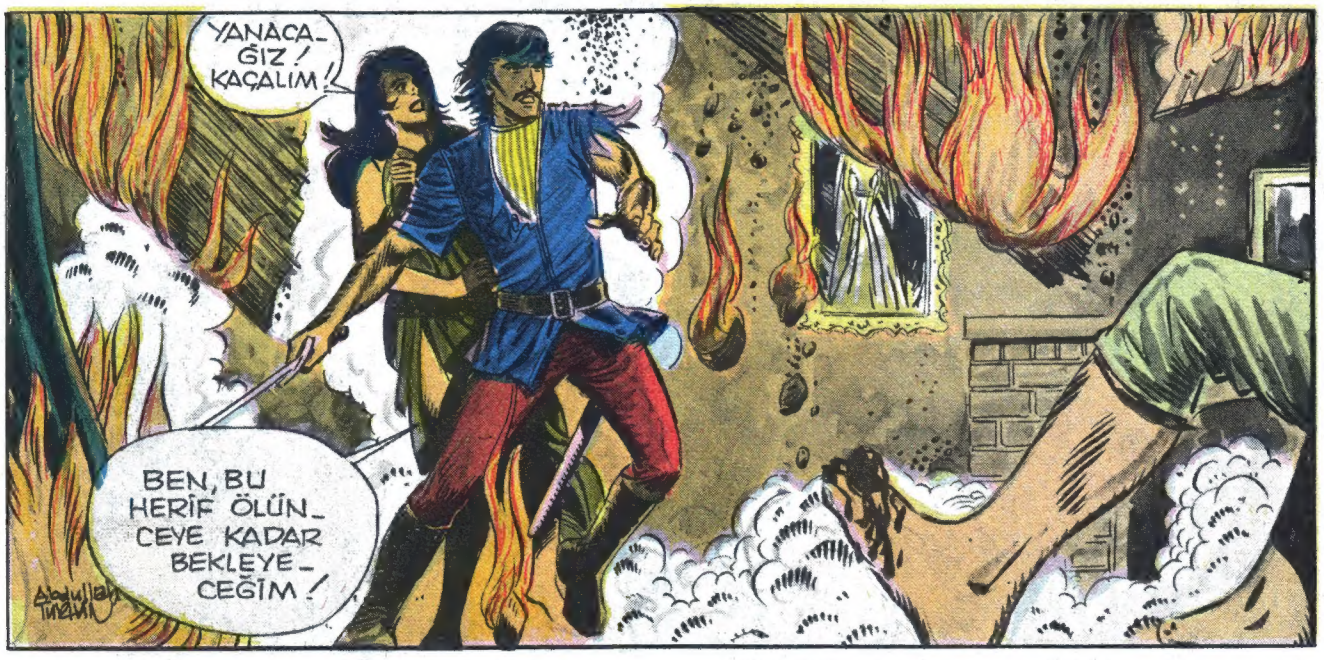

Gözleri korkunç acının etkisiyle dışarı fırlamıştı.

Yüzünün çizgileri gerilmiş, suratını ölüm ifadesi kaplamıştı. Köpüren ağzından kan akıyordu..

Angela koşarak Kara Murat'ın yanına geldi, onu kolundan çekerek bağırdı:

-Alevler her yanı sardı, kaçalım!

Kara Murat ona dik dik baktı.

-İstersen sen git. Ben bu herif ölünceye kadar bekleyeceğim.

Angela şaşkın ve endişeli:

-Fakat ölmesi en az yarım saat surer, dedi.

Kara Murat buz gibi bir sesle tekrarladı:

-Bekleyeceğim!

Angela korku ile mırıldandı:

-Tanrım.. Yanacağız!

Tavan büyük bir çatırtıyla çöktü. Kara Murat Angela'yı belinden kavrayarak yana çekti.

Az önce bulundukları yere düşen ateş parçaları halıyı tutuşturdu. Alevler sandalyelerin bacaklarından tırmanıp, Voyvoda'nın elbiselerine geçti.

Voyvoda, daha hislerini kaybetmemişti. İçine giren kılıcın acısına, yanan etlerinin sancısı karıştı.. İnledi..

Yanık bir et kokusu salonu kapladı.

Kara Murat, Voyvoda'ya iğrenerek baktı.

Voyvoda'nın yüzü korkunç bir acı ile kasılmıştı. Ağzından garip iniltiler çıkıyordu.

Kara Murat birden kararını vererek:

-Bu kadar acı çektiğin yeter! diye mırıldandı.

Atıldı, elindeki keskin kılıcı adamın gırtlağına dayadı, bir vuruşta başını gövdesinden ayırdı.

Uzun bir kan sütunu fıskıye gibi fışkırdı.

Kara Murat, Voyvoda'nın gözleri yuvalarından fırlamış kesik başını kılıcının ucuna geçirdi. Angela'yı elinden tutarak alev alev yanan salondan çıktı.

Kapıda Mihail hâlâ sabırla onları bekliyordu.

Kara Murat'ı görünce gözleri sevinçle parladı.

-Herifin hesabı tamam ha? Amma da uzun sürdü! diye gevrek gevrek güldü.

Dehşetli alevler, koridorları da sarmıştı.

Üçü birden, merdivenlere doğru ilerlediler.

Alevlerin üzerinden, dumanların içinden sıçrayarak geçip aşağıya inmeye başladılar.

Herkes yangınla meşgul olduğu için, kimse onlara bakmıyordu bile.. Bir süre sonra elbiseleri, kaşları ve saçları yanmış bir halde soluk soluğa avluya vardılar.

Bu sırada avluya bakan pencerelerden birinden, saçları darmadağınık olmuş, gözleri yuvalarından fırlamış, çehresi korkunç bir kadın:

-Öldürün! Yakalayın! Tepeleyin! diye bağırmaya başladı. Bu kadın Kraliçe Luçya idi.

Aldığı korkunç kılıç yarasına rağmen ölmemiş salonda olanların büyük bir kısmını göz kapakları arasından izlemiş, sonra sürüne sürüne pencereye kadar giderek çığlık çığlığa haykırmaya başlamıştı.

Avluda bulunan sekiz-on kadar muhafız, kraliçenin sesini tanıdılar.

Elbiseleri yarı yarıya yanmış olan üç kişinin atlara doğru koştuğunu görünce hemen onları kuşattılar..

Kara Murat gözlerinden şimşekler saçarak:

-Açılın! Çekilin! Tepelerim hepinizi! diye gürledi.

Muhafızlar kılıçlarını kaldırarak saldırmak üzere iken dehşetle durdular:

-Voyvoda'nın kellesi..

-Ölmüş! Öldürmüşler onu!

-Kafasını kesmişler!

Bu sırada kraliçe pencerede hâlâ bağırıyordu:

-Ne duruyorsunuz alçak herifler? Vurun! Öldürün hepsini!

Muhafızlar bu emirle kendilerine geldiler. Şimdi sarayın hâkimi kraliçe idi. Şu halde onun gözüne girmeliydiler. Küfürler savurarak atıldılar...

Kara Murat, üzerinde Voyvoda'nın kellesi bulunan kılıcı Angela'nın eline sıkıştırdı.

Sonra, iki silâhı olan Mihail'in attığı palayı havada

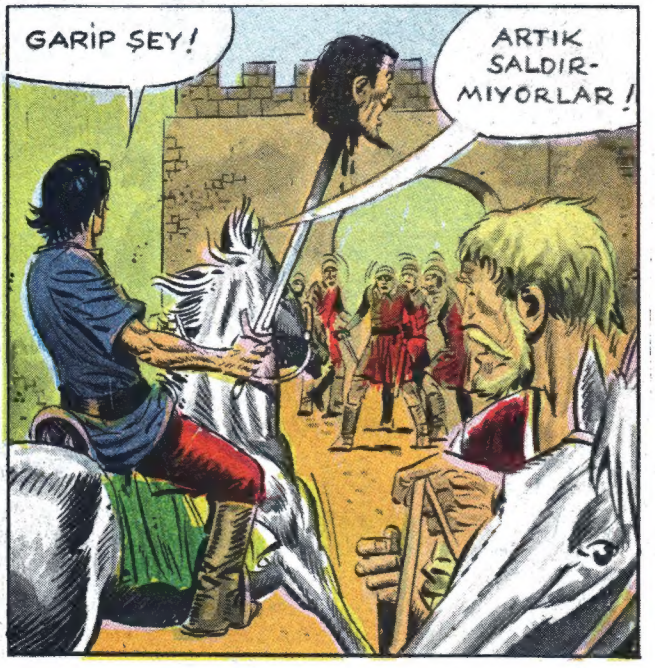

yakaladı.

İki arkadaş, ileriye doğru atıldılar.

Havada ışıklı daireler çizen geniş pala ve uzun kılıç etrafa kan ve et saçtı. Kafatasları parçalanan, kolları kopan muhafızlardan sağlam kalanlar çil yavrusu gibi dağıldılar.. Kara Murat:

-İleri! İleri! diye bağırıyordu.

Nihayet atların bulunduğu yere ulaştılar.

Mihail, peşlerini bırakmayan son muhafızı da kılıcıyla ikiye böldükten sonra:

-Önümüz açık artık, dedi.

Bu sırada, Kraliçe Luçya'nın bulunduğu pencereyi korkunç alevler sardı, genç kadının elbiseleri tutuştu. İlikleri donduran bir ölüm çığlığı kulakları tırmaladı.

Atlara binip, ardına kadar açık olan büyük kapının önüne geldikleri zaman, avluda on beş-yirmi kadar muha-

fız ve hizmetçinin toplandığını gördüler...

Ama bunların hiç biri onlara hücum etmiyor, dehşet - ten büyüyen gözlerle Kara Murat'ın kılıcının ucundaki kel- leye bakıyorlardı.

Büyülenmiş gibiydiler.

Efendilerinin ölümüne, tarihte eşine rastlanmayan canavarın yok oluşuna inanmıyor gibiydiler.

Kara Murat onların bu halini görünce, gür erkek se - siyle meydanı çınlattı:

-Benim adım Kara Murat'tır., Türk'üm.. Kazıkla - nan insanların öcünü almak için köle kılığına girdim... İşte ondan kurtuldunuz. Bunun için ölülere söz vermiştim. Bir Türk her zaman sözünde durur. Hoşçakalın beyler!

Kara Murat, atının başını dışarıya doğru çevirdi. An - gela ile Mihail de aynı hareketi yaptılar.

İşte o anda umulmadık bir şey oldu.

Avluda biriken insanlardan acayip bir çığlık yükseldi. Bu coşkun bir sevinç çığlığıydı.

Birden hora tepmeye başladılar.

Evet, Voyvoda'nın adamları, Voyvoda'nın uşakları, Voy- voda'nın muhafızları sevinçle hopluyor, el çırpıp oynu - yor, bağıra bağıra türkü söylüyordu.

Voyvoda'nın ölümü hepsinin üzerinde önce şok etkisi yapmış, sonra bu, coşkun bir bayram sevincine dönmüştü.

Nerede ise, koşup Kara Murat denen Yiğit Türk ' ün ayaklarını öpeceklerdi.

Fakat o, yanında sevgilisi ve arkadaşıyle çoktan u - zaklaşmış, üç atlı gecenin karanlığı içinde kaybolmuştu.. Yıllar sonra tarihçiler bu olaydan şöyle bahsettiler:

"Köle kılığına girmiş bir Türk, insaniyetin lekesi ve belâsı olan bu canavardan yeryüzünü ebediyen kurtardı.. Voyvoda'nın kesik başını Türkler köy köy, şehir şehir do- laştırdı. Kazıklı Voyvoda'nın öldüğünü duyan her yerde bayram yapıldı. Türkler onun ölümünden sonra Eflak ' ın tam sahibi oldular."

Bu serüvenin sonu